

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 1

ปริญญานิพนธ์

ของ

วันเพ็ญ นุ้ยสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 1

ปริญญานิพนธ์

ของ

วันเพ็ญ นุ้ยสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 1

บทคัดย่อ
ของ
วันเพ็ญ น้อยสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

พฤษภาคม 2552

วันเพ็ญ นัยสุข. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ , อาจารย์ชวลิต รวยอาจัน.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 787 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .801 -.945 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรเอกนาม(Univariate Multiple Regression : MR) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม (Multivariate Multiple Regression : MMR)

ผลการศึกษา พบว่า

1. ตัวแปรปัจจัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตัวแปร

1.1 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่วิเคราะห์แบบตัวแปรเอกนามระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงมีค่า .595 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถอธิบายร่วมกันได้ ร้อยละ 35.40

1.2 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่วิเคราะห์แบบตัวแปรพหุนามมีค่า Wilk's Lambda (Λ) มีค่า .600 และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ .345, .482, .450 , .476 และ .487 ตามลำดับซึ่งทุกด้านมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง

2.1 ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยทุกตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยง

คือ อิทธิพลของสื่อ และอิทธิพลของเพื่อน ส่วนค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยง คือ ลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.2 ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านพบว่า ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ อิทธิพลของสื่อ และอิทธิพลของเพื่อน ยกเว้นพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ซึ่งอิทธิพลของเพื่อนส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ยกเว้นพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ซึ่งสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

FACTORS AFFECTING RISK BEHAVIORS OF UPPER SECONDARY SCHOOL
STUDENTS IN SCHOOLS UNDER BANGKOK EDUCATION SERVICE AREA OFFICE 1

AN ABSTRACT
BY
WONPEN NUYSUK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Research and Statistics
at Srinakharinwirot University

May 2009

Wonpen Nuysuk. (2009). *Factors Affecting Risk Behaviors of Upper Secondary School Students in Schools Under Bangkok Education Service Area Office 1*. Master thesis, M.Ed.(Educational Research and Statistics) Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc.prof. Nipa Sripairot, Mr. Chawalit Ruayajin.

The purpose of this study was to investigate the factors of future orientation, friends' influence, media's influence, and relationship between students and parents affecting the risk behaviors in five areas of accidents, misuse of drugs, sexual behavior, anti-social cause, and learning. The samples were 787 fourth class range students of schools under Bangkok Education Service Area Office 1 in the second semester of 2008 academic year, selected by two-stage random sampling. The instruments used in research were the form to assess risk behaviors, and the questionnaires about future orientation, friends' influence, media's influence, and relationship between students and parents with the reliabilities between .801-.945. The data were analyzed by using univariate multiple regression (MR) and multivariate multiple regression (MMR).

The findings of study revealed that

1. All factors had relationship with the risk behaviors with statistical significance at the level of .01.

1.1 The multiple correlation analyzed by univariate between the factors and the risk behaviors was .595 with statistical significance at the level of .01. This could together explain at 35.40%.

1.2 The Wilks' Lambda (Λ) of the multiple correlation analyzed by multivariate was .600. The multiple correlations between the factors and the risk behaviors in the areas of accidents, misuse of drugs, sexual behavior, anti-social cause, and learning were .345, .482, .450, .476 and .487 respectively with statistical significance at the level of .01 in all areas.

2. The beta weights of the factors affecting the risk behaviors

2.1 The beta weights of all factors affected the risk behaviors with statistical significance at the level of .01. The beta weights of the factors positively affected the

risk behaviors were media's influence and friends' influence. The beta weights of the factors negatively affecting the risk behaviors were future orientation and relationship between students and parents.

2.2 When considering the beta weight of the factors affecting the individual areas of risk behaviors, it was found that the beta weights of the factors positively affecting all areas of the risk behaviors with statistical significance at the level of .01 were those of media's influence and friends' influence. The factor of friends' influence affected the risk behavior in the area of accident with statistical significance at the level of .05. The beta weight of the factors positively affecting all areas of the risk behavior with statistical significance at the level of .01 were those of future orientation and relationship between students and parents. The factor of relationship between students and parents negatively affected the risk behavior in the area of learning with no statistical significance.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1

ของ

วันเพ็ญ นัยสุข

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

(รองศาสตราจารย์ ดร.ส.वासना ประवालพุกษ)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ)

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ฐศิรี วงศ์รัตนะ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ชวลิต รวยอาจิน กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสองได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา แนะนำแนวทาง ในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน พร้อมทั้งให้ข้อคิดเห็น ตลอดจนแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัย รู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ส.วาสนา ประवालพุกษ์ และรองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ ซึ่งเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ได้ให้คำแนะนำในการปรับปรุงปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุพร เข้มแข็ง อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง รองศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา ธีระวิทย์เลิศ และ นายสมเกียรติ คุณเวโรจนปกรณ ที่กรุณาช่วยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้ ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข ข้อบกพร่องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณาจารย์ และนักเรียนทุกโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา และเพื่อน ร่วมงานทุกท่านที่มีส่วนช่วยในการให้คำปรึกษา คอยให้ความช่วยเหลือ และคอยเป็นกำลังใจให้ด้วยดี มาตลอด

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อไพบัญญ์ น้อยสุข และ คุณแม่ล้วน น้อยสุข และ ครอบครัวที่คอยให้กำลังใจ รวมทั้งความรักความห่วงใย จนประสบความสำเร็จในการศึกษา

คุณค่าทั้งหมดที่เกิดจากปริญญานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยน้อมรำลึกและบูชาพระคุณแก่บุพการีของผู้วิจัย และบูรพาจารย์ทุกท่านที่อยู่เบื้องหลังในการวางรากฐานการศึกษาให้กับผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึง ปัจจุบัน

วันเพ็ญ น้อยสุข

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง.....	10
ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง	10
ตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง	12
ประเภทของพฤติกรรมเสี่ยง.....	13
สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยง	25
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง.	27
พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น.....	28
การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น.....	30
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง.....	31
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัย	34
ลักษณะมุ่งอนาคต.....	34
อิทธิพลของเพื่อน.....	39
อิทธิพลของสื่อ.....	44
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง.....	49
การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว.....	53
การวิเคราะห์ระดับมัลติแวกิเอท	53
การวิเคราะห์การถดถอยแบบตัวแปรตามหลายตัว	53
เกณฑ์อัตราส่วนไลกลีฮูดและสถิติเอฟของราวว์	57

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	57
งานวิจัยในประเทศ	57
งานวิจัยในต่างประเทศ	60
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	62
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	68
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	69
การเก็บรวบรวมข้อมูล	80
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	80
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	81
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
สัญลักษณ์และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูล	87
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	99
สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย	99
สรุปผลการวิจัย.....	100
อภิปรายผล	101
ข้อเสนอแนะ	104
บรรณานุกรม	106

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	117
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ	118
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ข้อคำถามรายข้อ	120
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	129
ประวัติย่อผู้วิจัย	139

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง.....	12
2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามขนาดโรงเรียนและระดับชั้น	63
3 กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มในขั้นตอนแรกจำแนกตามขนาดโรงเรียนและระดับชั้น...	66
4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	67
5 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง.....	89
6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย(r_{xy})ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง.	91
7 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม.....	92
8 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรพหุนามและตัวแปรเอกนาม	94
9 คำนำนัยสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม	95
10 คำนำนัยความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง แยกรายด้าน.....	96
11 สรุปลำดับที่ของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน.	98
12 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง.	121
13 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต	123
14 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน.....	123
15 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ	124
16 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ ผู้ปกครอง.....	124
17 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง.....	125
18 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต.....	127
19 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน	127
20 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ	128
21 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ ผู้ปกครอง.....	128

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7
2 แบบจำลองพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเอรี	32
3 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง	69

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วัยรุ่น (Adolescence) เป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นช่วงเวลาเปลี่ยนวัยที่เปลี่ยนจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีพัฒนาการทั้งทางร่างกายอารมณ์สังคม และสติปัญญา (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540: 331) มีความอ่อนไหวง่ายทำให้เกิดปัญหาต่างๆได้ง่าย ประกอบกับสังคมไทยในปัจจุบันอยู่ในภาวะที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้การปรับตัวไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดปัญหาหลายประการ ซึ่งนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม มีความคิดเป็นอิสระ อาจจะประพฤตินั้นไม่เหมาะสมได้ง่ายโดยไม่ไตร่ตรองว่าการกระทำของตนนั้นถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดีต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคมอย่างไร ดังนั้นวัยรุ่นจึงเป็นวัยที่เสี่ยงต่อการแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ง่าย หากปล่อยพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นคงอยู่ต่อไป โดยไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขแล้ว แนวโน้มอาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหาด้านต่างๆได้ (กรมสามัญศึกษา. 2543: 23) นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจิตใจ และอารมณ์ล้วนเป็นมาจากการเจริญเติบโตและพัฒนาการ อันมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้และรับรู้ทุกสิ่งรอบตัวและนำไปปฏิบัติ จึงมีโอกาสเกิดค่านิยมและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากยังขาดประสบการณ์ชีวิต การพัฒนาความคิด สติปัญญา ยังไม่ดีพอที่จะเข้าใจผลเสียของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นทั้งในด้านสุขภาพร่างกาย จิตใจและสังคม (วีระ ชูรุจิพร;ชฎาพร ชูรุจิพร. 2550: 452)

สโตน และเชิร์ช (โสภา ชปิลมันน์. 2536: 109; อ้างอิงจาก Stone and church. 1986) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นจะเริ่มให้ความสนใจกับตัวเอง เริ่มค้นหาตัวเอง แสวงหาค่านิยมตลอดจนปรัชญาชีวิตของตัวเอง แต่ในขณะเดียวกันก็เริ่มมีความวิตกกังวล เกี่ยวกับตัวเองไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับอิริคสัน (ดวงเดือน ศาสตราจารย์. 2526: 178-179; อ้างอิงจาก Erickson. 1968) ที่กล่าวถึงวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นเริ่มมีบทบาทใหม่ๆทางสังคม เริ่มหาประสบการณ์ต่างๆเพื่อลดความตึงเครียดและความสับสนในการค้นหาเอกลักษณ์ของตน ตลอดจนเริ่มมีความรู้สึกใหม่ๆกับเพศตรงข้าม ถ้าวัยรุ่นไม่ได้รับการพัฒนาที่เหมาะสมแล้วจะทำให้เกิดความสับสนในตัวเอง เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากบุคคลที่ชื่นชอบ จากเพื่อน หรือจากสื่อต่างๆ วัยรุ่นจะสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ไม่แน่ใจในเป้าหมายอนาคต การเลือกอาชีพ ตลอดจนบทบาทและพฤติกรรมทางเพศของตน ซึ่งอิริคสันกล่าวว่า วัยรุ่นเป็นภาวะวิกฤติของการพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตน และจากความสับสนในเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคม

สภาพแวดล้อมในเขตเมืองของสังคมไทยในปัจจุบัน ความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย และวิวัฒนาการของความเจริญทางเทคโนโลยีต่างๆในสังคม ส่งผลกระทบถึงสภาวะต่างๆเกี่ยวกับเด็กซึ่งมีทั้งดีและไม่ดีต่อพฤติกรรมและการกระทำกิจกรรมต่างๆของสมาชิกในครอบครัว ชุมชน โรงเรียน และสังคมภายนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบต่อเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในช่วงวัยของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การคบเพื่อน การลอกเลียนแบบผู้ที่เป็นขวัญใจ เช่น ดารา นักร้อง นักกีฬา ฯลฯ ที่ปรากฏอยู่ในสื่อสารมวลชนประเภทต่างๆ รวมไปถึงการอยู่ในช่วงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางอารมณ์ การทดลองสิ่งที่ยากรู้อยากเห็น อยากสัมผัส ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ต้องการความรักความสนใจจากเพื่อนต่างเพศ การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่ายอันเนื่องมาจากการเลียนแบบจากภาพยนตร์หรือโฆษณาต่างๆในโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรืออินเทอร์เน็ต นอกจากนี้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เด่นชัดและรุนแรงมากขึ้นทั้งนี้นักวิชาการเชื่อว่าน่าจะเป็นผลจากการรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น เช่น การแต่งกาย การคบเพื่อนต่างเพศ ประกอบกับอิทธิพลของสื่อและสิ่งแวดล้อมภายนอก อาทิ ข่าวสาร ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ อินเทอร์เน็ต รวมทั้งสถานเริงรมย์มีมาก ทำให้วัยรุ่นขาดความยับยั้งคิด ปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นตามความปรารถนาของธรรมชาติลึ้มคิดถึงความพร้อมของตนเองด้านเศรษฐกิจและสังคม จึงทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศได้ง่าย ซึ่งเกิดผลเสียตามมามากมาย เช่น ปัญหาการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การเรียนตกต่ำอาจต้องออกจากสถานศึกษา การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการทำแท้ง เป็นต้น (วีระ ชูรุจิพร;ชฎาพร ชูรุจิพร. 2550: 458)

ในขณะที่เดียวกันสภาพแวดล้อมปัจจุบันกับชีวิตประจำวันของกลุ่มวัยรุ่น ต้องประสบกับความเสี่ยงต่างๆ เช่น เสี่ยงต่ออุบัติเหตุการจราจร เสี่ยงต่อสภาพมลพิษและมลภาวะในเขตเมือง เสี่ยงต่อความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากมิจฉาชีพและบุคคลที่เป็นภัยสังคม เสี่ยงต่อการถูกล่อลวงเกี่ยวกับยาเสพติด การประพฤติดนไม่เหมาะสมกับวัยอันควร สภาพสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัวของวัยรุ่นเองก็เป็นส่วนช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและพฤติกรรมด้านบวกหรือลบได้ จากกรอบแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory)ของเจสเซอร์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีกรอบแนวคิดที่ครอบคลุมตัวแปรส่วนบุคคล และบทบาทสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการแสดงพฤติกรรม ได้อธิบายกลุ่มตัวแปรสำคัญของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ภูมิหลังและสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Background and Context variable) กลุ่มที่สอง การรับรู้ด้านสิ่งแวดล้อม (Perceived Environment) และกลุ่มที่สาม บุคลิกภาพ (Personality) (กนกรัตน์ แจ่มวิญญู. 2545: 1)

จากสภาพการณ์ต่างๆดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นเพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ประโยชน์ทั้งสำหรับผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และสังคม เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาและหาทางป้องกันและลดพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะมุงอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง กับพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน 5 ด้าน คือ ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียน โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุงอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง กับพฤติกรรมเสี่ยง

1.1 ศึกษาความสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรเอกนาม

1.2 ศึกษาความสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม

2. เพื่อศึกษาน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง

2.1 ศึกษาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงแบบเอกนาม

2.2 ศึกษาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงแบบพหุนาม

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะมุงอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 กับพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนทั้ง 5 ด้าน คือด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน ในครั้งนี้ทำให้ทราบว่า ตัวแปรปัจจัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในแต่ละด้านหรือไม่เพียงใด ตัวแปรปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง เพื่อเป็นข้อมูลให้กับครูอาจารย์ ผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเข้าใจและหาทางป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีทั้งหมด 40 โรงเรียน จำนวน 1,043 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 39,527 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 7 โรงเรียน จำนวน 21 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 787 คน โดยแบ่งเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 263 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 267 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 257 คน โดยได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน(Two Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 ลักษณะมุ่งอนาคต
 - 1.2 อิทธิพลของเพื่อน
 - 1.3 อิทธิพลของสื่อ
 - 1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยง
 - 2.1 ด้านอุบัติเหตุ
 - 2.2 ด้านการใช้สารเสพติด
 - 2.3 ด้านพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.4 ด้านการต่อต้านสังคม
 - 2.5 ด้านการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออก ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดโอกาสของการเกิดผลเสียต่อการดำเนินชีวิต ทั้งด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน ดังนี้

1.1 พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่ซึ่งก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยทางร่างกายเช่น การร่วมกิจกรรมที่เสี่ยงต่ออุบัติเหตุ การไม่ปฏิบัติตามกฎแห่งความปลอดภัย อาทิเช่น การไม่สวมหมวกกันน็อค การใช้โทรศัพท์ขณะขึ้นลงรถโดยสาร

1.2 พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่โอกาสที่จะเกี่ยวข้องกับการเสพยาติดหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ด้วยวิธีต่างๆเช่น การลองและใช้ยาเสพติดบุหรี่ยา หรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ใช้ยาเสพติด

1.3 พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่โอกาสที่จะเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การเริ่มมีสัมผัสและเนื้อต้องตัว กอดจูบ อยู่กันตามลำพัง และมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการป้องกันการตั้งครรภ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1.4 พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม หมายถึง การกระทำที่บุคคลฝ่าฝืนลักษณะที่สังคมกำหนดไว้ ทำให้เกิดความขัดแย้งและเกิดผลเสียทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เช่น การใช้ความรุนแรง การยกพวกตีกัน

1.5 พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่โอกาสในการยุติการเรียน เช่น การหนีเรียน การไม่ส่งงาน หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดการไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

2. ปัจจัย หมายถึง ตัวแปรที่คาดว่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงใน ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน

2.1 **ลักษณะมุ่งอนาคต** หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงการมองอนาคต การคาดการณ์ไกลเพื่อเป้าหมายที่ต้องการ มีการวางแผน มีความพยายาม มุ่งมั่นอดทนรอเพื่อความสำเร็จ

2.2 **อิทธิพลของเพื่อน** หมายถึง พฤติกรรมที่เลียนแบบจากเพื่อน การคล้อยตามการชักจูงของเพื่อน หรือการทำตามความต้องการของเพื่อน

2.3 **อิทธิพลของสื่อ** หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกถึงการรับรู้และการเลียนแบบพฤติกรรมจากสื่อ ต่างๆไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ วีดีโอ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือ

2.4 **สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง** หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครองและการปฏิบัติของผู้ปกครองต่อนักเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันดังนี้

2.4.1 การปฏิบัติตนของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองต่อนักเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน ให้ความร่วมมือในการทำ กิจกรรมทางการเรียนที่สถาบันจัดขึ้นไว้วางใจในการทำกิจกรรมของนักเรียนกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน ให้ความห่วงใยใกล้ชิดกับนักเรียน

2.4.2 การปฏิบัติของนักเรียนต่อบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ได้แก่ การขอคำแนะนำ หรือซักถาม เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การขอให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือรับรู้เรื่องราวต่างๆ ในการทำกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น การแสดงความรักและความเคารพของนักเรียนที่มีต่อบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง การเชื่อฟังไม่ทำให้อับอายบิดาหรือผู้ปกครองเสียใจ

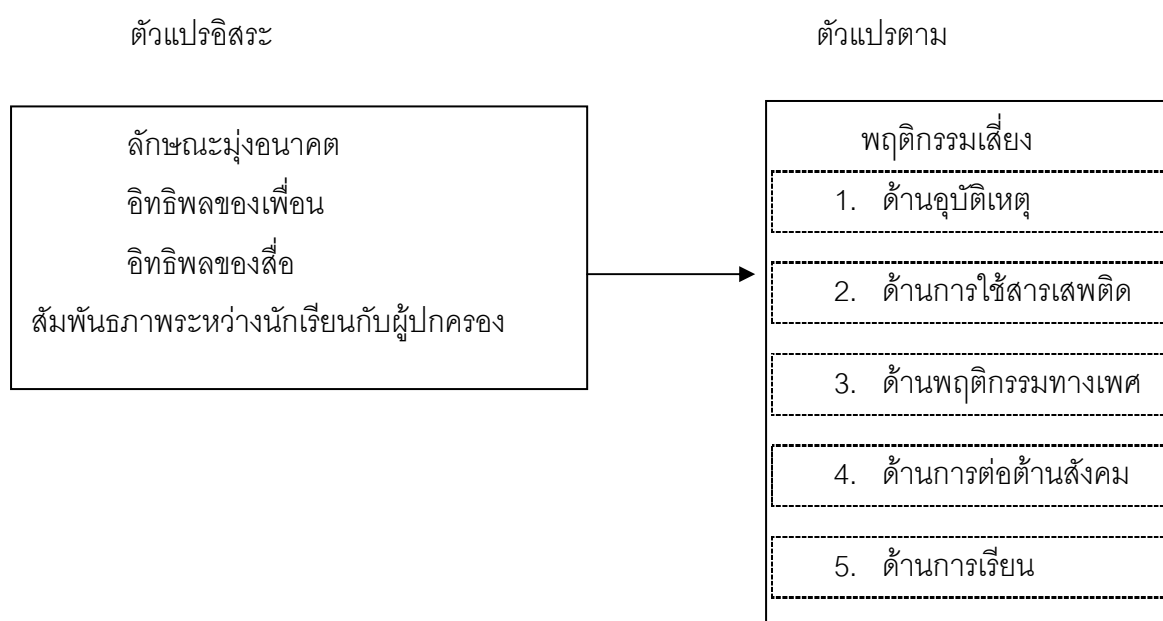
3. **ผู้เชี่ยวชาญ** หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านการวัดผล จิตวิทยา ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป มีประสบการณ์ในการทำงานไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงตามแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยา กลุ่มพฤติกรรมนิยม และทฤษฎีจิตวิเคราะห์ นักจิตวิทยากลุ่มจิตวิเคราะห์มองว่า มนุษย์มีแรงขับพื้นฐานที่คอยควบคุมหรือชี้้นำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมโดย มีเป้าหมาย คือ การเอาชีวิตรอด เพื่อความอยู่รอดของชีวิตนี้เองทำให้มนุษย์ แสวงหาอาหาร มีความสัมพันธ์ทางเพศ และอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อต่อสู้อันตรายหรือโจมตีฝ่ายอื่น เพื่อแย่งทรัพยากรมาใช้ในการดำรงชีวิต สำหรับนักจิตวิทยาที่เชื่อเรื่องแรงขับพื้นฐานนี้ ที่เด่นมาก คือ ฟรอยด์ (Freud, 1973: 130) ฟรอยด์เสนอว่า จุดประสงค์ที่แท้จริงในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล ก็เพื่อจะตอบสนองความต้องการอันเกิดขึ้นจากธรรมชาติ ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ประการ ประการแรก คือ ความต้องการอยากมีชีวิตอยู่อันกระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อเอาชีวิตรอด และรวมไปถึง การมีแรงขับทางเพศ ประการที่สอง คือ ความต้องการทำลายอันกระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมทำลายซึ่งหมายรวมไปถึงการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นรวมไปถึงการทำลายชีวิตด้วย ความต้องการทั้ง 2 ประการข้างต้น ฟรอยด์ให้ความเห็นว่าเป็นแรงปรารถนาไร้สำนึก ยิ่งไปกว่านั้นฟรอยด์ยังเชื่อกับว่า พฤติกรรมที่แสดงอารมณ์ของมนุษย์นั้นถูกกำหนดมาโดย กระบวนการทางชีวะ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์นี้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวมนุษย์กับบุคคลสำคัญในชีวิตมาก เนื่องจากเชื่อว่าความสัมพันธ์นั้นมีส่วนทำให้พฤติกรรมมนุษย์พัฒนาไปสู่ความเป็นปกติหรือเบี่ยงเบนไปจากปกติ ซึ่งเชื่อมโยงกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541: 48)

ซึ่งมีความเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเราไม่ได้เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว หากแต่ว่าต้องมีปัจจัยส่วนบุคคลร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้และแสดงพฤติกรรม

นอกจากนี้ แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ของเจสเซอร์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีกรอบแนวคิดที่ครอบคลุมตัวแปรส่วนบุคคล และบทบาทสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการแสดงพฤติกรรม ได้อธิบายกลุ่มตัวแปรสำคัญของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ภูมิหลังและสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Background and Context variable) กลุ่มที่สอง การรับรู้ด้านสิ่งแวดล้อม (Perceived Environment) และกลุ่มที่สาม บุคลิกภาพ (Personality) ซึ่งพื้นฐานของทฤษฎีมาจากแนวความคิดที่ว่าพฤติกรรมทุกอย่างเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อมและจากแนวคิดของเบนสัน ซึ่งได้กำหนดตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงไว้ และจากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ลักษณะมุงอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ทำให้ได้กรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. ตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1 มีความสัมพันธ์กัน
 - 1.1 ตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงที่วิเคราะห์แบบตัวแปรเอกนามมีความสัมพันธ์กัน
 - 1.2 ตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงที่วิเคราะห์แบบตัวแปรพหุนามมีความสัมพันธ์กัน
2. ตัวแปรปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งตัวส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1
 - 2.1 ตัวแปรปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งตัวส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงแบบเอกนาม
 - 2.2 ตัวแปรปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งตัวส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงแบบพหุนาม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.2 ตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.3 ประเภทของพฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.4 สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.5 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.6 พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น
 - 1.7 การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น
 - 1.8 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัย
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต
 - 2.1.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต
 - 2.1.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต
 - 2.1.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมและพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต
 - 2.1.4 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต
 - 2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของเพื่อน
 - 2.2.1 ความหมายของอิทธิพลของเพื่อน
 - 2.2.2 ความสำคัญของอิทธิพลของเพื่อน
 - 2.2.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของเพื่อน
 - 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อ
 - 2.3.1 ความหมายของอิทธิพลของสื่อ
 - 2.3.2 ความสำคัญของอิทธิพลของสื่อ

- 2.3.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อ
- 2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
 - 2.4.1 ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
 - 2.4.2 ความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
 - 2.4.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- 3. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว
 - 3.1 การวิเคราะห์ระดับมัลติแวลูเอท
 - 3.2 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว
 - 3.3 เกณฑ์อัตราส่วนไลกลีฮูด และสถิติเอฟของราวว์
- 4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง

1.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง

จันทร์จิตา พุกษานนท์ (2537: 141-144) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง พฤติกรรมที่ทำแล้วเสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิกการทุพพลภาพ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัย

นิรมล เมืองโสม (2543: 42) ได้ให้ความหมาย พฤติกรรมเสี่ยงเป็นการจัดกลุ่มพฤติกรรมทางสังคมตามแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ที่ได้จากการประเมินความเสี่ยงหรือการวิเคราะห์ทางระบาดวิทยา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรู้ความเสี่ยงของบุคคลว่าจะไรเป็นอันตราย หรือเป็นภัยคุกคามต่อชีวิต ในการวัดทางระบาดวิทยาจะวัดออกมาเพื่อที่จะบอกว่า บุคคลที่ได้รับปัจจัยเสี่ยงที่เป็นสาเหตุของโรคมีโอกาสเกิดโรคได้เป็นกี่เท่าของผู้ที่ไม่ได้รับปัจจัยเสี่ยง

กรมสุขภาพจิต (2544: 17) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงว่า หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติ เช่น เก็บตัว แสดงออกเกินขอบเขต ปรับตัวทางเพศไม่เหมาะสม ทดลองดื่ม เสพ สูด เริ่มมีปัญหาด้านการเรียน เป็นต้น

ปิ่นทิพย์ ชะเอม (2544: 12) ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงไว้ว่า หมายถึง การกระทำ หรือการแสดงออกทางร่างกาย ความคิดและความรู้สึก ของบุคคลที่ย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาว โดยไม่เกรงกลัวต่ออันตรายที่จะมาสู่ตนหรือผู้อื่น

อรอุษา จันทรวีรุจ (2544: 23) ให้ความหมายพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นว่า การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิการทุพพลภาพ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม เนื่องจากนักเรียนขาดประสบการณ์ชีวิต รวมทั้งการพัฒนาคิดและสติปัญญาไม่ดีพอที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งในระยะสั้นและระยะยาวจากพฤติกรรมนั้นๆ โดยทั่วไปพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการติดยาเสพติด ปัญหาการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ปัญหาการฆ่าตัวตาย และปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นต้น

ธนิณี เขียวอยู่ (2546: 8) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรมเสี่ยงไม่ได้หมายถึงพฤติกรรมที่ทำแล้วเสี่ยงต่อความเจ็บป่วยหรือพิการทางร่างกายอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเสี่ยงต่อการเกิดผลทางจิตใจและสังคมอีกด้วย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546: 41) อธิบายคำว่า เสี่ยง หมายถึง ลองเผชิญดู ทำลงไปโดยไม่เกรงภัยอย่างไม่เห็นแก่ชีวิต

พนม เกตุมาน (ออนไลน์: 2550) พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น คือพฤติกรรมที่นำมาหรือเป็นสาเหตุให้เกิดความเสี่ยงต่อการดำเนินชีวิต ทำให้ร่างกายเป็นอันตราย สูญเสียหน้าที่ ขาดโอกาสพัฒนาตามปกติ หรือเสียชีวิต วัยรุ่นจะมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก เนื่องจากจิตใจวัยนี้ต้องการความสนุกสนาน ตื่นเต้น ทำหาย ต้องการเป็นที่ยอมรับของคนอื่น อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง มีอารมณ์ทางเพศมากขึ้น แต่ยังขาดการยั้งคิด ไตร่ตรอง และการควบคุมตนเอง

จากการศึกษาความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดโอกาสของการเกิดผลเสียต่อการดำเนินชีวิต

1.2 ตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง

เบนสัน (ปีนทิพย์ ชะเอม. 2544: 22-23; อ้างอิงจาก Benson. 1993: 28)กล่าวถึงตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง (At-Risk Indicator) ไว้ดังนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง (At-Risk Indicator)

พฤติกรรม	ตัวชี้วัด	นิยาม/คำอธิบาย
เหล้า/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	1. ความถี่ในการใช้แอลกอฮอล์ 2. การดื่มแบบผูกพัน	1. มีการดื่มเหล้า/แอลกอฮอล์ 5 ครั้งหรือมากกว่าในช่วง 30 วันที่ผ่านมา 2. มีการดื่มเหล้า/แอลกอฮอล์ 5 แก้ว/ครั้งหรือมากกว่าในระยะ 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา
บุหรี่	3. การใช้บุหรี่ในแต่ละวัน	3. มีการสูบบุหรี่ปริมาณ 1 มวนหรือมากกว่าต่อวัน
สารเสพติดชนิดผิดกฎหมาย เพศสัมพันธ์	4. ความถี่ในการใช้สารเสพติดชนิดผิดกฎหมาย 5. การกระตือรือร้นเรื่องเพศสัมพันธ์ 6. การไม่คุมกำเนิด	4. มีการใช้กัญชาเฮโรอีน หรือยาบ้า 6 ครั้งหรือมากกว่าในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา 5. เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว 2 ครั้งหรือมากกว่า 6. มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยหรือคู่นอนไม่คุมกำเนิดอย่างสม่ำเสมอ
การใช้ยานพาหนะ	7. การขับซี้และการดื่ม 8. การขับซี้จักรยานยนต์และการดื่ม 9. ไม่ใช้เข็มขัดนิรภัย/หมวกกันน็อค	7. มีการขับซี้ยวดยานพาหนะหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 2 ครั้งหรือมากกว่าใน 1 ปีที่ผ่านมา 8. มีการขับซี้จักรยานยนต์หรือซ้อนท้ายไปกับคนที่ดื่มแอลกอฮอล์ 2 ครั้งหรือมากกว่าใน 1 ปีที่ผ่านมา 9. ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย/หมวกกันน็อคทุกครั้งหรือบ่อยครั้งที่สุด
ภาวะซึมเศร้า/ฆ่าตัวตาย	10. ซึมเศร้า 11. การพยายามฆ่าตัวตาย	10. เศร้า หรือ ซึมเศร้า บ่อย ครั้ง หรือ ตลอดเวลา 11. เคยฆ่าตัวตาย 1 ครั้งหรือมากกว่า

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรม	ตัวชี้วัด	นิยาม/คำอธิบาย
พฤติกรรมต่อต้านสังคม	12. ความรุนแรง 13. การต่อสู้เป็นกลุ่ม 14. มีปัญหากับตำรวจ 15. ขโมย 16. ใช้อาวุธ	12. มีการทำลายทรัพย์สินเพื่อความสนุก 2 ครั้งหรือมากกว่าใน 1 ปีที่ผ่านมา 13. เป็นส่วนหนึ่งในการต่อสู้ระหว่าง 2 กลุ่ม/แก๊ง 2 ครั้งหรือมากกว่า ใน 1 ปีที่ผ่านมา 14. มีปัญหากับตำรวจ 2 ครั้งหรือมากกว่า ใน 1 ปีที่ผ่านมา 15. ขโมยของในร้านค้า 2 ครั้งหรือมากกว่า ใน 1 ปีที่ผ่านมา 16. มีการใช้อาวุธทำร้ายคนอื่น 2 ครั้งหรือมากกว่า ใน 1 ปีที่ผ่านมา
พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการยุติการเรียน	17. การขาดเรียน 18. มีความต้องการยุติการเรียน	17. โดดเรียนอย่างน้อย 2 วันหรือมากกว่า ใน 1 ปีที่ผ่านมา 18. มีความต้องการยุติการเรียนก่อนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย

ที่มา: ปิ่นทิพย์ ชะเอม.(2544).ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงกับทุนทางสังคมของวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่. หน้า 22-23 (อ้างอิงจาก Benson, Peter L.(1993).The troubled journey: A Portrait of 6th-12th grade youth in Minneapolis.p.28.)

1.3 ประเภทของพฤติกรรมเสี่ยง

วิลาลินี แดงมะแจ้ง (วิณี ชิดเชิดวงศ์. 2547: 17; อ้างอิงจากวิลาลินี แดงมะแจ้ง. 2545: 92) กล่าวถึงพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นสามารถจัดเป็นกลุ่มได้ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่ยั้งคิด เช่น การเล่นพนันหรือการเล่นกีฬาที่โหดโผน อันตราย หรือมอเตอร์ไซด์ผาดโผนซึ่งก่อให้เกิดปัญหาตามมา

2. การไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ พฤติกรรมจะเริ่มจากความรุนแรงเล็กน้อยๆ เช่น ดื้อ พุดหยาบ เสียงดัง โดยเขาไม่รู้ว่านี่เป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี และถือว่าไม่เสียหาย ก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางลบจากบุคคลอื่น บางคนถูกตีตราจากสังคมทำให้โอกาสกลับมาปฏิบัติให้ดีขึ้นได้ยากและกลายเป็นบุคลิกภาพที่ติดปกติได้

3. การละเมิดกฎเกณฑ์และสิทธิผู้อื่น พฤติกรรมนี้เริ่มรุนแรงขึ้นจนทำให้ผู้อื่นและสังคมเดือดร้อน เช่น ความก้าวร้าว การทำร้ายร่างกายผู้อื่น การทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ซึ่งวัยรุ่นมักทำไปด้วยความคึกคะนอง ขาดการควบคุมตนเอง

4. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย คือการสนใจเรื่องเพศมากกว่าปกติ การแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ปัญหาเหล่านี้นำมาซึ่งปัญหาต่อตนเองและผู้อื่น และส่งผลเสียต่อสังคมโดยไม่รู้ตัว

5. พฤติกรรมการใช้ยาหรือสารเสพติด เป็นพฤติกรรมที่วัยรุ่นใช้หาความสุข หรือแก้ไขความทุกข์ในระยะอันสั้น ซึ่งเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่รุนแรงมากจนกลายเป็นอาชญากรรมและทำลายอนาคตโดยสิ้นเชิง

ซูลิพร ศรศรี (2541: 1) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นโดยแยกพฤติกรรมออกเป็น 6 ด้านตามแนวคิดของศูนย์ควบคุมโรคสหรัฐอเมริกา ได้แก่

1. การได้รับบาดเจ็บ
2. การสูบบุหรี่
3. การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และการใช้สารเสพติด
4. การมีเพศสัมพันธ์
5. การรับประทานอาหาร
6. การออกกำลังกาย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถสรุปพฤติกรรมเสี่ยงด้านต่างๆ

ดังนี้

1.3.1 พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ

1. ความหมายของอุบัติเหตุ

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่าอุบัติเหตุไว้ดังนี้

ไทเกอร์สัน (Thygerson. 1977: 3) ได้ให้ความหมายว่าอุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ไม่คาดหวัง ไม่ยินดีให้เกิดขึ้น อันเกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ทำให้เกิดผลกระทบที่ไม่ปรารถนา หรือไม่พึงประสงค์

สแตร์สเซอร์และคนอื่นๆ (นิภา เสี่ยงสืบชาติ. 2549: 13; อ้างอิงจาก Stresser and other. 1976: 4) ได้ให้ความหมายว่า อุบัติเหตุ หมายถึง การกระทำหรือเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อน ซึ่งทำให้เกิดการบาดเจ็บหรือตาย เป็นอันตรายต่อบุคคลหรือทำให้ทรัพย์สินเสียหาย

พรสุข หุ่นนิรันดร์ (2534: 1) ให้ความหมายของอุบัติเหตุว่า หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ไม่คาดหวัง ไม่ยินดีให้เกิดขึ้น อันเกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัย หรือสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัยทำให้เกิดผลกระทบที่ไม่ปรารถนา มีการบาดเจ็บหรือตาย ทรัพย์สินเสียหาย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546: 1385) ให้ความหมายของอุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดหรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

นิภา เสี่ยงสืบชาติ (2549: 13) ได้ให้ความหมายของอุบัติเหตุว่า หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ไม่คาดหวังให้เกิดขึ้น อันเกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยทำให้เกิดผลกระทบที่ไม่ปรารถนา มีบาดเจ็บหรือตาย ทรัพย์สินเสียหาย และสามารถหลีกเลี่ยงได้โดยการไม่ประมาท

จากความหมายสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางด้านอุบัติเหตุ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่ซึ่งก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยทางร่างกาย เช่น การร่วมกิจกรรมที่เสี่ยงต่ออุบัติเหตุ การไม่ปฏิบัติตามกฎแห่งความปลอดภัย อาทิเช่น การไม่สวมหมวกกันน็อค การใช้โทรศัพท์ขณะขึ้นลงรถโดยสาร

2. สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ

สาเหตุของอุบัติเหตุส่วนใหญ่เป็นผลมาจากพฤติกรรมมนุษย์ หรือจากสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตราย ดังนี้

1. ความบกพร่องทางร่างกาย ได้แก่ ความพิการของอวัยวะ หรือการมีโรคประจำตัว ทำให้การตอบสนองเชิงข้อเท้า และความบกพร่องทางจิตใจและอารมณ์ เช่น มีอารมณ์โกรธ แค้นเคือง จะทำให้แสดงออกทางการกระทำไม่ปลอดภัย หรือการเสพยาเสพติดทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ

2. พฤติกรรมและนิสัยที่ไม่ปลอดภัย เช่น ความคึกคะนอง ความประมาท ความมกง่าย

3. การขาดทักษะความชำนาญ ขาดความรู้ หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่คุ้นเคยกับเทคโนโลยี

4. เจตคติที่ไม่ถูกต้อง

5. ความบกพร่องของวัตถุหรือเครื่องจักรกล

6. สภาพดินฟ้าอากาศและสิ่งแวดล้อม เช่น ฝนตก แผ่นดินไหว หมอกควัน เป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ

7. ความบกพร่องของกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุ

เฮ็นริช (เรณู บุญล้อม 2548: 9-10; อ้างอิงจาก H.W.Henrich. 1978) ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีโดมิโน (Domino Theory) กล่าวถึงการรักษาความปลอดภัยไว้ว่า การกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Act) เป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ ส่วนสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Conditions) เป็นสาเหตุรอง ทฤษฎีของเฮ็นริช สามารถเชื่อมโยงและอธิบายให้กระจ่างชัดโดยแนวทางของโดมิโน (Domino) กล่าวคือ ความบาดเจ็บ ความเสียหายต่างๆเป็นผลที่สืบเนื่องโดยตรงจากอุบัติเหตุ เป็นผลมาจากการกระทำหรือสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยซึ่งเปรียบเสมือนตัวโดมิโน 5 ตัวเรียงกันอยู่ เมื่อตัวที่ 1 ล้มย่อมทำให้โดมิโนตัวต่อๆมาล้มตามกันไป เว้นแต่เราป้องกันโดยการตั้งโดมิโนตัวใดตัวหนึ่งออกทำให้โดมิโนตัวอุบัติเหตุและความบาดเจ็บเสียหายไม่เกิดขึ้น ซึ่งโดมิโนทั้ง 5 ตัวได้แก่

1. สภาพแวดล้อมของสังคม (Ancestry or Social Environment)
2. ความบกพร่องผิดปกติของคน (Fault of person)
3. สภาพการณ์หรือการกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe act or Condition)
4. อุบัติเหตุ (Accident)
5. การบาดเจ็บ/เสียหาย (Injury/Damage)

1.3.2 พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด

1. ความหมายของสารเสพติด

บราวน์ (Brown. 1972: 33) ให้ความหมายของยาเสพติดให้โทษ คือ สิ่งที่ทำให้เกิดพิษเรื้อรังและก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมต่อผู้เสพและสังคม ซึ่งจะประกอบด้วยลักษณะดังนี้

1. ทำให้ผู้เสพมีความต้องการอย่างแรงกล้า ต้องเสาะแสวงหายามาให้ได้ไม่ว่าด้วยวิธีการใดก็ตาม เมื่อขาดยา
2. ผู้เสพต้องเพิ่มปริมาณของยาที่ใช้เสพให้มากขึ้นเรื่อยๆตามระยะเวลาที่ผ่านไป

3. ทำให้ผู้เสพมีความต้องการเกิดขึ้นทั้งร่างกายและจิตใจเมื่อได้เสพ

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2528 (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ. 2528) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ว่า ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดย รับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใดๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องการเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพ ทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง ให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย

พฤติกรรมเสี่ยงการใช้น้ำยาเสพติด หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่โอกาสที่จะเกี่ยวข้องกับการเสพยาติดหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ด้วยวิธีต่างๆ เช่น การลองและใช้น้ำยาเสพติดบุหรี่ยาหรื เหล้า หรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ใช้น้ำยาเสพติด

2. สาเหตุของการใช้สารเสพติด

สาเหตุของการติดสารเสพติดนั้นมีหลายสาเหตุ ได้มีนักการศึกษาได้หาสาเหตุของการใช้สารเสพติดไว้ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (วิสรณ พลเสน. 2547: 58-59; อ้างอิงจาก กรมวิชาการ 2540: 13-18) ได้ให้ข้อเสนอแนะถึงสาเหตุของการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นเกิดจากสาเหตุดังนี้

1. สาเหตุจากตนเอง ได้แก่ การไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ทำให้ใช้สารเสพติด โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถูกหลอกลวงชักจูง อยากรู้ อยากลอง มีปัญหาส่วนตัว การมีค่านิยมไม่ถูกต้องในเรื่องยาเสพติด การไม่มีกำลังใจ ไม่มีทักษะในด้านมนุษยสัมพันธ์และการสื่อสารกับผู้อื่น การไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทำให้ใช้สารเสพติด

2. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สภาพสังคมในชุมชนไม่ดี ครอบครัวไม่มีความสุข เป็นต้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 22) ได้ให้ข้อเสนอแนะถึงสาเหตุของการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
2. เพื่อให้รู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันและเป็นที่ยอมรับของเพื่อน
3. เพื่อแสดงความเป็นอิสระและบางครั้งก็แสดงความเป็นปรีชา
4. เพื่อประสบการณ์ใหม่ ตื่นเต้นหรือเสี่ยงอันตรายบ้าง
5. เพื่อเป็นการส่งเสริมความเข้าใจอันดี

6. เพื่อความสบายหรือการพักผ่อน

7. เพื่อหลีกเลี่ยงบางสิ่งที่ไม่ปรารถนา

กรมสุขภาพจิต (2544: 66) ได้สรุปสาเหตุของการใช้สารเสพติดไว้ดังนี้

1. ต้องการทดลอง ถูกชักจูง ลอกเลียนแบบ ทำตามกลุ่ม ถูกหลอกลอกจากผู้ต้องการผลประโยชน์ อยู่ในแหล่งที่มั่วสุมมียาเสพติด

2. ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่กล้าเข้าสังคม พบปัญหาไม่สามารถปรับตัวแก้ปัญหาได้ ต้องการที่พึ่ง

3. มีความเครียด ความกดดันจากปัญหาส่วนตัว ปัญหาครอบครัวไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ใช้สารเสพติดเพื่อผ่อนคลายหนีจากปัญหา

4. ปัญหาครอบครัวแตกแยก ขาดความรัก ความอบอุ่น ถูกทอดทิ้งหมดหวัง ท้อแท้ขาดที่พึ่งที่ปรึกษา

5. การเจ็บป่วยทางกาย โรคเรื้อรัง โรคหัวใจ มะเร็ง โรคเลือด ใช้ยาแก้ปวดที่มีสารเสพติดเป็นประจำ

3. ลักษณะอาการของผู้ใช้สารเสพติด

จากการศึกษาพฤติกรรมของผู้ติดยาเสพติด มีบุคลิกท่าทางแตกต่างกันไปจากคนที่ไม่ใช้ยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นสภาพร่างกายหรือจิตใจ อย่างชัดเจน

กรมสุขภาพจิต (2544: 66) ได้สรุปลักษณะอาการทางกาย พฤติกรรม อารมณ์ที่แสดงออกของผู้ติดยาเสพติดไว้ดังนี้

1. สุขภาพร่างกายทรุดโทรม ผอมแห้ง
2. อารมณ์หงุดหงิด โมโหง่าย หรือซึมลง
3. พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ชอบแยกตัวออกจากเพื่อน เพื่อนหายการศึกษา

4. ใส่แว่นกันแดด ใส่เสื้อแขนยาวปกปิดรอยเข็มฉีดยา
5. มีอุปกรณ์เกี่ยวกับยาเสพติด เช่น กระดาดตะกั่ว หลอดกาแฟ ไม้ขีดไฟ หลอดฉีดยา

6. ใช้เงินเปลือง อาจมีปัญหาลักขโมย พูดโกหก

จงรัก อินทรเสวก และคณะ (2544: 53) กล่าวอาการของผู้ใช้สารเสพติดได้จากลักษณะทางกายดังนี้

1. มีความผิดปกติทางชีพจร การหายใจ อ่อนหภูมิ ความดันโลหิต
2. น้ำหนักลดลงและมีอาการอ่อนเพลียเรื้อรัง
3. อาการไอเรื้อรัง หลอดลมอักเสบ และนิยน์ตาแดง
4. สุขภาพทรุดโทรมเนื่องจากขาดการดูแลเอาใจใส่
5. มีรอยผื่นแดงที่ปากและจมูก เนื่องจากเสพยาหะเหย
6. เนื้อตัวสกปรก
7. ท้องผูกอยู่เสมอ
8. ทำทางเซื่องซึมและไม่มีแรง
9. มีรอยแผลซ้ำตามตัว หรือบาดแผลลักษณะอื่นๆซึ่งเกิดจากอุบัติเหตุ ถูกทำ

ร้ายร่างกาย ถูกประทุษร้ายทางเพศ หรือพยายามฆ่าตัวตาย

10. มีอาการชาตามมือแขนขา

1.3.3 พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ

1. ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ

สุนิสา คำบึงกลาง (2548: 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การกระทำที่แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศ ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศ การเกี้ยวพาราสี การเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ การจับมือถือแขน กับเพื่อนต่างเพศ การเดินโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศ การกอดจูบกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ

เคอร์เดนดอลล์(Kirkendall. 1987: 1-8) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นสัญชาตญาณ(Sexual Instinct) อย่างหนึ่งทางธรรมชาติของมนุษย์ และได้อธิบายความหมายและขอบเขตในเรื่องเพศไว้ดังนี้

1. เรื่องเพศ เป็นแรงสำคัญที่ผลักดันอีกอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและความสามารถกระทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆได้เพื่อให้บรรลุตามที่ตั้งใจ
2. เรื่องเพศ เป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจที่มีพลังอย่างยิ่งที่ทำให้เพศชายและเพศหญิงสนใจซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยให้การประกอบกิจการต่างๆเป็นไปด้วยความราบรื่น

3. เรื่องเพศ ที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของเรา อย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือจากความสามารถที่สามารถแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและเพศหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น

4. เรื่องเพศ เป็นเรื่องธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้ง และถาวรซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญและเห็นได้ในชีวิตรักในการครองเรือน

5. เรื่องเพศ เป็นสิ่งที่สามารถดลบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกันจากช่วงชีวิตหนึ่ง ไปอีกช่วงชีวิตหนึ่งโดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ซึ่งความต่อเนื่องนี้จะช่วยให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่ง หลายอย่างของพ่อแม่ถ่ายทอดไปยังลูก

พนม เกตุมาน (2535: 115) ได้ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นพบว่า

1. วัยรุ่นในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากขึ้นและเร็วขึ้น
2. วัยรุ่นชายมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นหญิง
3. แนวโน้มของวัยรุ่นชายต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงด้วยกันมากกว่าที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ
4. วัยรุ่นชายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเพราะถือว่าเป็นเรื่องไม่เสียหาย
5. วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส แต่มีแนวโน้มที่จะยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากขึ้น พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเริ่มเห็นเด่นชัดมีการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากต่างประเทศซึ่งมีอิทธิพลอย่างมาก เช่น การแต่งกาย อิสระเสรีภาพทางเพศ ใกล้เคียงสนิทสนมกันง่าย ประกอบกันอิทธิพลของสื่อต่างๆ

จากความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สามารถสรุปได้ว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่โอกาสที่จะเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การเริ่มมีสัมผัสแตะเนื้อต้องตัว กอดจูบ อยู่กันตามลำพัง และมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการป้องกันการตั้งครรภ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2. สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ไดยอร์ ลีอิง และโอลิเวอร์(Dwyer Leeming and Oliver. 1996: 309-317) ได้ศึกษาถึงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นสามารถสรุปได้ดังนี้

1. เกิดจากความกดดันในกลุ่มเพื่อน
2. ต้องการหาเอกลักษณ์แห่งตนเองให้เหมือนพ่อแม่

3. ต้องการความรักจากคนอื่น
4. เกิดจากแรงขับทางเพศ(Sex Drive) ที่เกี่ยวข้องกับฮอร์โมน(Hormone)
5. เกิดจากการเลียนแบบจากสมาชิกในครอบครัว เช่น พี่ชาย พี่สาว หรือมารดา
6. ได้รับอิทธิพลจากสื่อ ซึ่งเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากสื่ออื่นๆ
7. ต้องการผูกมัดหรือรักษาคู่รักไว้
8. ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับและเห็นว่าเขาเป็นผู้ใหญ่
9. ขาดคุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องเพศจากบิดา

มารดา

จากการศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องมากมาย ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว คือ ความอยากรู้อยากลอง ความต้องการทางเพศ ปัจจัยด้านสังคม คือกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลจากสื่อ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ ซึ่งฟรอยด์ได้แบ่งสัญชาตญาณของการดำรงชีวิตมนุษย์ไว้ว่า ประกอบด้วย 2 สัญชาตญาณ คือ สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ หรือสัญชาตญาณแห่งการอยู่รอด (Life Instinct) ได้แก่ความต้องการอาหาร ความต้องการทางเพศ และอีกสัญชาตญาณ คือ สัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) ได้แก่ ความต้องการความก้าวหน้า หรือการทำอันตรายต่อบุคคลอื่น สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์จะปรากฏในพัฒนาการของชีวิตมนุษย์ตั้งแต่วัยเด็ก วัยรุ่น จนถึงวัยผู้ใหญ่ วัยชรา ซึ่งฟรอยด์ได้กล่าวถึงสัญชาตญาณทางเพศไว้ว่า สัญชาตญาณทางเพศมีขึ้นกับเด็กทารก แต่จะเริ่มพัฒนาขึ้นเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น โดยมีความสัมพันธ์กับกระบวนการเข้าสู่สุกภาวะและแสดงออกมาให้เห็นในความรู้สึกหวนหาอาหาร และแรงดึงดูดต่อเพศตรงข้าม

1.3.4 พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม

1. ความหมายของพฤติกรรมต่อต้านสังคม

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2544: 682) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นฝ่าฝืนลักษณะของพฤติกรรมที่สังคมกำหนดไว้ โดยการกระทำนั้นจะต้องเกิดขึ้นบ่อยครั้ง หรืออีกนัยหนึ่งคือ พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นมีลักษณะฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมจัดได้ว่าเป็นการกระทำที่แสดงถึงความผิดปกติของบุคลิกภาพในลักษณะหนึ่ง คนที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมมักมีความขัดแย้งที่รุนแรงกับผู้มีอำนาจในโรงเรียน หรือผู้มีอำนาจในสังคม อันได้แก่ ครู ผู้บริหารโรงเรียน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น พฤติกรรมต่อต้านสังคมนั้นอาจจะมีเหยื่อหรือผู้รับเคราะห์จากการกระทำนั้นโดยตรง เช่น การกระทำที่

แสดงความก้าวร้าวทั้งทางร่างกาย และวาจา การขโมยของ หรือการรังแกทำลายทรัพย์สินผู้อื่น เป็นต้น และอาจเป็นการกระทำที่ไม่ต้องมีผู้รับเคราะห์ หากแต่มีผลต่อผู้กระทำพฤติกรรมนั้นโดยตรง เช่น การหนีเรียน การใช้สารเสพติด เป็นต้น

จากความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม หมายถึง การกระทำที่บุคคลฝ่าฝืนลักษณะที่สังคมกำหนดไว้ ทำให้เกิดความขัดแย้งและเกิดผลเสีย ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เช่น การใช้ความรุนแรง การยกพวกตีกัน

2. ลักษณะของพฤติกรรมต่อต้านสังคม

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2544: 693) ได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมต่อต้านสังคมออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่แสดงออกในลักษณะของการเผชิญหน้า (overt acts) ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่ต้องการที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมของเขาโดยตรง โดยเป็นพฤติกรรมที่จะต้องเผชิญหน้าโดยตรงกับเหยื่อหรือผู้รับเคราะห์นั่นเอง เช่น พฤติกรรมทำร้ายร่างกาย พฤติกรรมการโต้แย้งถกเถียง พฤติกรรมการกลั่นแกล้ง เป็นต้น

2. พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่แสดงออกในลักษณะของการแอบซ่อน (convert acts) ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมที่กระทำโดยไม่ให้ผู้ใดรู้ หรือพฤติกรรมที่กระทำแล้วมีผลร้ายต่อผู้กระทำพฤติกรรมนั่นเอง เช่น พฤติกรรมการขโมยของ การโกหก การหนีโรงเรียน การรติดยาเสพติด หรือการจุดไฟเผาสิ่งของ เป็นต้น

3. แนวทางป้องกันแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคม

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2544: 693) ได้กล่าวถึง วิธีการแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคม ได้แก่ วิธีการพฤติกรรมบำบัดของแบนดูรา (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2544: 682; อ้างอิงจาก Bandura. 1969) ได้เสนอวิธีการแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคม โดยมีทั้งหมด 3 ขั้นตอน ซึ่งอาศัยการประยุกต์มาจากแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ตนเอง ดังนี้

1. ให้ครูตลอดจนตัวเสริมแรงของนักเรียนทันทีที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคม และในบางครั้งอาจใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงทันทีที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคม

2. ให้นักเรียนที่นักเรียนนั้นชื่นชอบหรือยอมรับ ซึ่งอาจได้แก่ตัวครูเอง หรือเพื่อนของนักเรียนบางคนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมพร้อมทั้งใช้การชี้แนะให้กระทำตามตัวแบบ เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบแล้วจะต้องให้รางวัลหรือการเสริมแรงโดยทันที

3. เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้นแล้วต้องค่อยๆ ถอดถอนตัวเสริมแรงที่เป็นวัตถุออก พร้อมทั้งพยายามสร้างให้นักเรียนสามารถที่จะควบคุมตนเองได้

สิ่งที่จำเป็นที่สุดในกระบวนการแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคมนี้จำเป็นต้องค่อยๆ ให้สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคมของนักเรียนน้อยลงที่สุด โดยให้นักเรียนเพิ่มความสามารถที่จะพัฒนาการควบคุมตนเองจากภายในตนเองให้มากที่สุด พฤติกรรมต่อต้านสังคมก็จะมีแนวโน้มที่จะลดลงและหายไปที่สุด

4. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม

ทฤษฎีทางจิตวิทยา ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud. 1973: 87) นักจิตวิเคราะห์มีความเชื่อว่า บุคคลที่กระทำผิดคือผู้ที่ปฏิบัติตน ไปตามสันดานดิบ(id) ขาดการควบคุม ขาดสติ ขาดวัฒนธรรมและคุณธรรม ซึ่งฟรอยด์ ได้อธิบายว่า จิตที่ทำหน้าที่ในการปฏิบัติงานของคนเราแบ่งเป็นสามระบบ คือ

1. สันดานดิบ(id) เป็นส่วนที่ประกอบด้วยความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ คือความต้องการทางเพศ และความก้าวร้าว เป็นรากฐานของสัญชาตญาณที่มีมาแต่กำเนิด เป็นตัวผลักดันให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกมาด้วยความพอใจโดยไม่ฟังเหตุผลใดๆทั้งสิ้น

2. อตตา(ego) เป็นส่วนที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมอันเกิดจากความต้องการของสันดานดิบ(id) ให้แสดงออกมาในทางที่เหมาะสม เป็นที่ยอมรับของสังคม อตตา(ego)เป็นตัวคอยเหนี่ยวรั้งสันดานดิบ(id) ไว้ จึงมีความขัดแย้งกันตลอดเวลา

3. สติ(superego) เป็นส่วนที่เกิดจากการเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมของสังคมและการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในสังคม จึงเป็นตัวที่มีหน้าที่สร้างอุดมคติ(ideal) ที่พึงปรารถนาของสังคม เป็นมโนธรรม(conscience) ที่คอยเตือนอัตตา(ego) ให้รู้ว่าสิ่งใดผิดไม่ควรทำ

คนเรานั้นเกิดมาพร้อมกับสันดานดิบ(id) ส่วนอัตตา(ego) และสติ(superego)นั้นค่อยๆพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ประสบการณ์ในวัยเด็กและองค์ประกอบทางเพศมีความสำคัญต่อการเจริญเติบโตและชีวิตของมนุษย์มาก ระบบทั้งสามดังกล่าวต้องต่อสู้ มีความขัดแย้ง ต้องปรับตัวกันตลอดเวลา ถ้าการกระทำบางอย่างของคนไม่ถูกต้อง ผิดทำนองคลองธรรมอัตตา(ego) ต้องคอยห้ามเอาไว้ไม่ให้ทำ เมื่อถูกห้ามความรู้สึกอยากทำนั้นก็จะเก็บกดลงในจิตใต้สำนึก(unconscience mind) เมื่อถูกเก็บกดไว้นานๆ บางครั้งเมื่ออัตตา(ego) และสติ(superego) ช่อนการกระทำก็อาจจะเกิดขึ้น

ทฤษฎีกลไกการควบคุม ผู้คิดค้นทฤษฎีนี้คือ วอลเตอร์ ซี เรคเลส (Walter C. Reckless) ทฤษฎีนี้เน้นว่าบุคคลจะยับยั้งไม่กระทำความผิดต่อเมื่อมีกลไกการควบคุมสูง ซึ่งมีการควบคุมภายนอก ได้แก่ ความรักหมั่นคะ ความผูกพันทางสังคมกับผู้อื่น สำหรับการควบคุมภายใน ได้แก่ การควบคุมตนเอง ความคาดหวังที่มีเหตุมีผล การมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง การมีความรับผิดชอบ ความสามารถอดทนต่อความคับข้องใจ การหาสิ่งชดเชยเพื่อให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจ นอกจากนี้

เรคเลซ (สุชา จันทน์เอม. 2544: 13-14; อ้างอิงจาก Reckless. 1971: 470- 480) ยังได้สรุปไว้ว่า มีแรงอยู่ 3 แรงที่ผลักดันให้คนเรากระทำความผิด ได้แก่

1. แรงกดดันทางสังคม (Social Pressures) อันได้แก่ ความขัดแย้งกัน การทะเลาะกันภายในครอบครัว การถูกเอารัดเอาเปรียบ การขาดโอกาสทางการศึกษาและการประกอบอาชีพ การมีฐานะที่ไม่เท่าเทียมกัน ตลอดจนความไม่เป็นธรรมต่างๆทางสังคม

2. แรงดึงดูดทางสังคม (Social Pulls) อันได้แก่ การคบเพื่อนเลว การเข้าร่วมกลุ่มกับผู้กระทำความผิด การถูกชักจูง ยั่วยวนหรือเชิญชวนจากผู้อื่นให้กระทำความผิด และการโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ

3. แรงปรารถนาภายใน (Inner Pushes) ได้แก่ ความไม่พอใจ ความผิดหวัง ความเครียด ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความก้าวร้าว ความอยากรวย อยากมีเกียรติ ความซึ่ดซึ่ดเด่น ความต้องการอย่างแรงกล้าและทันทีทันใด ความรู้สึกต่ำต้อย ความวิตกกังวล และอื่นๆ ซึ่งถ้าหากแรงดังกล่าวข้างต้นอยู่เหนือกลไกการควบคุม จะทำให้คนกระทำความผิดได้

1.3.5 พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน

1. ความหมายของพฤติกรรมหนีเรียน

ได้มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมหนีเรียนไว้ดังนี้

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2530: 31-32) ได้กล่าวถึง การหนีเรียนพบมากในเด็กอายุสูงกว่า 10 ปี โดยมีพฤติกรรมการหนีเรียน คือ นักเรียนออกจากบ้านไปตามเวลาที่เคยไปโรงเรียนตามปกติ แต่ไปไม่ถึงโรงเรียน เด็กใช้ช่วงเวลาที่ควรอยู่โรงเรียนไปเที่ยวเตร่ตามความพอใจ เช่น โรงภาพยนตร์ สวนสาธารณะ สถานที่เล่นเกม เป็นต้น การหนีเรียนอาจไปเพียงลำพังหรือไปเป็นกลุ่ม

ปัทมา เพ็ชรสิงห์ (2530: 19-20) ได้กล่าวถึง พฤติกรรมที่เรียกว่าเป็นการหนีโรงเรียน คือการที่เด็กมีสภาพเป็นนักเรียนแต่ไม่ไปโรงเรียนหรือเรียนหนังสือโดยปราศจากเหตุผลอันชอบธรรม และโดยไม่ได้รับความยินยอมจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

จากความหมายของ พฤติกรรมเสี่ยงทางการเรียนสรุปได้ว่า หมายถึง การกระทำที่นำไปสู่โอกาสในการยุติการเรียน เช่น การหนีเรียน การไม่ส่งงาน หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดการยุติการเรียน หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

2. สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน

ศุภาสินี กังวาลเนาวรัตน์ (2532: 73-75) กล่าวถึงสาเหตุของการหนีเรียนไว้ดังนี้

1. ครอบครัวและทัศนคติของบิดามารดาต่อการศึกษานูตร ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวขาดความอบอุ่น ขาดความเข้าใจต่อเยาวชน ครอบครัวขาดระเบียบวินัย ครอบครัวที่มีขนาด

ใหญ่ ครอบครัวที่มีการลงโทษเด็กอย่างรุนแรง เมื่อเด็กกระทำผิด ครอบครัวยากจน ลักษณะครอบครัวดังกล่าวนี้ล้วนแล้วแต่มีผลต่อบุคลิกภาพและการปรับตัวของเยาวชนทั้งสิ้น บิดามารดาบางคนอาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ต่อครู ต่ำหนิโรงเรียนและครูต่อหน้าเยาวชน ทำให้เยาวชนขาดความเชื่อถือโรงเรียนและครู ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน บิดามารดาที่มีความคิดว่า เยาวชนควรจะได้ช่วยเหลือครอบครัว ทำงานบ้านและทำงานหาเลี้ยงชีพเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการศึกษา

2. เยาวชน มีความรู้สึกไม่ชอบเรียนบางวิชา เนื่องจากตัวเองไม่ถนัด ไม่เข้าใจ หรือบางครั้งเรียนไม่ทันเพื่อน เกิดความรู้สึกเบื่อเรียน การมาโรงเรียนสายเกิดความรู้สึกว่ามีปมด้อย อันเนื่องมาจากฐานะทางบ้านยากจนหรือปมด้อยทางรูปร่างหน้าตา ถูกเพื่อนล้อเลียนบ่อยๆ เป็นต้น

3. เพื่อน วัยรุ่นเป็นวัยที่ชอบแสวงหาความแปลกใหม่ ชอบคึกคะนอง ชอบสนุก ชอบทดลอง เป็นเป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนสูงมาก การหนีเรียนอาจเนื่องมาจากการเอาแบบอย่างเพื่อน ถูกเพื่อนชักจูง ถ้าไม่หนีโรงเรียนตามเพื่อนที่ทำทายเป็นถูกสบประมาท วัยรุ่นมีความรู้สึกว่าการหนีโรงเรียนทำให้ตัวเองมีความอิสระมากขึ้นและมีความพึงพอใจ แม้ว่าตัวเองจะถูกลงโทษก็ตาม

4. โรงเรียน เยาวชนมีปัญหาในการปรับตัวต่อระเบียบของโรงเรียน และต่อครู ระเบียบ กฎเกณฑ์ของโรงเรียนที่ค่อนข้างเก่ามิได้ปรับปรุงให้เข้ากับธรรมชาติของวัยรุ่น และสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงในปัจจุบัน ครูผู้สอนค่อนข้างดุ ค่อนข้างเข้มงวด ไม่เข้าใจวัยรุ่น วิธีการสอนของครูไม่ดึงดูดความสนใจ หรือสอนแล้วเด็กไม่รู้เรื่อง เป็นต้น

1.4 สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยง

สาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงวัยรุ่น เกิดจากปัจจัยทางจิตใจและสังคม ดังนี้

1. ขาดความรู้และทักษะ ความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับวัยรุ่น ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย อันตรายและความเสี่ยงต่างๆในการดำเนินชีวิต ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การจัดการอารมณ์เพศตนเอง การแก้ไขปัญหาต่างๆในชีวิต การปฏิเสธ การมีกิจกรรมที่เป็นสุขเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

2. ขาดความตระหนัก วัยรุ่นที่มีความรู้และทักษะในการป้องกันความเสี่ยง แต่ยังขาดความตระหนักและจริงจังต่อการป้องกันตนเอง เห็นประโยชน์ของการป้องกัน และเห็นโทษหรือพิษภัยจากพฤติกรรมเสี่ยง จนใช้เป็นหลักในจิตใจที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น

3. ขาดการควบคุมตนเอง ความรู้ ทักษะและความตระหนัก อาจไม่ช่วยป้องกันความเสี่ยง ถ้าวัยรุ่นไม่มีการควบคุมตนเองดีเพียงพอ อาจคล้อยตามเพื่อนหรือสิ่งแวดลอมได้ เหล้าและยาเสพติดเป็นสาเหตุที่ทำให้จิตใจเสียการควบคุมตนเอง อาจทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงได้

4. ขาดวิธีการที่ทำให้ตนเองพึงพอใจที่ถูกต้อง วัยรุ่นต้องการกิจกรรมที่ช่วยให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ ความสุข แต่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับได้ วัยรุ่นที่มีจุดเด่น เป็นที่ยอมรับของเพื่อนด้านบวก อยู่ เช่น การเรียน กีฬา ดนตรี ฯลฯ จะไม่แสวงหากิจกรรมด้านลบที่อาจเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ

5. ปัญหาทางจิตใจ อารมณ์ หรือโรคทางจิตเวช ทำให้ขาดความสุข เก็บกดความทุกข์ใจ ความก้าวร้าว หรือเคยโดนกระทำทารุณทางกายหรือทางเพศ จะแสดงออกเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ เพื่อชดเชย ปิดบัง หรือระบายอารมณ์เป็นพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การใช้ยาเสพติดเพื่อลดความเครียดหรืออารมณ์เศร้า

6. อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ทักษะคิดและแบบอย่างในครอบครัว ความเป็นสุขของครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน การต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน และสังคม การชักจูงใจจากแฟน ดารา นักร้อง การโฆษณา ค่านิยมทางวัตถุนิยม

วิลาลินี แดงมะแจ้ง (วิณี ชิดเชิดวงศ์. 2547: 17; อ้างอิงจาก วิลาลินี แดงมะแจ้ง 2545: 91-92) ได้กล่าวถึง สาเหตุของปัญหาที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นอย่างรุนแรงและลุกลามเป็นปัญหาทำให้เกิดผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น คือ

1. พฤติกรรมวัยรุ่น ปัจจุบันพัฒนาเร็วกว่าสมัยก่อน ไม่ว่าด้านจิตใจ ร่างกายและสังคม เนื่องจากการศึกษาและการสื่อสารและภาวะโภชนาการที่ดีขึ้น

2. วัยรุ่นใช้ชีวิตที่เป็นอิสระมากขึ้น ไม่อยากให้พ่อแม่ ผู้ปกครองหรือครู เข้าไปยุ่งวุ่นวายกับชีวิตเหมือนตอนเด็กๆ

3. ช่องว่างระหว่างผู้ใหญ่และวัยรุ่นมีมากขึ้น การสื่อสารและเวลาที่จะสื่อสารเพื่อความเข้าใจมีน้อยลง ภาษาที่พูดแทบจะเป็นคนละภาษา

4. เพื่อนมีอิทธิพลต่อความคิด การตัดสินใจมากกว่าผู้ใหญ่ เพราะวัยรุ่นต้องการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองจากสังคมนอกบ้านมากขึ้น อยากได้การยอมรับจากสังคมเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่ เลือกที่จะฟังเพื่อนมากกว่าครูและผู้ปกครอง

5. ความยึดมั่นในวัฒนธรรมและศาสนาลดลง กลายเป็นสิ่งล้าสมัย ค่านิยมทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่เป็นที่น่าเชื่อถือ

6. หญิงหรือชายมีความเท่าเทียมกันมากขึ้น วัยรุ่นเพศหญิงกล้าแสดงออกและล้มความเสียเปรียบด้านสตรีระ โดยไม่เลือกว่าพฤติกรรมจะเป็นเช่นไร จนตกเป็นเหยื่อของสังคมที่จ้องฉวยโอกาสและทำลาย

7. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น ค่านิยมการบูชาความบริสุทธิ์ เกือบหมดสิ้นภายในสังคม

8. ค่านิยมของครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจเปลี่ยนไป ครอบครัวมักเป็นครอบครัวเดี่ยว ทุกคนมีภาระหน้าที่การทำงาน เวลาและความอบอุ่น ความผูกพันจึงน้อยลงไปด้วย

9. ระบบการสื่อสารสะดวกรวดเร็ว มือถือ อินเทอร์เน็ต สื่อลามกอนาจารที่บริการถึงบ้าน ซึ่งยากแก่ครูและผู้ปกครองจะควบคุมดูแลได้ทั่วถึง

1.5 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539: 246-250) ได้กล่าวถึงอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. สภาพทางครอบครัว ครอบครัวที่ขาดวินัย ขาดความรับผิดชอบ ครอบครัวที่มีการทะเลาะเบาะแว้ง ครอบครัวที่แตกแยกไม่มีความสนใจใยดี เด็กที่อยู่ในมาตรฐานทางศีลธรรมต่ำ ครอบครัวที่ทำการฝ่าฝืนกฎหมาย ไม่มีศีลธรรม ไม่เคารพกฎหมาย ลักขโมย เป็นเด็กที่ชอบฝ่าฝืนสังคม เห็นการกระทำผิดในเรื่องร้ายแรงเป็นเรื่องธรรมดา หรือเกิดจากเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีมาตรฐานทางศีลธรรมสูง ไม่มีความอดทน ไม่รับผิดชอบ ไม่อดทนต่อความผิดหวัง บางคนมาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์เห็นห่าง เช่น พ่อแม่ยุ่งกับการทำมาหากิน ไม่มีเวลาเอาใจใส่ บางครอบครัวไม่เคยชมเชย จึงทำให้เด็กขาดความภูมิใจในตัวเอง มีความว่าเหว มีปมด้อยในใจ หาทางออกด้วยการเรียกร้อง ความสนใจแบบผิดๆ มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น กลุ่มวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ในวัยเรียนเป็นพวกที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มีความสับสนในตนเอง และมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับมารดา

2. สภาพของสถานศึกษา ได้แก่ ปัญหาจากทางโรงเรียน ปัญหาจากกลุ่มเพื่อนนักเรียน ปัญหาจากครู ภาวะเครียดของโรงเรียน ปัญหาจากตัวนักเรียนเอง

3. สื่อมวลชน สามารถโน้มน้าวจิตใจของเด็กให้ทำในสิ่งที่เลวร้ายได้ หรือเห็นจนชินตา คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา ไม่เป็นความผิดแต่อย่างใด การแพร่ภาพทางหน้าจอหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ในด้านอาชญากรรม บรรยายวิธีการหรือทำแผนอาชญากรรม ซึ่งทำให้เด็กเห็นภาพความโหดร้ายทารุณในรูปแบบต่างๆ ได้อย่างชัดเจน เด็กอาจประทับใจในความเก่งกาจของผู้ที่กระทำผิดจนอาจทดลองปฏิบัติเอง สื่อมวลชนที่ขาดหลักจริยธรรมจะแพร่ภาพข่าวสารที่ไร้สาระ แต่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก เช่น การโฆษณาสินค้าฟุ่มเฟือยที่ทำให้เกิดการเอาอย่าง

พัชรินทร์ สิมทะราช (2544: 14-17) กล่าวถึง มีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น ได้แก่

1. ความเชื่อและค่านิยม จากพัฒนาการทางด้านจิตสังคมของวัยรุ่นที่มักมีการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองและต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ทำให้ง่ายต่อการถูกชักจูงให้ทำกิจกรรม

ที่เห็นว่าตนเองเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีการพบว่าวัยรุ่นมักมีพฤติกรรมที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

2. สิ่งพิมพ์หรือสื่อที่มีส่วนกระตุ้น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้ข้อมูลข่าวสาร สื่อมวลชน มีอิทธิพลและมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น แบบอย่างที่เราเห็นในสื่อมวลชนทั้งทางหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ เช่น โฆษณาที่ชักชวนให้คนดื่มเหล้า แสดงตัวอย่างให้เห็นว่าการดื่มเหล้าเป็นสิ่งที่ดี เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม ทำให้วัยรุ่นทำตามเพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีและถูกต้อง

3. สถานที่พักอาศัย สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสุขภาพของบุคคล เช่น วัยรุ่นที่อาศัยในสิ่งแวดล้อมที่ง่ายต่อการเข้าถึงแหล่งบริการทางเพศหรือแหล่งบันเทิง ทำให้เสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศได้ เป็นต้น

4. ความผูกพันในครอบครัว เป็นความรู้สึกใกล้ชิดต่อบิดามารดา การรับรู้ถึงการดูแลเอาใจใส่ที่ได้รับจากครอบครัว การมีความพึงพอใจต่อสัมพันธ์ภายในครอบครัว รวมถึงการรู้สึกว่ามีความสำคัญ เป็นที่รักและเป็นที่ต้องการของครอบครัว หากบุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมเสี่ยงก็จะทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงนั้นๆ ด้วย

5. การรับรู้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ในวัยรุ่นเพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากในการตัดสินใจในสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเพื่อนสนิทมักเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญ เพราะเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมักมีลักษณะคล้ายคลึงกัน อิทธิพลจากตัวแบบในสังคมหรือเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นได้เช่นกัน

6. การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยง เป็นการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง เช่น การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการนำไปสู่การติดเชื้อเอชไอวี วัยรุ่นต้องมีความตระหนักและเอาใจใส่เรื่องราวข่าวสารจากสื่อต่างๆ และบุคคลใกล้ชิด

7. การรับรู้สมรรถนะของตนเอง การรับรู้สมรรถนะของตนเองมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และการปรับตัวในสังคมของวัยรุ่นจะเกี่ยวโยงกับการเริ่มพฤติกรรมเสี่ยง

1.6 พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น

ช่วงวัยรุ่นถือว่าเป็นช่วงชีวิตที่ย่างยากลำบากมากที่สุด มีปัญหามากกว่าวัยอื่นๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติบ้าง วัยรุ่นก่อให้เกิดแก่ตนบ้าง คนอื่นและสิ่งแวดล้อมมาทำให้เกิดปัญหาบ้าง ซึ่งประยูรศรี มณีสร (2535: 173-175) ได้แบ่งปัญหาของวัยรุ่นได้ดังนี้

1. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ได้แก่ เปื่อหน่ายการเรียน ไม่ชอบโรงเรียน หนีเรียน เรียนแย่ลงกว่าเดิม

2. ปัญหาความเปลี่ยนแปลงอันสืบเนื่องจากการพัฒนาด้านต่างๆของเด็ก ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย เช่น ไม่มีความรู้เรื่องการมีประจำเดือน ไม่คุ้นเคยและรู้สึกอับอาย พัฒนาการทางอารมณ์ เช่นควบคุมอารมณ์ให้คงที่ไม่ได้ เปื่อเพื่อน หรือเปื่อคนรอบข้าง มีความเครียด พัฒนาการทางสังคม เช่น มารยาทไม่เหมาะสม เห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจ เทียบเทว่ การมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสม

อุไร สุมาริธรรม (2545: 89-111) ได้กล่าวถึงปัญหาของวัยรุ่นดังนี้

1. ปัญหาด้านร่างกาย วัยรุ่นเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็ว เด็กจึงมักเกิดปัญหาในด้านความกังวลใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น วัยรุ่นมักกังวลว่ารูปร่างไม่เหมาะสม เกี่ยวกับหน้าตา ทำให้วัยรุ่นขาดความมั่นใจ

2. ปัญหาด้านเพศ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นร่างกายเจริญเติบโตถึงวุฒิภาวะทางเพศ ทำให้เด็กเกิดความต้องการทางเพศ การคิดฝันในเรื่องเพศ เมื่อวัยรุ่นเกิดความกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องทางเพศจึงแสวงหาความรู้จากเพื่อน จากสื่อที่มีอยู่อย่างเกลื่อนกลาดโดยเฉพาะสื่อที่เกี่ยวกับการมรรณ สร้างความต้องการให้เด็กมากขึ้น อยากรู้ อยากลองยิ่งขึ้น อันนำไปสู่การตอบสนองทางเพศที่ก่อให้เกิดปัญหาให้กับชีวิตตามมา

3. ปัญหาด้านการเรียน ช่วงวัยรุ่นจะต้องแสวงหาความรู้ มีความตั้งใจที่จะศึกษาเล่าเรียนเพื่อค้นหาความสามารถ ความถนัดของตนเอง รวมทั้งเตรียมความพร้อมที่จะวางรากฐานทางอาชีพ เด็กจึงมีความวิตกกังวลทำให้เกิดปัญหาการเรียน

4. ปัญหาด้านความประพฤติ วัยรุ่นอาจมีพฤติกรรมหลายอย่างไม่เป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ ซึ่งไม่ก่อให้เกิดการปรับตัวเข้ากับสังคมได้ยาก หรือไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนเอง ผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมถือว่าเป็นปัญหา แต่สำหรับวัยรุ่นที่มีปัญหาพฤติกรรมมักแสดงออกถึงความก้าวร้าว เกรว ชอบกระทำการที่ขัดต่อระเบียบกฎเกณฑ์หรือความสงบเรียบร้อยของสังคม บางรายอาจรุนแรงถึงขั้นทำผิดกฎหมาย

5. ปัญหาการทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่ม ซึ่งเมื่อเกิดปัญหาการทะเลาะวิวาท วัยรุ่นมักใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา เช่น การยกพวกตีกัน ซึ่งวัยรุ่นเหล่านี้มักมีปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจในตนเอง มีความสับสนในบทบาทของตนเอง ไม่มีทิศทางในอนาคต ไม่มีจุดหมายของตนเอง คล้อยตามเพื่อนได้ง่าย

6. ปัญหาด้านอารมณ์และสุขภาพจิต เนื่องจากเป็นช่วงที่ต้องมีการปรับตัวด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก จึงมีลักษณะอารมณ์ที่มีความรุนแรง อารมณ์อ่อนไหว ไปตามสิ่งต่างๆ ได้ง่าย เช่น โกรธง่าย กังวลง่าย เครียด เสียใจง่าย ส่งผลให้เด็กเกิดปัญหาทางอารมณ์และสุขภาพจิต ซึ่งผู้ใหญ่อาจเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับวัยรุ่นอาจนำไปสู่ปัญหาทางอารมณ์รุนแรง และปัญหาอื่นๆ ตามมา

7. ปัญหาการฆ่าตัวตาย วัยรุ่นควบคุมอารมณ์ได้ไม่ดีจึงนำไปสู่การกระทำต่างๆ โดยไม่ยั้งคิดได้ง่าย การฆ่าตัวตายอาจมีสาเหตุมาจาก ความเครียด ความกดดันทางการเรียน ความท้อแท้เกี่ยวกับอนาคต การทนต่อความผิดหวังไม่ได้ การมีปัญหความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งมุมมองของการฆ่าตัวตายของวัยรุ่นหมายถึงการมีอิสรภาพเหมือนการหนีออกจากบ้าน

8. ปัญหายาเสพติด เนื่องจากความคึกคะนอง มีความอยากรู้อยากลองสูง อีกทั้งการเปลี่ยนแปลงตนเองในด้านต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัว รวมถึงภาวะซึมเศร้า ความกดดันต่างๆ จึงนำไปสู่การใช้สารเสพติดได้ง่าย

1.7 การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น

การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงวัยรุ่น (สุชา จันทน์เอม. 2544: 138)ทำได้โดยลดปัจจัยสาเหตุ และเพิ่มปัจจัยป้องกัน และจัดการสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม ดังนี้

1. การให้ความรู้ ที่จำเป็นสำหรับวัยรุ่น ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงตนเองในวัยรุ่น ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย อันตรายและความเสี่ยงต่างในการดำเนินชีวิต ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

2. การฝึกทักษะ ในการรู้จักอารมณ์และความคิดตนเอง จัดการกับอารมณ์ได้ จัดการอารมณ์เพศตนเอง การแก้ไขปัญหาต่างๆ ในชีวิต การปฏิเสธ การมีกิจกรรมที่เป็นสุขเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

3. สร้างความตระหนักในการป้องกันความเสี่ยง จริงจังต่อการป้องกันตนเอง เห็นประโยชน์ของการป้องกัน และเห็นโทษหรือพิษภัยจากพฤติกรรมเสี่ยง จนใช้เป็นหลักในจิตใจที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น

4. ฝึกการควบคุมตนเอง ฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง การรู้จักจิตใจตนเองและควบคุมได้ รู้จักยั้งคิด ฝึกระเบียบวินัยที่มาจากภายในใจตนเอง ฝึกการปฏิเสธเหล้าและยาเสพติดเป็นสาเหตุที่ทำให้จิตใจเสียการควบคุมตนเอง

5. ช่วยให้อารมณ์วัยรุ่นมีกิจกรรมที่ทำให้ตนเองพึงพอใจที่ถูกต้อง วัยรุ่นต้องการกิจกรรมที่ช่วยให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ ความสุข แต่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับได้ วัยรุ่นที่มีจุดเด่น เป็นที่ยอมรับของเพื่อนด้านบวกอยู่แล้ว จะไม่แสวงหากิจกรรมด้านลบที่อาจเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ

6. สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี พ่อแม่เป็นแบบอย่าง มีทัศนคติที่ดีต่อลูก แสวงหากิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ครอบครัวมีความสุข ทัศนคติดีต่อการเรียนรู้ที่ถูกต้อง ส่งเสริมกลุ่มเพื่อนที่ดี ให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ครอบครัว ชุมชน และสังคม

1.8 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง

ในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม ได้มีการศึกษาไว้มากมายมีทฤษฎีทางสังคม และจิตวิทยา หลายทฤษฎีพยายามอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ เช่น แนวคิดพื้นฐาน ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แบบจำลองความเชื่อด้านสุขภาพ ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลและทฤษฎีการอธิบายพฤติกรรมของแฮรี่ (วีณิ ชิดเชิดวงศ์. 2547: 15-16; อ้างอิงจาก Harry. 1975: 96-97)ซึ่งได้สร้างทฤษฎีอธิบายพฤติกรรมของสังคมครอบคลุมปัจจัยทางสังคมต่างๆขึ้นเมื่อปีค.ศ.1980 สรุปความสัมพันธ์ของประเด็นสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทั้งทางตรงและทางอ้อมได้ดังนี้

1. การแปลความหมายของพฤติกรรม โดยแปลจากผลลัพธ์ที่จับต้องได้ในโลกของความเป็นจริง การแปลผลขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของบุคคล อันเป็นองค์ประกอบของลำดับขั้นตอนของสถานการณ์ พฤติกรรม การเสริมแรง ที่บุคคลได้รับจากประสบการณ์ในอดีต และการแปลผลของพฤติกรรมทำให้บุคคลมีความรู้สึกว่าได้รับแรงเสริมให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งการเสริมแรงยังมีผลกระทบต่อการรับรู้คุณค่าที่มีผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก

2. ความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ

1. ปัจจัยด้านสังคม ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับประเด็นด้านวัฒนธรรมที่เป็นอัตวิสัย อันเป็นผลเนื่องมาจากวัฒนธรรมของชุมชนและภูมิหลังของชุมชน ซึ่งมีอิทธิพลในการกำหนดลักษณะของวัฒนธรรมเชิงอัตวิสัย

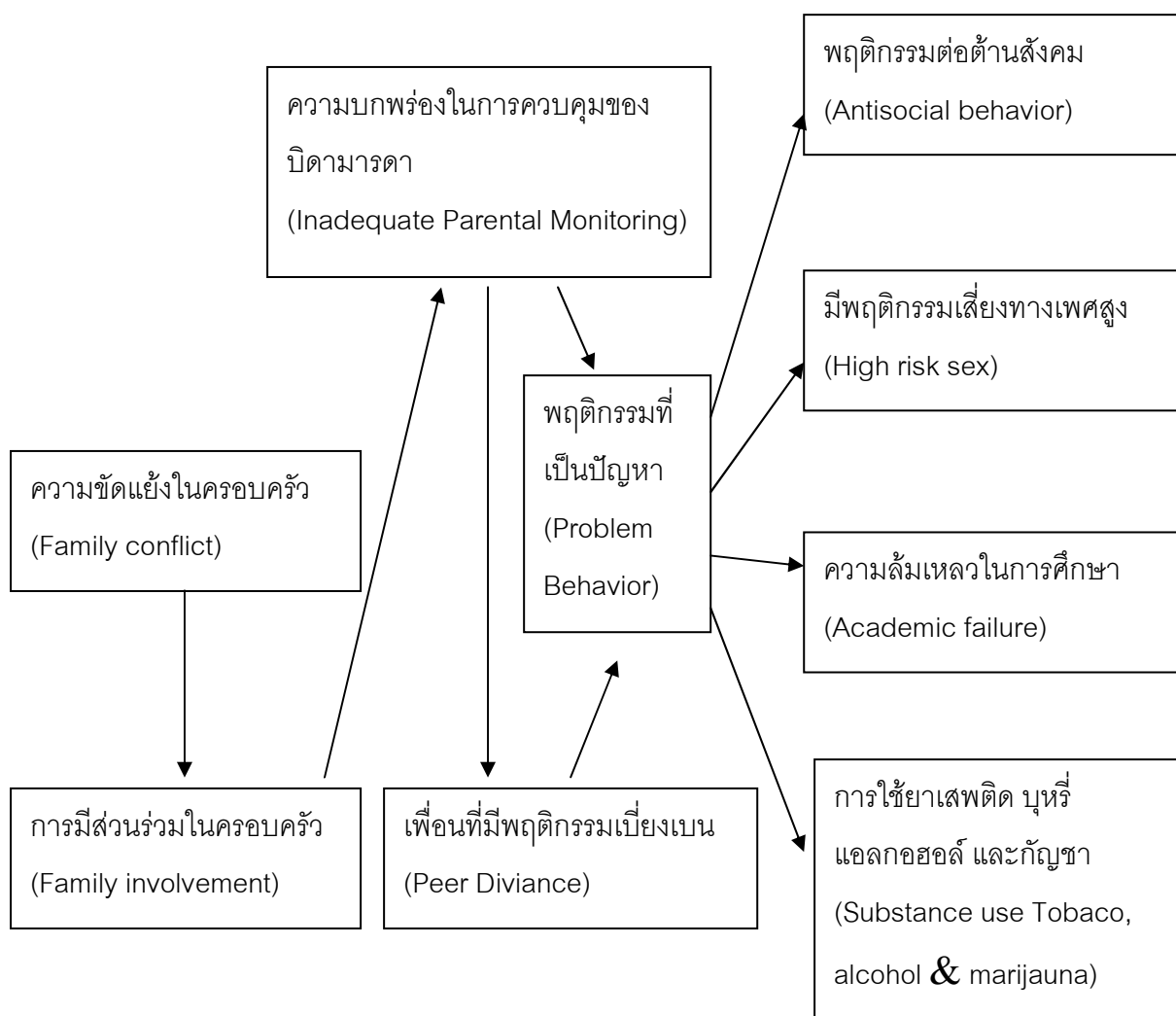
2. ความพอใจในพฤติกรรมย่อมสะท้อนให้เกิดการตอบโต้ทางอารมณ์โดยตรงต่อการคิดถึงพฤติกรรมนั้นๆและประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับพฤติกรรมอันใดอันหนึ่ง มักทำให้บุคคลเกิดความชอบต่อพฤติกรรมนั้นๆ

3. การให้คุณค่าต่อผลของพฤติกรรมที่บุคคลรับรู้ ซึ่งมีอยู่ 2 ส่วนด้วยกัน ได้แก่ อะไรที่น่าจะเป็นผลของพฤติกรรม และแต่ละบุคคลประเมินว่าอะไรคือคุณค่าของผลของพฤติกรรม ซึ่งการให้คุณค่าในสองส่วนนี้ได้รับผลกระทบมาจากเสริมแรงในปัจจัยการแปลความหมายของพฤติกรรม และการเสริมแรงส่งผลกระทบต่อการรับรู้ในผลของพฤติกรรมใน 2 ลักษณะ คือ การเสริมแรงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการรับรู้ โอกาสที่พฤติกรรมจะนำผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่งและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในคุณค่าที่มีผลต่อพฤติกรรมเหล่านี้

3. อุปนิสัยเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์บางอย่างเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติและเป็นความเคยชิน จึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยความตั้งใจในการเกิดพฤติกรรม

4. ปัจจัยเสริมแรง ที่เอื้ออำนวยให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมซึ่งจะช่วยให้เกิดพฤติกรรมได้ง่ายขึ้นมีทั้งปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนและเป็นอุปสรรคต่อการเกิดพฤติกรรม

นอกจากนี้จากงานวิจัยของเอรี่และคนอื่นๆ (Ary and others. 1999: 217) ได้สร้างแบบจำลองพฤติกรรมที่เป็นปัญหาไว้ซึ่งแบบจำลองนี้อธิบายว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเริ่มมีอิทธิพลมาจากเพื่อน ความขัดแย้งในครอบครัว และการจัดการที่ไม่ดีภายในครอบครัวตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะการมีสัมพันธภาพที่ไม่ดี มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน ทำให้ขาดการมีส่วนร่วมในครอบครัว และการขาดการควบคุมดูแลเอาใจใส่ของบิดามารดาเป็นสาเหตุทำให้เด็กมีพฤติกรรมการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทำให้เด็กตกอยู่ในสภาพเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังรูปแสดงแบบจำลองดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แบบจำลองพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเอรี่ (Ary and others. 1999: 222)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2541: 83-84; อ้างอิงจาก Bandura. 1969: 126-142; 1977: 24-29)อธิบายแนวคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคมดังนี้

1. พฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์นอกจากปฏิกิริยาสะท้อน ล้วนเป็นผลที่ได้รับจากการเรียนรู้
2. สิ่งที่มีมนุษย์เรียนรู้ ได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ โดยการเรียนรู้จากผลที่ตามมา กล่าวคือเรียนรู้ว่าเมื่อเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น จะมีเหตุการณ์ใดเกิดตามมาจากการกระทำนั้น หรือเมื่อกระทำพฤติกรรมใดแล้ว ผลที่ได้รับตามมาจากการกระทำเป็นเช่นไร อย่างแรกเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์กับเหตุการณ์ อย่างที่สองเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและผลที่จะเกิดตามมา มนุษย์เรียนรู้สิ่งต่างๆ กลายเป็นความเชื่อที่มีผลต่อการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล
3. การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าว เกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์และการเรียนรู้จากการสังเกต
4. การเรียนรู้จากการกระทำของต้นแบบ หรือแบบอย่างโดยเฉพาะตัวแบบที่ใกล้ชิด คือ พ่อแม่ และการสังเกต
5. ผลการเรียนรู้กลายเป็นความเชื่อ ซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่สำคัญ และควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้สอดคล้องกับความเชื่อ
6. การควบคุมพฤติกรรมด้วยการรู้คิด อันเกิดจากการเรียนรู้ทำให้ตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งได้ และจะนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามที่ตั้งไว้
7. หลังจากการเรียนรู้แล้วมนุษย์จะเลือกเลียนแบบเฉพาะพฤติกรรมที่ตนเห็นคุณค่ามากกว่าพฤติกรรมที่ถูกลงโทษหรือไม่ได้รับรางวัลหรือแรงเสริม การเห็นผลเชิงบวก ย่อมเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้นอีก ตลอดจนเกิดความคาดหวังต่อแรงเสริมที่ได้รับ ทำให้บุคคลตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม ต้องมีการควบคุมตนเองหรือประเมินตนเอง
8. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของบุคคลถูกควบคุมโดยผลที่ตามมาจากการประเมินตนเองซึ่งมีทั้งด้านดีและไม่ดี ทำให้เกิดการรับรู้ตนเองในแต่ละด้านแตกต่างกันออกไป
9. พฤติกรรมหรือการกระทำต่อเนื่องมาจากประสบการณ์ตรง และการมีต้นแบบหรือแบบอย่างการให้แรงเสริมมีความสำคัญทำให้เกิดพฤติกรรมตามมา

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัย

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

2.1.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต

เฮคคอกเซน (สมจิตต์ พิเศษ. 2532: 47; อ้างอิงจาก Heckhausen. 1967: 42-45) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า หมายถึง ความสำคัญของการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงาน การคาดการณ์ไกล การวางแผนระยะยาว การมองผลที่ส่งไปยังอนาคต รู้จักอดได้รอได้หรือ อดเปรี้ยวไว้กินหวาน ลักษณะมุ่งอนาคตสูงนี้จะปรากฏมากในผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทุกๆด้าน

มีด (Meade. 1971: 175) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

มิสเชล (Mischel. 1974: 287) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่ได้รับในปัจจุบัน จึงมีการวางแผนเพื่อปฏิบัติและควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผล

ดวงเดือน พันธุนาวิณ และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม (2520: 35) ให้ความหมายว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคลซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการรอได้ในสถานการณ์ต่างๆ

นาตยา ปิณฑานนท์ (2526: 21-23) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกโดยมีการคำนึงถึงผลของการกระทำนั้นๆว่าจะส่งผลร้าย หรือผลดีแก่ตนเองและสังคมอย่างไร ควรประพฤติหรือ ปฏิบัติอย่างไร จึงจะทำให้ไม่เกิดผลร้ายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

จินตนา บิลมาศ (2529: 27) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นผลดีผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต สามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดีหรือป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต (2531: 48) กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่าเป็นลักษณะของการมองสู่อนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกลที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้นหาก

ครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมมนุษย์ชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

จากความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตโดยสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีหรือป้องกันผลเสียนั้นได้ สามารถควบคุมตนเองเพื่อละเว้นการกระทำบางอย่างที่จะเป็นผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น และมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ

2.1.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

โคลเบอร์ก; มิสเชล และ ไวท์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; เพ็ญแข ประจักษ์จันท์. 2520: 35; อ้างอิงจาก Kohlberg. 1964; Mischel. 1974;& Wright. 1975) พบหลักฐานว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้ (Ego-strength) ของบุคคลซึ่งจะเป็นทางให้ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่างๆของตนได้ ฉะนั้นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือ ผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะและไม่เป็นผู้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนา และกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ(2530: 100) กล่าวถึง ลักษณะของผู้ที่มุ่งอนาคตและสามารถควบคุมตนเองไว้ดังนี้

1. สามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของอนาคตและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม
2. หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต
3. รู้จักการปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้อย่างเหมาะสม
4. สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

ไพโรจน์ โตเทศ (2531: 20-21) กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคมตลอดจนเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต และให้รู้จักวางแผนล่วงหน้า

พระเทพเวที (2532: 38) ให้แนวคิดที่เกี่ยวกับความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า คนที่พัฒนา มีปัญญา มีชีวิตที่ดี ควรรู้จุดหมายของชีวิต เพื่อจะได้มีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม และใช้สำรวจตัวเองด้วย จะได้มีความมั่นใจในการที่จะพัฒนาตนให้ดียิ่งขึ้นไป

จากความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว สรุปว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง กล่าวคือบุคคลนั้นจะเป็นผู้ปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม มีความเพียรพยายาม สามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรอรับผลดีในอนาคตได้

2.1.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมและพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต

ดวงเดือน พันธุมนาวินและเพ็ญแข ประจันปัจจุบัน (2520: 106-110) ได้ศึกษาเรื่องจริยธรรมเยาวชนไทย พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียนและสถานที่เกิด โดยเพศหญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าเพศชาย ผู้ที่มีระดับชั้นเรียนต่ำมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ และผู้ที่เกิดในกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ที่เกิดในต่างจังหวัด นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ใช้เหตุผล และลงโทษทางจิต มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง และลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

ลักษณะมุ่งอนาคตนี้นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้ (ego strength) ของบุคคลซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้มีอนาคตสูง สามารถระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนได้ และเป็นด้านหนึ่งของบุคลิกภาพที่พัฒนามาจากการเรียนรู้การศึกษา และกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งจะพัฒนาอย่างช้าๆ ในวัยเด็ก บุคคลบางคนจะอาศัยความสามารถของตนและในเวลาปัจจุบันเป็นรากฐานที่คาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ การมุ่งอนาคตจะสัมพันธ์กับความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดในการวางแผน ความตั้งใจที่กระทำ ซึ่งเปลี่ยนไปตามเวลา (รัตน ประเสริฐสม. 2544: 37-38)

สุรพงษ์ ฐเดช (2524: 4) กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิดและสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่วางอนาคตจะต้องเป็นผู้คาดการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และจะต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตจะเกิดขึ้นกับตนได้จริง ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่มีพัฒนาการทางการคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งตามทฤษฎีพัฒนาการรู้คิดของเพียเจต์ขั้นพัฒนาการดังกล่าวคือ ขั้นปฏิบัติการเชิงระบบ (Formal Operation) ทั้งนี้เพราะการคาดการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต สิ่งนั้นยังไม่มีตัวตน ต้องอาศัยการอ้างอิงซึ่งอยู่ในรูปนามธรรมหรือสัญลักษณ์ ดังนั้น บุคคลที่มีความพัฒนาการรู้คิดสูงย่อมจะง่ายต่อการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตให้สูงขึ้นด้วย

จากปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต สรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นการเรียนรู้ทางสังคม เกิดจากความมั่นคงของแต่ละบุคคล อันสะสมมาจากอดีตจากการเรียนรู้ทางด้านต่างๆ เช่น

สังคม การศึกษา การอบรมเลี้ยงดู และลักษณะมุงอนาคตจะแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม ได้แก่ เพศ การอบรมเลี้ยงดู ชั้นเรียน และสถานที่เกิด นอกจากนี้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านการรู้คิดและสติปัญญา

เพ็ญแข ประจักษ์ (2527: 15-37) เสนอแนะบทบาทในการปลูกฝังลักษณะนิสัยมุงอนาคต สำหรับครอบครัวและโรงเรียนดังนี้

บทบาทของครอบครัว

บิดามารดาต้องทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี เช่น การรู้คุณค่าของเวลา มีการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีการวางแผนการกำหนดการใช้เวลา เช่น กำหนดว่าควรทำอะไรในวันหยุด และอาจใช้วิธีปลูกฝังวัยรุ่นให้เป็นผู้มีลักษณะมุงอนาคตโดยใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบสนับสนุน แบบให้เหตุผล และใช้วิธีการควบคุมแบบปานกลางอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้การฝึกหัดการใช้เหตุผลและการคาดการณ์ ควรเริ่มจากสิ่งที่เป็นเรื่องง่ายจนถึงเรื่องยาก เช่น การวางแผนเกี่ยวกับการเรียนต่อ หรือการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของตนเอง

บทบาทของโรงเรียน

ครูสามารถปลูกฝังลักษณะมุงอนาคตให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้โดยใช้วิธีสนับสนุนให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มในการทำงานและมีความเพียรพยายามที่จะทำงานให้ลุล่วงไปได้ ยกย่องนักเรียนที่ทำตนเป็นผู้มุงอนาคต ใช้วิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนคิดค้นหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง นักเรียนจะได้เรียนรู้วิธีการทำงานเป็นขั้นตอน และสามารถวางแผนได้ ได้เรียนรู้เรื่องเหตุและผล สามารถคาดคะเนผลของเหตุการณ์ได้ นอกจากนี้ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นผู้มุงอนาคต นั่นคือ ต้องเป็นผู้มีความเพียรพยายาม และมีการวางแผนการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความจริงในเรื่องต่างๆ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2529: 107) ได้กล่าวถึง วิธีการกระตุ้นลักษณะมุงอนาคตของบุคคลอาจทำได้ดังนี้

1. ให้เขียนเรื่องราวของตนเกี่ยวกับปัจจุบันและอนาคต โดยอาจกำหนดให้เขียนถึงสภาพชีวิต และการวางแผนการใช้ชีวิต
2. ให้ฝึกเขียนนวนิยายชีวิต ซึ่งอาจกำหนดช่วงเวลาไว้
3. ฝึกการวางแผนระยะยาวหรือการวางแผนการดำเนินชีวิตเพื่อบรรลุเป้าหมายประสงค์บางประการในอนาคต
4. ฝึกเล่นหมากรูกเพื่อเอาชนะชนะ
5. ให้แบบอย่างการวางแผนการดำเนินชีวิต

จากแนวทางในการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตสามารถพัฒนาได้โดยให้รู้จักความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต ให้เป็นแบบอย่างของบุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนในด้านต่างๆเกี่ยวกับอนาคต และฝึกการตัดสินใจในการเลือกทางเดินอย่างเหมาะสมโดยพิจารณาถึงข้อดีข้อเสีย ตลอดจนฝึกให้คาดการณ์ไกลในอนาคต

2.1.4 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

แบนดูรา (Bandura. 1977: 79-82) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องความคาดหวังของบุคคลในอนาคตซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมใดหรือไม่ 2 ชนิด คือ

1. ความคาดหวังเกี่ยวกับผลของกรรม เป็นการประมาณของบุคคลว่าพฤติกรรมใดนำไปสู่ผลกรรมใด
2. ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ผลกรรมที่คาดหวังไว้

นอกจากนี้แบนดูรายังได้เสนอองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของตนไว้ดังนี้

1. ความสำเร็จในการทำงาน (Performance Accomplishment) เป็นประสบการณ์ตรงจึงมีผลต่อความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลและการไม่ประสบผลสำเร็จในการทำงานเป็นตัวเพิ่มความคาดหวังในอนาคต และการไม่ประสบผลสำเร็จซ้ำกันหลายครั้งเป็นตัวลดความสามารถและความคาดหวังในอนาคต และการประสบผลสำเร็จซ้ำกันหลายครั้งทำให้บุคคลไม่ห่อถอยในการทำงานนั้นซึ่งเมื่อไม่ประสบความสำเร็จบางครั้งก็สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยความพยายามจะเป็นแรงเสริมในการทำงานต่อไป

2. การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เป็นสิ่งชี้แนะหรือตัวแบบที่บุคคลนำมาพิจารณาความสามารถของตน เมื่อบุคคลสังเกตเห็นผู้อื่นได้รับความสำเร็จในการทำงานโดยไม่มีผลเสียตามมาทำให้เกิดความคาดหวังว่าตนก็สามารถทำงานนั้นได้

3. การพูดชักจูงผู้อื่น (Verbal Persuasion) เป็นการรับเอาคำแนะนำชักจูงของผู้อื่นมาเป็นข้อมูลเพื่อพิจารณาความสามารถของตนทำให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จแม้ว่าเคยทำงานนั้นไม่สำเร็จมาแล้ว เป็นการเพิ่มกำลังใจและความมั่นใจ

4. ความตื่นตัวทางอารมณ์ (Emotional Arousal) บุคคลจะรับรู้ที่ตนตื่นเต้นมีความวิตกกังวล หรือความกลัวจากการกระตุ้นของร่างกาย ในสภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นมากมักจะทำให้การทำงานได้ผลไม่ดี หากบุคคลรับรู้ที่ตนมีความวิตกกังวลในระดับสูง บุคคลจะคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของตนในการทำงานนั้นในระดับต่ำ

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของเพื่อน

2.2.1 ความหมายของอิทธิพลของเพื่อน

วรรณิ วรรณชาติ (2541: 5) ได้ให้ความหมาย การรับอิทธิพลจากเพื่อน ไว้ว่า หมายถึง ปริมาณของพฤติกรรมที่ได้มีการเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อน การคล้อยตามการชักจูงของเพื่อน การคล้อยตามการบีบคั้นของเพื่อน เป็นพฤติกรรมที่ร่วมกระทำกิจกรรมต่างๆกับเพื่อนซึ่งทำให้ตนเองขาดความเป็นอิสระในการเป็นตัวของตัวเอง โดยมุ่งหวังที่จะได้รับการยอมรับนับถือนิยมยกย่องจากเพื่อนในกลุ่มของตนเอง

งามตา วรินทร์านนท์ (2534: 168–170) มีแนวคิดว่ากลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่น โดยมีลักษณะเป็นการถ่ายทอดทางสังคมและการชักจูง ที่อาศัยความสนใจในการยอมรับโดยสมาชิกจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามค่านิยมของกลุ่ม โดยถ้าไม่ปฏิบัติตาม จะไม่ได้รับการยอมรับและถูกขับออกจากกลุ่ม นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นทางออกของเด็กที่ต้องการความเป็นอิสระจากการควบคุม กลุ่มเพื่อนสอนประสบการณ์ในเรื่องความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกัน กลุ่มเพื่อนให้ความรู้ที่ครอบคลุมไม่สามารถให้ได้ กลุ่มเพื่อนทำให้เด็กได้สัมผัสกับค่านิยมและประสบการณ์ของครอบครัวอื่น และกลุ่มเพื่อนเป็นแบบอย่างแก่เด็ก

ศรีธรรม ธนะภูมิ (2535: 80–81) กล่าวถึง การคบเพื่อนว่าเป็นเรื่องสำคัญสำหรับวัยรุ่น วัยรุ่นต้องการพึ่งพาและได้รับการประทับประคองด้านจิตใจ ต้องการให้เพื่อนเข้าใจและยอมรับการกลัวเพื่อนทอดทิ้งและไม่ให้ร่วมกลุ่ม จะทำให้วัยรุ่นพยายามปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับ ทำให้อยอมทำตามเพื่อนและเลียนแบบเพื่อน ทั้งทาง การแต่งกาย วิธีพูด ความคิดและค่านิยมต่างๆ ความสนใจเพื่อนต่างเพศจะช่วยผลักดันให้วัยรุ่นกระทำตามค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับของสังคม เพื่อจะได้สามารถร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้ามและรักษาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดไว้ได้

2.2.2 ความสำคัญของอิทธิพลของเพื่อน

เพื่อนเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมเท่าเทียมกันและมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนมีความสำคัญในการถ่ายทอดทางสังคมหรือการเรียนรู้การปรับตัวของบุคคลในสังคม และอาจกล่าวได้ว่าเพื่อนมักมีส่วนช่วยครอบครัวในการถ่ายทอดหรือการให้การเรียนรู้ทางสังคมดังที่เดวิส และคนอื่นๆ (David Riseman; et al. 1994; อ้างอิงจาก ศักดิ์ไทย สุรกิจบรร. 2545: 98) ได้กล่าวไว้ว่า ในสังคมสมัยใหม่เพื่อนมักเข้ามาทำหน้าที่แทนบิดามารดาในการให้การอบรมขัดเกลาหรือการให้การเรียนรู้ทางสังคม

พาสนา ฝโลศีลปี (2535: 24) กล่าวถึง ช่วงวัยรุ่นถือเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นลักษณะพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นก็คือการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน

วัยรุ่นให้ความสำคัญกับเพื่อนและเพื่อนจะมีอิทธิพลกับวัยรุ่นเป็นอย่างมาก อิทธิพลของเพื่อนจะสอนให้วัยรุ่นรู้จักกฎเกณฑ์ และต้องรักษาระเบียบจึงจะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ การรวมกลุ่มทำให้วัยรุ่นมีความกล้ามากขึ้น กล้าทดลอง กล้าขัดแย้ง ลองดีกับผู้ใหญ่ บางครั้งเพื่อนอาจมีอิทธิพลกำหนดให้วัยรุ่นทำตามมติของกลุ่ม โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 58) ได้สรุปทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคมของอีริกสันไว้ว่า อายุ 13-20 ปี เป็นช่วงวัยรุ่น กลุ่มบุคคลที่เป็นศูนย์กลางความผูกพัน ได้แก่ เพื่อนร่วมรุ่นเดียวกัน เพื่อนต่างกลุ่ม ผู้ที่ตนถือเป็นแบบอย่าง และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางบวก ได้แก่ เพื่อนร่วมรุ่น ผู้ที่ยึดถือเป็นแบบอย่างและแรงกดดันทางสังคม

การรับอิทธิพลของเพื่อนในช่วงชีวิตวัยรุ่น เพื่อนมีอิทธิพลอย่างยิ่ง เพราะในวัยนี้เป็นวัยที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตัวให้เพื่อนยอมรับ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความเข้าใจดีว่าเพื่อนมีความรู้สึกอย่างไรต่อตน ถ้าวัยรุ่นยังได้รับความนิยมนกย่องจากเพื่อนมากย่อมทำให้เป็นคนที่มีลักษณะเป็นมิตร น่าคบ กล้าแสดงออก รู้จักวางตัวในสังคม และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น แต่วัยรุ่นที่เข้าสังคมได้ไม่ดี และไม่เป็นที่นิยมนกย่องของเพื่อน มักสร้างเจตคติที่ไม่ดีต่อตนเอง อาจมีความรู้สึกแค้นเคือง วัยรุ่นจะพยายามยอมรับและคล้อยตามความคิดเห็น หรือการกระทำของเพื่อน นอกจากนี้เพื่อนยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งในด้านพฤติกรรมและลักษณะบุคลิกภาพทางสังคม (นิภา นิธยานน. 2520: 107-111, 208-209)

อิทธิพลของเพื่อน มีความสำคัญสำหรับวัยรุ่นมากซึ่งมีทั้งทางด้านบวกและด้านลบ (ทิพวรรณ ขาวใส. 2548: 22) ดังนี้

1. อิทธิพลของเพื่อนด้านบวก

แนะนำและสนับสนุนให้ตัดสินใจหรือการกระทำที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพและความสุขในชีวิต ให้การยอมรับเพื่อน เป็นแบบอย่างที่ดี ชักชวนกันทำเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสมและมีประโยชน์ ภาควิชาของพ่อแม่ผู้ปกครอง เพื่อน และครู เช่น ตั้งใจเรียน ชวนกันทำการบ้าน เล่นกีฬา ช่วยเหลือสังคม

2. อิทธิพลของเพื่อนด้านลบ

แนะนำให้ทำสิ่งผิดกฎหมาย เช่น ชักชวนกันขโมยของ เล่นการพนันต่างๆ รวมทั้งพนันฟุตบอล สุนัขเห่า ต้มเหล้า ทดลองเสพยาบ้า หรือเที่ยวกลางคืน จะพบว่าผู้ชายถูกชักจูงไปในทางด้านลบได้มากกว่าผู้หญิง โดยธรรมชาติของวัยรุ่นชาย จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมที่อาจเกิดปัญหาได้มากคือเรื่องสิ่งเสพติด

การเลือกคบเพื่อนของวัยรุ่น

ประพิมพ์ พยอมใหม่ (2549: 11) ได้กล่าวถึงการเลือกคบเพื่อนของวัยรุ่นไว้ว่าวัยรุ่นจะเลือกคบเพื่อน ด้วยความพอใจมากกว่าการใช้เหตุผลและต้องการเลือกคบเพื่อนด้วยตนเอง เมื่อผู้ปกครองเข้ามาจัดการหรือแนะนำให้เลือกใครคนใดคนหนึ่งมาเป็นเพื่อน ก็เกิดความรู้สึกต่อต้าน ทั้งนี้ได้หมายความว่า เพื่อนที่ผู้ปกครองแนะนำให้นั้นไม่เหมาะสมจะเป็นเพื่อนของเขา การที่วัยรุ่นคบเพื่อนที่ไม่ดีอาจเพราะเขาขาดความมั่นใจ ขาดคนเห็นอกเห็นใจ เมื่อเพื่อนให้ความสนใจ ให้ความสนใจ สนุกสนาน และช่วยแก้ปัญหาบางอย่างทางอารมณ์ให้ได้ ก็มักชอบและคบกันได้ ทั้งๆที่รู้ว่าการกระทำเช่นนั้นอาจนำไปสู่ผลร้ายในภายหลังได้ ในระยะวัยรุ่นตอนต้น เด็กชอบมีเพื่อนจำนวนมากๆเพราะถือว่าปริมาณของเพื่อนคือเครื่องหมายแห่งความนิยมชมชอบของผู้อื่น แต่เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลาง จะรู้ว่าเพื่อนที่ดีมีความสำคัญมากกว่าจำนวนของเพื่อน ซึ่งการเลือกคบเพื่อน มี 2 ลักษณะ คือ การเลือกคบเพื่อนเพศเดียวกัน และการเลือกคบเพื่อนต่างเพศ(วันเพ็ญ บุญประกอบ. 2530: 65) ดังนี้

1. หลักการคบเพื่อนเพศเดียวกัน

หลักการเลือกคบเพื่อนของวัยรุ่น คือ เลือกคนที่เหมือนกับตนเองมากที่สุด สามารถถ่ายทอดและรับรู้ความรู้สึกของกันและกันง่าย เมื่อใดก็ได้ที่ต้องการและมักจะมีปัญหาอุปสรรคหรือความสนใจอย่างเดียวกันนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้วัยรุ่นเลือกคบเพื่อนเพศเดียวกันกับตนก่อน และมีปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องอันทำให้เห็นว่าเพื่อนที่เลือกเป็นระดับเดียวกับตนด้วย คือ มีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน อายุพอๆกัน ระดับวุฒิภาวะไม่แตกต่างกัน ความสามารถโดยทั่วไปและสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจเท่าๆกัน อันไม่ทำให้วัยรุ่นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรู้สึกเด่น หรือด้อยกว่ากันมาก ต่างมีความรู้สึกอบอุ่น เป็นสุขที่ได้เป็นเพื่อนกัน นอกจากนี้เพื่อนจะต้องเป็นคนที่มีความเข้าใจปัญหาต่างๆของเขา สามารถเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานั้นๆได้ และมีความเห็นอกเห็นใจเมื่อเขาอยู่ในภาวะยุ่งยากต่างๆได้ด้วย ความต้องการต่างๆเหล่านี้ เพื่อนเพศเดียวกันสามารถตอบสนองได้ดีกว่า เพราะเพื่อนเพศเดียวกันมีโอกาสใกล้ชิดกัน โดยสังคมยอมรับหรือไม่ตั้งข้อสงสัยลำเอียง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเพื่อนเพศเดียวกันของวัยรุ่น มีดังนี้

(1) ความใกล้ชิด เหตุเพราะบ้านอยู่ใกล้กัน สามารถไปมาหาสู่กันได้บ่อยๆ จึงใช้เวลาไม่มากนัก เพราะสะดวกที่จะสร้างความเป็นมิตรต่อกัน และกระชับความสัมพันธ์กันได้มากขึ้น

(2) สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งในการเลือกคบเพื่อน โดยเฉพาะวัยรุ่นในเมืองใหญ่ เพราะสังคมในเมืองมักอาศัยเศรษฐกิจเป็นพื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพต่อกัน

(3) อายุ วัยรุ่นตอนต้นมีแนวโน้มจะเลือกเพื่อนที่มีอายุคราวเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ยิ่งเพื่อนสนิทมากเท่าใดจะอยู่ในวัยเดียวกันมากขึ้นเท่านั้น วัยรุ่นหญิงมีแนวโน้มจะมีวุฒิภาวะสูงกว่า วัยรุ่นชายอยู่บ้าง ตรงที่สามารถเลือกเพื่อนที่มีอายุแก่กว่าตนด้วย

(4) ระดับสติปัญญา วัยรุ่นที่เป็นเพื่อนกัน มักจะมีระดับสติปัญญาอยู่ในระดับเดียวกัน เพราะสามารถแลกเปลี่ยนแนวคิด ความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ง่ายกว่า

(5) ระดับวุฒิภาวะ วัยรุ่นมักเลือกเพื่อนที่มีวุฒิภาวะทางด้านร่างกายใกล้เคียงกัน เพราะวุฒิภาวะทางร่างกาย หมายถึง วุฒิภาวะทางสังคมและอารมณ์อยู่ในระดับเดียวกันด้วย โดยสามารถปรับตัวเข้ากันได้ง่าย

(6) ความสนใจ วัยรุ่นมักเลือกคบเฉพาะคนที่มีความสนใจเช่นเดียวกับตนทั้งในเรื่องทั่วไป และในเรื่องเฉพาะอย่าง

(7) ค่านิยมและอุดมคติ วัยรุ่นที่เป็นเพศเดียวกันมักมีมาตรฐานทางจริยธรรม ความดี ความชั่ว ความถูกต้องความผิด และอุดมคติคล้ายๆกันเสมอ

(8) บุคลิกภาพ ลักษณะบุคลิกภาพที่ใกล้เคียงกันจะไปด้วยกันได้ ทั้งนี้รวมถึงลักษณะภายนอกและลักษณะภายใน ที่สำคัญ คือลักษณะภายใน ได้แก่ ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ โดยเฉพาะความซื่อสัตย์ของความเป็นเพื่อนต่อกัน

2. หลักการเลือกคบเพื่อนต่างเพศ

ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2527: 25) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นกับเพศตรงข้ามว่า ความเป็นเพื่อนต่างเพศเกิดจากความสัมพันธ์ในการร่วมกิจกรรมต่างๆในหมู่คณะ การร่วมกิจกรรมหมู่คณะบ่อยๆได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความสนใจซึ่งกันและกัน อันอาจพัฒนาเป็นเพื่อนสนิทมิตรสหาย หรืออาจพัฒนาเป็นความสัมพันธ์ฉันท์คนรักได้ สำหรับวัยรุ่นบางคนการเลือกคบเพื่อน ต่างเพศในระดับความเป็นเพื่อนโดยทั่วไปจากหมู่คณะนั้น อาจเกิดจากการคาดหมายคุณสมบัติของเพื่อนๆ เพศตรงข้ามในหมู่คณะที่ตนเข้าร่วมกิจกรรม หรือเป็นสมาชิกอยู่เป็นสำคัญ โดยอยู่บนพื้นฐานของความชอบ หรือไม่ชอบเกณฑ์ และการคบหาสมาคมกับเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นควรมีพฤติกรรมต่อเพื่อนต่างเพศตามปทัสสถานของสังคม ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมที่อยู่ในกรอบประเพณีที่สังคมไทยยอมรับได้ รู้จักระมัดระวังในการคบกันให้ถูกต้องตามศีลธรรมจรรยาอันดี ความแตกต่างในการเลือกคบเพื่อนของวัยรุ่นชาย หญิง

โดยทั่วไปความสนใจในการเลือกเพื่อนของวัยรุ่นชายหญิง มักไม่ค่อยแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นการเลือกเพื่อนเพศเดียวกันหรือเพื่อนต่างเพศ มักจะเลือกเพื่อนที่มีคุณลักษณะดังนี้

(1) สภาพสังคมเศรษฐกิจ วัยรุ่นหญิงมักเลือกเพื่อนชายที่มีสภาพสังคมเศรษฐกิจสูงกว่าตนหรืออย่างน้อยๆก็เท่ากับตน ในทางกลับกัน วัยรุ่นชายมักจะเลือกเพื่อนหญิงที่มีสถานภาพดังกล่าวต่ำกว่าตน

(2) อายุ วัยรุ่นหญิงเริ่มให้ความสนใจเพื่อนเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาวที่มีอายุมากกว่าตน ส่วนวัยรุ่นชายจะเลือกวัยรุ่นหญิงที่มีอายุน้อยกว่า

(3) ความคาดหวัง วัยรุ่นหญิงมักชอบเพื่อนที่มีระดับการศึกษา หรือสถานภาพทางความรู้ที่อยู่ในระดับเดียวกัน คำนึงถึงขั้นชั้นในการคบเพื่อนค่อนข้างมาก จะต้องระดับเดียวกันหรือสูงกว่า แต่วัยรุ่นชายไม่ค่อยคำนึงถึงแบบวัยรุ่นหญิงมากนัก แต่ให้ความสำคัญของคุณภาพและความสามารถต่างๆมากกว่า

2.2.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของเพื่อน

ทฤษฎี Differential Association ของซัทเทอร์แลนด์ (ประทีป จินนี, 2540: 56; อ้างอิงจาก Sutherland, 1974) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายว่าเกิดจากการที่บุคคลได้เรียนรู้พฤติกรรมและยอมรับพฤติกรรมที่จะละเมิดกฎหมายนั้น ซึ่งการเรียนรู้พฤติกรรมและทัศนคติดังกล่าว เกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลใกล้ชิด หมายความว่า กระบวนการที่บุคคลได้มีประสบการณ์กับค่านิยม ในการยอมรับหรือไม่ยอมรับพฤติกรรมผิดกฎหมาย จากทฤษฎีซัทเทอร์แลนด์ ได้ให้ความสนใจกับการคบหาสมาคมของเพื่อน โดยให้เหตุผลว่า ความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมสนับสนุนพฤติกรรมและการยอมรับพฤติกรรม วัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดี ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีก็จะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมที่ไม่ดี

แบนดูรา (Bandura, 1977) นักจิตวิทยา ได้อธิบายไว้ว่า การเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขปฏิบัติการ เน้นความสำคัญของการกระทำในอดีตมากเกินไป และไม่ได้อธิบายว่าพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้นได้อย่างไร พฤติกรรมที่ไม่เคยกระทำมาก่อน ย่อมไม่มีผลกรรมมาควบคุม การเรียนรู้โดยการลองผิดลองถูก ย่อมเรียนรู้ได้ไม่ก็อย่างในชีวิต ซึ่งแบนดูรา มีความคิดเห็นว่า การเรียนรู้เกิดจากการรับรู้จากตัวแบบแล้วนำไปแปลงสารในสมองและเก็บเอาไว้โดยไม่ต้องมีแรงเสริมแต่อย่างใด เมื่อนำเอาสิ่งที่เก็บไว้ในสมองมาใช้ ต้องมีการชักจูงทั้งความคิด จินตนาการ ประสาทสัมผัส และอวัยวะส่วนอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องมีกระบวนการจูงใจด้วยการเสริมแรงอีกด้วย

กรอนลันด์ (ภณญามล กระต่ายแก้ว 2550: 67; อ้างอิงจาก Gronlund 1959: 232) ได้กล่าวถึงไว้ว่า เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนจนถึงวัยผู้ใหญ่ ประสบการณ์การเข้าสังคมย่อมกว้างขวางไปตามลำดับ กล่าวคือ เมื่อถึงวัยเข้าเรียนเด็กมีโอกาสได้มีความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกัน ได้รับการ

ยอมรับนับถือจากเพื่อน เด็กจะได้รับบทบาทของตนว่าควรปฏิบัติตนอย่างไร เมื่ออยู่กับเพื่อนเด็กจะรู้สึกอบอุ่น มีความมั่นคง เกิดความเชื่อมั่น เมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนฝูงอย่างดี มีความสุขย่อมมีความปรารถนาที่จะสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นเพิ่มขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ชีวิตในสังคมจะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้

งามตา วรินทร์านนท์ (2534: 168-170) มีแนวคิดว่าการมีกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่นโดยมีลักษณะการถ่ายทอดทางสังคมและการชักจูงที่อาศัยความสมัครใจในการยอมรับ โดยสมาชิกจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกลุ่ม โดยถ้าไม่ปฏิบัติตามจะไม่ได้การยอมรับและถูกขับออกจากกลุ่ม นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นทางออกของเด็กที่ต้องการความเป็นอิสระจากการควบคุม กลุ่มเพื่อนสอนประสบการณ์ในเรื่องความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกัน กลุ่มเพื่อนให้ความรู้ที่ครอบคลุมไม่สามารถให้ได้ กลุ่มเพื่อนทำให้วัยรุ่นเป็นแบบอย่างกับวัยรุ่น

ศรีธรรม ธนะภูมิ (2535: 80-81)กล่าวถึง การคบเพื่อนเป็นเรื่องสำคัญสำหรับวัยรุ่น วัยรุ่นต้องการพึ่งพาและได้รับการประคับประคองด้านจิตใจ ต้องการให้เพื่อนเข้าใจและยอมรับ การกลั้วเพื่อนทอดทิ้งและไม่ให้ร่วมกลุ่มจะทำให้วัยรุ่นพยายามปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับ ทำให้ยอมทำตามเพื่อนและเลียนแบบเพื่อน ทั้งท่าทาง การแต่งกาย วิธีพูด ความคิด ค่านิยมต่างๆ ความสนใจเพื่อนต่างเพศ จะช่วยผลักดันให้วัยรุ่นกระทำตามค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับของสังคม เพื่อจะได้สามารถร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามและรักษาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดไว้ได้

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อ

2.3.1 ความหมายของอิทธิพลของสื่อ

สื่อมวลชนมีบทบาทและมีอิทธิพลอย่างมากในสังคมไทย เนื่องจากการเข้าถึงผู้รับสื่อได้ง่ายและกว้างขวาง มีอิทธิพลต่อผู้รับสื่อโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ซึ่งมีอิทธิพลต่อกระบวนการเรียนรู้ ความคิดเห็น เจตคติ ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งมีการให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อไว้ดังนี้

ศิริวรรณ วิเศษวรรณ (2543: 9) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อไว้ว่า หมายถึง ผลของสื่อมวลชนที่เกิดจากวิธีการนำเสนอของสื่อมวลชน และปริมาณมากหรือน้อยในการเปิดรับสื่อแต่ละประเภท

กฤติกา ลีลาพตะ (2544: 43) กล่าวถึง อิทธิพลของสื่อมวลชนไว้ว่ามีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ ความคิดเห็น ค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมต่างๆของเด็ก และนับวันสื่อมวลชนมีผลต่อการเรียนรู้ การเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทถ่ายทอดค่านิยม เจตคติต่างๆให้แก่เด็กและคนในสังคมมากขึ้น เพราะวิถีชีวิตของคนยุคใหม่ต้องการความรวดเร็วในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร เพื่อเป็นเครื่องมือตัดสินใจในการกระทำต่างๆ

เพ็ญภา พุ่มหมี (2550: 59) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อไว้ว่า หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของเด็กที่เกิดจากการรับรู้ข่าวสารต่างๆแล้วเกิดการเลียนแบบ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมามีทั้งทางด้านบวกและด้านลบ จึงควรปลูกฝังการวิเคราะห์ในการรับรู้ข่าวสารจากสื่อ

ซึ่งจากความหมายของอิทธิพลของสื่อ สามารถสรุปได้ว่าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกถึงการรับรู้และเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากสื่อต่างๆไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ วีดีโอ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือ

2.3.2 ความสำคัญของอิทธิพลของสื่อ

ในสังคมปัจจุบันบุคคลส่วนใหญ่จะผูกพันกับสื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ แผ่นซีดี อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และสิ่งพิมพ์อื่นๆ อิทธิพลของสื่อมีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ จากการวิจัยของฟิลิปและคาร์สเทนซา (ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์. 2509: 29;อ้างอิงจาก Philips and Caratensen.1986: 685-689) พบว่า เมื่อโทรทัศน์ 4 ช่องในสหรัฐอเมริกา ได้ฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับการฆาตกรรม แล้วหลังจากนั้นสองสัปดาห์ ปรากฏว่ามีเยาวชนในสหรัฐอเมริกาพยายามฆ่าตัวตายถึง 22 ราย นอกจากนั้นอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ยังมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ทางสถาบันสุขภาพจิตแห่งสหรัฐอเมริกาได้สรุปว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณความก้าวร้าวมากขึ้นของเด็กกับผลการชมโทรทัศน์

ในยุคแห่งการสื่อสารที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็วและทั่วถึงในปัจจุบันทำให้สื่อมวลชนนับวันยิ่งจะมีอิทธิพลต่อความคิด ทศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมต่างๆของบุคคลมากยิ่งขึ้น ซึ่งรวมทั้งสื่อที่มีเนื้อหาทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นอิทธิพลโดยตรงหรือโดยอ้อม (อรอุษา จันทรวิจ. 2544: 45) ซึ่งอิทธิพลของสื่อแบ่งได้ดังนี้

1. อิทธิพลของสื่อหนังสือพิมพ์ สามารถให้ข่าวสารการเมือง ข่าวอาชญากรรม ข่าวการศึกษา ข่าวกีฬา บทความ บทวิจารณ์ บทความ จดหมายร้องเรียนเสนอความคิดเห็น ให้ความบันเทิงได้อย่างลึกซึ้ง รวมถึงมีการเสนอภาพประกอบ สามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานได้ มีราคาถูก หาซื้อได้ง่าย การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ จะใช้กลวิธีพาดหัวข่าวทำให้ประชาชนตื่นตกใจ สามารถสร้างกระแสต่างๆให้เกิดขึ้นในสังคม สามารถโน้มน้าวชักจูงผู้อ่านได้อย่างรวดเร็ว

2. อิทธิพลของสื่อวิทยุ สามารถเข้าถึงเป้าหมายได้กว้างและสามารถเข้าถึงประชาชนที่สื่ออื่นๆเข้าไม่ถึง ผู้ฟังสามารถมีส่วนร่วมกับรายการโดยใช้จินตนาการร่วมขณะฟัง เป็นเครื่องมือในการให้การศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ ให้ข่าวสาร ให้ความบันเทิง ซึ่งในปัจจุบันวิทยุมีอิทธิพลใกล้เคียงกับโทรทัศน์อย่างมาก สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ฟังได้ทุกกลุ่ม สามารถสร้างกระแสหรือโน้มน้าวผู้ฟังได้เป็นอย่างดี เสนอข่าวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างรวดเร็ว

3. อิทธิพลของสื่อภาพยนตร์ เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อผู้ดูมาก เพราะเข้าถึงความรู้สึกได้ง่ายทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมได้ง่าย มีการนำเสนอลักษณะชีวิตทั้งภาพและเสียง สื่อนี้อาจเป็นอิทธิพลทั้งแง่ดีและไม่ดี ดังนั้นจึงต้องมีองค์กรคอยดูแล ตรวจสอบคุณภาพและเนื้อหาเพื่อจัดประเภทและระดับความเหมาะสมกับผู้ชม

4. อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ ซึ่งมีอิทธิพลของสื่อมวลชน 3 ประเภทรวมกัน คือ ภาพยนตร์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์ ดังนั้นทุกครั้งที่ออกอากาศ จึงได้รับความนิยมมากกว่าสื่อมวลชนอย่างอื่นเข้าถึงผู้ชมทุกด้าน อิทธิพลของโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมและการเลียนแบบของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการความยอมรับจากกลุ่ม วัยรุ่นจึงสนใจและสังเกตบุคคลในข่าว ละคร และพร้อมที่จะเลียนแบบเพื่อปรับเปลี่ยนตัวเองให้เหมือนกับบุคคลนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นดารานักร้อง คนดังในวงการต่างๆ วัยรุ่นต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ดังนั้นการรับรู้เกี่ยวกับสื่อจึงต้องให้ทันกลุ่มเพื่อนทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นตัวละครดัง รายการวิทยุ หนังสือการ์ตูนยอดนิยม เป็นต้น การแสวงหาสื่อจึงเป็นไปเพื่อความพอใจในทางเพศ ถ้าขาดการควบคุมที่ดีพอจะทำให้เลือกรับสื่อในลักษณะที่ไม่เหมาะสม ในขณะที่สื่อต่างๆก็พยายามจับกลุ่มลูกค้าวัยรุ่น เพราะมีกำลังในการซื้อและมักขาดวิจารณญาณที่ดีในการตัดสินใจ สื่อจึงพยายามผลิตรายการให้วัยรุ่นสนใจมากๆ แม้ว่าบางครั้งจะส่งผลแง่ลบก็ตามเช่น ความรุนแรง การกระตุ้นทางเพศ ค่านิยมทางวัตถุ เป็นต้น (ศุภรัตน์ เอกอัศวิน. 2540: 43)

5. อิทธิพลของสื่อนิตยสาร เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่จัดนำเสนอข้อมูล ข่าวสารในรูปของบทความ บทวิจารณ์และรูปภาพ ส่วนใหญ่จะแบ่งประเภทสำหรับกลุ่มผู้บริโภคอย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น นิตยสารบันเทิง นิตยสารสำหรับผู้ชาย นิตยสารสำหรับผู้หญิง นิตยสารที่เป็นเรื่องราวเฉพาะกลุ่ม รูปเล่มของนิตยสารส่วนใหญ่เน้นไปที่การเสนอภาพที่มีความสวยงาม มีการลงโฆษณา นิตยสารเหล่านี้เป็นสิ่งพิมพ์ที่ถูกต้องตามกฎหมายสามารถวางจำหน่ายได้อย่างเปิดเผย ซึ่งบางครั้งอาจแฝงไปด้วยความล่อแหลม หรือมีเรื่องราวที่การแสดงออกในทางเพศ

6. อิทธิพลของสื่อหนังสือการ์ตูน การ์ตูนเป็นสื่อที่สร้างความบันเทิงอย่างมากให้กับเด็กๆหรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่ ด้วยความสนุกสนานและความทันสมัยมากกว่าสมัยก่อน ทำให้คนนิยมอ่านการ์ตูน เพิ่มมากขึ้น คนที่อ่านการ์ตูนเพื่อ อ่านเพื่อผ่อนคลายความเครียด อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน และเพื่อรับรู้ข้อมูลใหม่ๆ ในบางครั้งหนังสือการ์ตูนก็มีสาระ หนังสือการ์ตูนมีหลายเรื่องหลายรส หลายประเภท มีทั้งการ์ตูนผู้หญิง ต่อสู้ แฟนตาซี สืบสวน สยองขวัญ แนววิทยาศาสตร์ กีฬา ตลก และการ์ตูนโป๊ เป็นต้น ซึ่งมีอิทธิพลแตกต่างกันไป

7. อิทธิพลของสื่ออินเทอร์เน็ต สื่ออินเทอร์เน็ตคือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สามารถติดต่อกันได้โดยไม่จำกัด อินเทอร์เน็ตเป็นเส้นทางข่าวสารที่ทำให้เราเข้าถึงข้อมูลต่างๆได้รวดเร็ว

สามารถเดินทางไปดูข้อมูลข่าวสารต่างๆทั่วโลกได้ อินเทอร์เน็ตมีบทบาทในการติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบัน และการสื่อสารก็เป็นหัวใจสำคัญของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันในสังคม อินเทอร์เน็ตช่วยให้บุคคลสามารถติดต่อกับบุคคลอื่นอีกมากมาย ทั้งทางอีเมลล์ ช่วยให้พูดคุยในเรื่องที่สนใจร่วมกัน อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการเข้าถึงข้อมูล เปิดโอกาสให้นักเรียนนักศึกษา บุคคลทั่วไปมีช่องทางในการศึกษาค้นคว้า วิจัยร่วมกับบุคคลอื่น จากสถาบัน จากการค้นคว้าข้อมูลจากทั่วโลก ทำให้ผู้ใช้ได้พัฒนาความรู้ของตนเอง ทันเหตุการณ์ ได้มากกว่าการค้นคว้าในหนังสือ ในขณะที่เดียวกันสื่ออินเทอร์เน็ตก็แฝงไปด้วยการแสดงออกในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น เป็นเว็บไซต์ลามก ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากกับวัยรุ่น แสดงออกให้เห็นในทางที่ไม่เหมาะสม

นอกจากนี้สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญยิ่งในการนำเสนอทั้งสิ่งที่เป็นสาระความรู้และบันเทิงไปสู่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกฐานะ ทุกโอกาส และทุกสถานที่เท่าที่ขีดความสามารถของสื่อมวลชนจะทำได้ จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน เด็กจำนวนมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในกรุงเทพมหานครที่ภาวะเศรษฐกิจบีบคั้น ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลบุตรหลาน ทำให้สื่อมวลชนเข้ามามีอิทธิพลต่อการปรับตัวและพฤติกรรมที่แสดงออกมา

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2533: 328-330) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนไว้ดังนี้

1. สื่อมวลชน ไม่เพียงแต่เป็นเทคโนโลยีที่ช่วยในการกระจายสารสนเทศเท่านั้น สื่อมวลชนยังมีความสำคัญในแง่วัฒนธรรมทางสังคมอีกด้วย รวมถึงการที่สื่อมวลชนขยายขอบข่ายไปยังผู้เปิดรับสารต่างๆได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้สื่อมวลชนกลายเป็นวัฒนธรรมของผู้รับสารอีกส่วนหนึ่งด้วย
2. คุณสมบัติที่แตกต่างของสื่อมวลชนในการแพร่กระจายสารสนเทศออกไปอย่างไม่เท่าเทียมกัน โดยเหตุที่สื่อมวลชนแต่ละประเภทมีภาระหน้าที่แตกต่างกันไปในสังคม จึงทำให้สังคมมีความหลากหลายสูง หน้าที่ของสื่อมวลชนแตกต่างกันออกไปตามการเปิดรับสื่อของกลุ่มบุคคล
3. สื่อมวลชนแต่ละประเภทไม่เคยหยุดนิ่ง หรือพัฒนาไปโดยลำพังของสื่อเหล่านั้นๆ หากสื่อมวลชนมักเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาไปพร้อมกันเสมอ
4. สื่อมวลชนมีวิวัฒนาการในทุกแห่งทุกแนวที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้เพราะสื่อมวลชนเป็นผลสะท้อนของการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ หน้าที่ของสื่อมวลชน คือการสอดส่อง การให้ความคิดเห็น การให้ความรู้ และการให้ความบันเทิง
5. สื่อมวลชนสามารถช่วยสร้างกรอบความคิด การปฏิรูป การประดิษฐ์และการสื่อความใดๆด้วย ซึ่งหมายความว่า โครงสร้างของสื่อมวลชนเป็นตัวกำหนดรูปแบบของสารสนเทศสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด

6. สื่อมวลชนมีศักยภาพในการแสดงบทบาทด้านข่าวสารโดยเฉพาะการเรียนรู้ และพฤติกรรมเลียนแบบของผู้รับสาร

2.3.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อ

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม(Social Learning Theory)ของแบนดูรา ซึ่งแบนดูรา (Bandura. 1977: 135) ได้อธิบายไว้ว่า การเรียนรู้กฎการวางเงื่อนไขปฏิบัติการเน้นความสำคัญของการกระทำในอดีตมากเกินไป และไม่ได้อธิบายว่าพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้นได้อย่างไร พฤติกรรมที่เราไม่เคยทำมาก่อนย่อมไม่มีผลกรรมมาควบคุม การที่จะเรียนรู้โดยการลองผิดลองถูก ย่อมเรียนรู้ไม่ก็อย่างในชีวิต เขาเสนอว่าการเรียนรู้ส่วนมากเกิดจากการรับรู้จากตัวแบบแล้วนำไปแปลงสารในสมองและเก็บเอาไว้โดยไม่ต้องมีแรงเสริมแต่อย่างใด เมื่อจะนำเอาสิ่งเก็บไว้ในสมองมาใช้ ต้องมีการชักจูงทั้งการคิด จินตนาการ ประสาทสัมผัส และอวัยวะส่วนอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องมีกระบวนการจูงใจด้วยการเสริมแรงอีกด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 กระบวนการสร้างความเอาใจใส่ (Attention Processes) เป็นขั้นที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้พฤติกรรมของตัวแบบ ในขั้นนี้มีปัจจัย 2 ประการที่สำคัญต่อการรับรู้ ได้แก่ สิ่งเร้าที่เป็นตัวอย่างพฤติกรรมในการเลียนแบบ เช่น ตัวแบบแสดงพฤติกรรมได้เด่นชัด ตัวแบบมีคุณสมบัติที่ทำให้เกิดความเอาใจใส่ และอีกปัจจัยหนึ่ง ได้แก่ คุณลักษณะของตนเอง เช่น แรงจูงใจ ทักษะความสามารถในการรับรู้

ขั้นตอนที่ 2 กระบวนการจำ(Rentention Processes) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากการรับรู้ บุคคลจำเอาพฤติกรรมของตัวแบบ และแปรเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นให้เป็นสัญลักษณ์สำหรับเก็บความจำไว้ในสมอง ปัจจัยที่สำคัญคือ ความสามารถในการสร้างจินตนาการภาพของบุคคลออกมาได้ตลอดเวลา ถึงแม้ไม่มีตัวแบบให้ดูอีก ปัจจัยอีกส่วนหนึ่งคือความสามารถในการใช้ภาษาเป็นตัวแทนเก็บภาพต่างๆไว้ในสมอง เพื่อความสะดวกในการจดจำและนำมาใช้

ขั้นตอนที่ 3 กระบวนการแสดงพฤติกรรมต้นแบบด้วยอวัยวะภายนอก(Motor Reproduction Processes) เป็นการเปลี่ยนแปลงสัญลักษณ์และภาษาที่เก็บเอาไว้ออกมาเป็นพฤติกรรมภายนอก ปัจจัยที่สำคัญได้แก่ ศักยภาพทางกาย ถ้าบุคคลไม่มีศักยภาพทางกายก็ไม่อาจแปรสัญลักษณ์ในสมองให้เป็นพฤติกรรมได้ และปัจจัยอีกอย่างก็คือ ความพร้อมของส่วนประกอบทุกส่วนที่จะแสดงพฤติกรรม

ขั้นที่ 4 กระบวนการเสริมแรงและแรงจูงใจ (Reinforcement and Motivational Processes) เป็นการพยายามที่จะกระตุ้น ให้คนเรานำสิ่งที่เรียนรู้และเก็บเป็นรูปสัญลักษณ์อยู่ใน

สมอง ออกมาในรูปของพฤติกรรมภายนอก แรงเสริมหรือแรงจูงใจนอกจากจะเป็นรูปธรรมแล้ว การเสริมแรงที่ตัวเองไม่ได้รับจริง ก็สามารถจูงใจให้เกิดพฤติกรรมได้เหมือนกัน

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเป็นรากฐานของการเรียนรู้ตามตัวแบบ มีแนวคิดโดยสรุปว่า คนเราสามารถเรียนรู้จากการกระทำของคนอื่น โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต้นแบบให้กลายเป็นสัญลักษณ์ในรูปของภาพหรือภาษา สมองจะเก็บสัญลักษณ์เหล่านี้ไว้ถ้าชักข้ออยู่สมองก็จะจำได้ดีและเมื่อมีการจูงใจที่เหมาะสมให้มีการแสดงพฤติกรรมภายนอกก็จะแปรสัญลักษณ์ในสมองให้ออกมาเป็นพฤติกรรมต่อไป

2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.4.1 ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

สุนิสา คำบึงกลาง (2548: 6) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองไว้ว่า หมายถึงการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครอง และการปฏิบัติของผู้ปกครองต่อนักเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันดังนี้

1. การปฏิบัติของนักเรียนต่อผู้ปกครอง ได้แก่ การให้ความรัก ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งสอนหรือข้อเสนอนะ ตลอดจนร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆเมื่อมีเวลาและโอกาส และปรึกษาคำปรึกษาปัญหาต่างๆทั้งด้านส่วนตัวและด้านการเรียน

2. การปฏิบัติของผู้ปกครองต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความอบอุ่น ให้ความเป็นกันเอง ดูแล ช่วยเหลือ ห่วงใย ให้คำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะการแก้ปัญหาต่างๆทั้งด้านส่วนตัวและด้านการเรียน

กุลวรรณ วิทยาวงศ์จุ (2526: 5-7) ได้ให้ความหมายว่า สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อกัน และพฤติกรรมที่ลูกปฏิบัติต่อพ่อแม่ และพฤติกรรมที่ปฏิบัติต่อกันในด้านต่างๆ และได้จำแนกพฤติกรรมที่แสดงออกถึงสัมพันธภาพในครอบครัวดังนี้

1. การพักผ่อนร่วมกันในครอบครัว การที่พ่อ แม่และลูกได้มีกิจกรรมร่วมกันในการพักผ่อนหย่อนใจเมื่อมีเวลารว่าง

2. การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และรับรู้เรื่องราวต่างๆ

3. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ กระทำสิ่งต่างๆ

4. การเห็นชอบของพ่อแม่ พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกในลักษณะเห็นด้วยกับการกระทำ หรือเห็นด้วยกับความคิดเห็นของลูก

5. ความรักความห่วงใยของพ่อแม่

6. ความไว้วางใจของพ่อแม่ แสดงความไว้วางใจในตัวลูกว่าสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม สามารถช่วยเหลือตนเองได้ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน

7. การที่พ่อแม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมของเพื่อนๆ ของลูก เห็นด้วยกับการที่ลูกไปทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ โดยไม่ขัดขวาง หรือเป็นอุปสรรคแสดงถึงความไม่ไว้วางใจในการร่วมกิจกรรม

8. การที่ลูกยอมรับเกณฑ์มาตรฐานของพ่อแม่ เช่น เห็นด้วยกับความคิดเห็นของพ่อแม่ในด้านการเรียน การทำงานและยอมทำตามกฎเกณฑ์ด้วยความยินดี

9. ความรักและความเคารพของลูกที่มีต่อพ่อแม่ โดยเชื่อฟังและไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ

10. การไม่มีข้อกำหนดมากเกินไป การที่พ่อแม่ไม่แสดงพฤติกรรมที่เป็นข้อกำหนดหรือจำกัดความประพฤติของลูกมากเกินไป

11. การไม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับระเบียบวินัยมากเกินไป ไม่แสดงการกระทำที่สื่อแสดงถึงความเข้มงวดในระเบียบวินัย เช่น การลงโทษอย่างรุนแรง การไม่ยืดหยุ่นในระเบียบวินัย

12. การไม่ปกป้องคุ้มครองมากเกินไป ไม่แสดงพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าลูกยังเด็กเกินไป ไม่สามารถดูแลตัวเองได้

13. การที่พ่อแม่ย้ำเตือนถึงความสำเร็จมากเกินไป ไม่เคียดแค้นให้กระทำสิ่งต่างๆ มากเกินไป

14. การยินดีให้กำลังใจเพื่อความสำเร็จ ให้การส่งเสริมและกระตุ้นให้ลูกประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน ด้วยการกระทำและคำพูด

15. ความกลมเกลียวของพ่อแม่ ไม่ขัดแย้งซึ่งกันและกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน รักใคร่สามัคคีถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

จากความหมายของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สามารถสรุปได้ว่าการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครองและการปฏิบัติของผู้ปกครองต่อนักเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดี ดังนี้

1. การปฏิบัติตนของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองต่อนักเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน ให้ความร่วมมือในการทำ กิจกรรมทางการเรียนที่สถาบันจัดขึ้นไว้วางใจในการทำกิจกรรมของนักเรียนกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน ให้ความห่วงใยใกล้ชิดกับนักเรียน

2. การปฏิบัติของนักเรียนต่อบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ได้แก่ การขอคำแนะนำ หรือซักถาม เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การขอให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็นหรือรับรู้เรื่องราวต่างๆ ในการทำกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น การแสดงความรักและความเคารพของนักเรียนที่มีต่อบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง การเชื่อฟังไม่ทำให้อิดามารดาหรือผู้ปกครองเสียใจ

2.4.2 ความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพ่อแม่-ลูกในครอบครัวนั้น สมพร สุทัศนีย์ (2537 : 318-320) กล่าวถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองไว้ว่าควรยึดหลักการปฏิบัติหน้าที่ต่อกัน และยึดคุณธรรมเป็นสำคัญ โดย

1. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก หมายถึง การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูก ดังนี้

1.1 ทำหน้าที่ของพ่อแม่ให้สมบูรณ์ เช่น เลี้ยงดูลูกให้เจริญเติบโตแข็งแรงสมบูรณ์ให้ การศึกษาตามกำลังความสามารถของพ่อแม่กำลังสติปัญญาของลูก แบ่งทรัพย์สินมรดกแก่ลูกด้วยความยุติธรรม

1.2 สนองความต้องการให้สอดคล้องกับหลักการพัฒนาเด็ก เช่น ถ้าลูกยังเล็กอยู่ (3-5 ปี) ต้องดูแลใกล้ชิด ส่วนวัยรุ่นนั้นต้องการอิสระมากขึ้น พ่อแม่ต้องคอยดูแลอยู่ห่าง ๆ และเปิดโอกาสให้ลูกได้ตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองบ้าง

1.3 ให้ความรัก ความเมตตา ด้วยการพูดจาสุภาพอ่อนโยน ไม่ใช้วาจาหยาบคาย หรือขู่กรรโชกให้เกิดความหวาดกลัว อับอาย หรือเจ็บช้ำน้ำใจ

1.4 เมื่อลูกทำผิดพลาดควรใช้เหตุผลในการลงโทษ และควรให้อภัยถ้าหากความผิดไม่ร้ายแรง

1.5 ให้ความยุติธรรมในการดูแลลูก ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ว่าในเรื่องเพศ ผิว หรือ ลำดับการเกิด เช่น ไม่รังเกียจว่าลูกเป็นชายหรือหญิง ผิวดำหรือขาว เป็นลูกคนหัวปี คนกลางหรือคนสุดท้องก็ต้องให้ความรักเท่าเทียมกัน

1.6 ใช้วิธีประชาธิปไตยในการอบรมเลี้ยงดูลูก ประชาธิปไตยในที่นี้หมายถึง การที่บุคคลมีเสรีภาพโดยไม่ถูกล้ำเอกลิทธิส่วนบุคคล เช่น ลูกไม่ควรจะไปรื้อค้นตู้เสื้อผ้าของพ่อแม่โดยไม่ได้รับอนุญาต ในทำนองเดียวกัน พ่อแม่ก็ไม่ควรจะไปรื้อค้นตู้เสื้อผ้าของลูกโดยถือสิทธิว่าเป็นพ่อแม่ หากพ่อแม่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พ่อแม่ยอมรับในความคิดเห็นของลูก การลงโทษอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล จะทำให้เติบโตเป็นคนมีเหตุผล มีความเชื่อมั่น และรักเพื่อนมนุษย์

2. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ หมายถึง การที่ลูกปฏิบัติตนต่อพ่อแม่ ดังนี้

2.1 แสดงความเคารพเชื่อฟัง พ่อแม่ย่อมรักและหวังดีต่อลูก ปราบปรามที่จะให้ลูกมีความสุข ความเจริญ พ่อแม่จึงให้คำแนะนำในเรื่องต่าง ๆ เสมอ ลูกควรเชื่อฟัง แม้บางครั้งพ่อแม่จะห้ามทำในสิ่งที่ลูกต้องการ ลูกที่ดีควรเชื่อฟัง หรือมิฉะนั้นก็เสี่ยงเสีย ไม่ควรโต้เถียงหรือใช้วาจาก้าวร้าว แสดงการดูหมิ่นพ่อแม่ หรือพูดจาให้พ่อแม่เสียใจ

2.2 แสดงความกตัญญูตเวที คือ สำนึกในบุญคุณและตอบแทนพระคุณ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้ความปรารถนาของพ่อแม่สัมฤทธิ์ผล

2.3 ไม่สุรุ่ยสุร่าย รู้จักประหยัดและเก็บออมทั้งเงินของพ่อแม่ และเงินที่หามาได้ด้วยตนเอง เพื่อจะได้มีฐานะที่มั่นคงในอนาคต

2.4 ไม่ประพฤติตนเกเร หรือเป็นนักเลงการพนันจนทำให้พ่อแม่เสียใจ

2.5 ช่วยเหลืองานในบ้านเท่าที่จะทำได้ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ แม้มีอาชีพเป็นปึกแผ่นแล้ว หากมีงานที่ช่วยได้ก็ควรช่วย เช่น เมื่อเป็นเด็กก็ช่วยปัดกวาดบ้าน เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็ควรช่วยซ่อมแซมบ้านถ้าบ้านผุพัง เป็นต้น

2.6 มีความเกรงใจพ่อแม่ เช่น ไม่หยิบสิ่งของของพ่อแม่ไปใช้โดยพลการ

2.7 รักษาความดี เกียรติยศชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล

2.8 พยายามรักษาสมบัติที่พ่อแม่มอบให้ และรักษาทรัพย์นี้ไว้ให้พอพูน

หากพ่อแม่ปฏิบัติต่อลูก และ ลูกปฏิบัติต่อพ่อแม่ ได้ตามที่กล่าวมาข้างต้นได้ ย่อมทำให้สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับลูกเป็นไปด้วยดี ทุกคนมีความสุข และเป็นครอบครัวที่มีคุณภาพ

2.4.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของเซียร์ส (Sears. 1988: 159-197) เชื่อว่าพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม โดยเฉพาะเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมจากพ่อแม่ ซึ่งเชื่อว่าพ่อแม่มีอิทธิพลในการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเป็นอย่างยิ่ง เพราะพ่อแม่มีหน้าที่ฝึกวินัยและให้การเสริมแรงแก่พฤติกรรมเด็ก โดยปกติ แนวคิดนี้เชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากแรงขับภายใน ได้แก่ ความต้องการพื้นฐาน และสิ่งเร้าภายนอก เช่น การให้ความรัก การลงโทษ การเกิดพฤติกรรมจึงเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องในลักษณะเหตุผล คือพฤติกรรมหนึ่งจะเป็นสาเหตุของอีกพฤติกรรมหนึ่งในเวลาต่อมา

3. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว (Multivariate Multiple Regression Analysis : MMR)

3.1 การวิเคราะห์ระดับมัลติแวลูเอท

การวิเคราะห์ระดับมัลติแวลูเอท (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2535: 2-6; อ้างอิงจาก Harris. 1975: 5; Kerlinger; & Pedhazur. 1973: 372 ; Finn; & Mattsson. 1978: 2) หมายถึง กลุ่มเทคนิคทางสถิติพรรณนา และสถิติอนุมานที่ได้รับการคิดค้นขึ้นเพื่อประยุกต์ใช้สำหรับสถานการณ์วิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรตามตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป และไม่จำกัดจำนวนตัวแปรอิสระ แม้ว่าในความนิยมจะมุ่งถึงกรณีตัวแปรอิสระตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การวิเคราะห์ระดับมัลติแวลูเอทเกี่ยวข้องกับ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหรือกลุ่มตัวแปรอิสระกับกลุ่มตัวแปรตามซึ่งในบางสถานการณ์วิจัยอาจไม่จำเป็นต้องกำหนดว่ากลุ่มใดเป็นกลุ่มตัวแปรอิสระหรือกลุ่มใดเป็นกลุ่มตัวแปรตาม

การจัดตัวแปรต่างๆเข้ารวมกลุ่ม ไม่ว่าในกรณีกลุ่มตัวแปรอิสระหรือกลุ่มตัวแปรตาม จัดเป็นประเด็นสำคัญเพราะนักวิจัยจะต้องมีองค์ความรู้ทางทฤษฎีอย่างพอเพียงที่จะจัดกลุ่มตัวแปรอิสระและกลุ่มตัวแปรตาม กล่าวอีกนัยหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่มจำเป็นต้องมีความหมายร่วมกันหรือมีการบ่งชี้ร่วมกันจึงจะทำให้การรวมกลุ่มตัวแปรเพื่อการวิเคราะห์ระดับมัลติแวลูเอท มีความหมายและมีคุณค่าต่อการวิจัย

3.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว (Multivariate Multiple Regression Analysis: MMR) เป็นเทคนิคที่มีความเหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ประกอบด้วยกลุ่มตัวแปรอิสระ และกลุ่มตัวแปรตามตั้งแต่กลุ่มละ 2 ตัวแปรขึ้นไป ซึ่งตัวแปรเหล่านี้มีมาตรวัดระดับอันตรภาคหรืออัตราส่วน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับการศึกษารความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มรวมหรือกลุ่มย่อยของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม หรือกลุ่มย่อยของตัวแปรตาม นอกจากนั้นยังสามารถควบคุมความคลาดเคลื่อนมาตรฐานได้ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2535: 13) ส่วนหลักการที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นแบบเดียวกับการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามตัวเดียว หรือการวิเคราะห์ถดถอยระดับยูนิแวลูเอท (Univariate Multiple Regression) เมื่อได้ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ต้องทำการวิเคราะห์ต่อไป โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณสำหรับตัวแปรตามแต่ละตัวต่อไป วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัวนับว่าเป็นสถิติที่เป็นประโยชน์มาก เพราะเป็นวิธีที่เหมาะสมกับลักษณะปรากฏการณ์จริงในธรรมชาติ เนื่องจากปรากฏการณ์ในธรรมชาติไม่ได้เกิดโดย

เอกเทศ แต่เกิดขึ้นโดยสัมพันธ์กับปรากฏการณ์อื่นๆ ไปพร้อมๆ กัน จุดที่เป็นปัญหาคือ สลับซับซ้อนของวิธีการวิเคราะห์ แต่ปัจจุบันเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูป ทำให้นักวิจัยสามารถใช้การวิเคราะห์การถดถอยแบบตัวแปรตามหลายตัวในการวิเคราะห์ข้อมูลได้มากขึ้น (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2543: 266)

สมมติว่าถ้าข้อมูลที่จะดำเนินการวิเคราะห์ประกอบด้วยตัวแปรตามจำนวน p ตัวแปร และตัวแปรอิสระจำนวน q ตัวแปร แบบจำลองเส้นตรงที่เชื่อมโยงตัวแปรทั้งสองกลุ่มย่อยเข้าด้วยกัน ย่อมประกอบด้วยสมการถดถอยระดับยูนิแวลิตจำนวน p สมการดังปรากฏตามสมการต่อไปนี้ (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2535: 14-21)

$$[Y_{i1} Y_{i2} Y_{i3} \dots Y_{ip}] = [\alpha_1 \alpha_2 \alpha_3 \dots \alpha_p] + X_{i1} [\beta_{11} \beta_{12} \beta_{13} \dots \beta_{1p}] \\ + X_{i2} [\beta_{21} \beta_{22} \beta_{23} \dots \beta_{2p}] + X_{i3} [\beta_{31} \beta_{32} \beta_{33} \dots \beta_{3p}] \\ \dots + X_{iq} [\beta_{q1} \beta_{q2} \beta_{q3} \dots \beta_{qp}] + [e_{i1} e_{i2} e_{i3} \dots e_{ip}]$$

เมื่อ	Y_{ik}	แทน	ตัวแปรตามลำดับที่ k ของสมการที่ i
	X_{ij}	แทน	ตัวแปรอิสระตัวที่ j ของสมการที่ i
	e_{ik}	แทน	ตัวแปรผิดพลาดลำดับที่ k ของสมการตัวที่ i
	α	แทน	ตัวคงที่
	β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย

สำหรับตัวแปรตาม Y และตัวแปรผิดพลาด e สัญลักษณ์พ่วง (Subscript) ตัวที่สองถูกระบุไว้สำหรับแสดงลำดับที่ของตัวแปรตาม นอกจากนี้ทั้ง α และ β จะมีขนาดค่าต่างกันสำหรับแต่ละสมการถดถอยระดับยูนิแวลิต

สมการถดถอยรูปปกติ กรณีตัวแปรตามหลายตัว

$$\begin{bmatrix} Y_{11} Y_{12} \dots Y_{1p} \\ Y_{21} Y_{22} \dots Y_{2p} \\ \dots \dots \dots \\ Y_{N1} Y_{N2} \dots Y_{Np} \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 1 X_{11} X_{12} \dots X_{1q} \\ 1 X_{21} X_{22} \dots X_{2q} \\ \dots \dots \dots \\ 1 X_{N1} X_{N2} \dots X_{Nq} \end{bmatrix} \begin{bmatrix} \alpha_1 \alpha_2 \dots \alpha_p \\ \beta_{11} \beta_{12} \dots \beta_{1p} \\ \dots \dots \dots \\ \beta_{q1} \beta_{q2} \dots \beta_{qp} \end{bmatrix} + \begin{bmatrix} e_{11} e_{12} \dots e_{1p} \\ e_{21} e_{22} \dots e_{2p} \\ \dots \dots \dots \\ e_{N1} e_{N2} \dots e_{Np} \end{bmatrix}$$

สมการรูปเมตริก

$$\begin{matrix} \underline{Y} & = & \underline{X} & \underline{B} & + & \underline{E} \\ (N \times p) & & [N \times (q+1)] & [(q+1) \times p] & & (N \times p) \end{matrix}$$

เมื่อ	N	แทน	จำนวนตัวการ
	p	แทน	จำนวนตัวแปรตาม
	q	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ
	(q+1)	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระบวกด้วยตัวคงที่ (a)
	$\tilde{Y}$	แทน	เมตริกขนาด (N×p) ของตัวแปรตาม
	$\tilde{X}$	แทน	เมตริกขนาด [N×(q+1)] ของตัวแปรอิสระ
	$\tilde{B}$	แทน	เมตริกขนาด [(q+1) × p] ของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย
	$\tilde{E}$	แทน	เมตริกขนาด (N×p) ของตัวแปรผิดพลาด

ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตัวแปรตามหลายตัว การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยจะต้องกำหนดค่ากำลังสองต่ำสุด (Least Square Principle) ให้ครอบคลุมทั้ง Error Sum of Square และ Error Sum of Cross Product

ในการวิเคราะห์ระดับยูนิแวกเรียเท ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ($\hat{\beta}$) ได้รับการเลือกภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดให้ค่า SSE เป็นค่าต่ำสุด

$$C = \sum e_i^2$$

เมื่อค่าผิดพลาด (C) มีค่าต่ำสุด จะปรากฏสมการปกติ (Normal Equation) ดังนี้

$$(\tilde{X}' \tilde{X} \hat{\beta}) = \tilde{X}' \tilde{Y}$$

ในที่นี้ $\tilde{Y}$ คือ คอลัมน์เวกเตอร์ของตัวแปรตามตัวหนึ่ง ขึ้นต่อมา คุณตลอดสมการด้วย

$$(\tilde{X}' \tilde{X})^{-1} \text{ เพื่อหาค่าของ } \hat{\beta}$$

$$(\tilde{X}' \tilde{X})^{-1} (\tilde{X}' \tilde{X}) \hat{\beta} = (\tilde{X}' \tilde{X})^{-1} \tilde{X}' \tilde{Y}$$

เนื่องจาก $(\tilde{X}' \tilde{X})^{-1} (\tilde{X}' \tilde{X})$ เท่ากับ 1 เพราะฉะนั้นค่า $\hat{\beta}$ จึงปรากฏตามสมการ

$$\hat{\beta} = (\tilde{X}' \tilde{X})^{-1} (\tilde{X}' \tilde{Y})$$

ในที่นี้ $\hat{\beta}$ เป็นตัวประมาณค่าที่ดีที่สุดของ β ทั้งนี้เพราะ $\hat{\beta}$ สามารถให้ค่าผลบวกกำลังสองต่ำสุดของค่าผิดพลาด (C)

$\hat{\beta}$ ซึ่งเป็นตัวประมาณของ β จัดเป็นเมตริกขนาด [(q+1) × p] นอกจากนี้ ถ้ากำหนดให้ $(\tilde{X}' \tilde{X})^{-1}$ เท่ากับ G ซึ่งหมายถึงปัจจัยความแปรปรวนร่วม (Covariance Factor) เขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$\hat{\beta} = G(X'Y)$$

ข้อที่น่าสังเกตคือ ตรรกะที่จำนวนตัวแปรอิสระและจำนวนตัวแปรตามคงเดิม การเปลี่ยนตำแหน่งของตัวแปรอิสระหรือตัวแปรตาม ย่อมไม่ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดค่า แต่มีผลเพียงการเปลี่ยนตำแหน่งของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยให้อยู่ในลำดับที่ถูกต้อง ตรงกับตัวแปรอิสระหรือตัวแปรตามที่ย้ายตำแหน่งไปเท่านั้น นอกจากนี้การเพิ่มหรือการลดตัวแปรตามไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ส่วนการเพิ่มหรือการลดตัวแปรอิสระย่อมส่งผลที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งค่าคงที่ (a) และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (β) ทั้งหมด

นอกจากนี้ เมตริกขนาด (p×p) ของผลบวกรวมของผลคูณ (Total Sum of Products) $X'Y$ หรือสัญลักษณ์ที่ใช้ว่า (S_T) ในกรณีมัลติแวริเอทสามารถแยกส่วนเป็นค่าผลบวกได้ เช่นเดียวกับในกรณียูนิแวริเอทเช่นกัน คือ

$$\begin{aligned} \text{กรณียูนิแวริเอท} \quad SST &= SSR + SSE \\ \text{กรณีมัลติแวริเอท} \quad S_T &= S_R + S_E \\ \text{หรือ} \quad X'Y &= [Y'XGX'Y] + [Y(I - XGX')Y] \\ \text{เมื่อ} \quad G &\text{ แทน เมตริกของปัจจัยความแปรปรวนร่วม หรือ } (X'X)^{-1} \\ I &\text{ แทน เมตริกลำดับ N ไเดนติตี้ (Order-N Identity Matrix)} \\ S_R &\text{ หรือ } [Y'XGX'Y] \text{ คือ sum of products ที่ได้รับการอธิบาย} \\ S_E &\text{ หรือ } [Y'(I - XGX')Y] \text{ คือ sum of products ของตัวแปร} \end{aligned}$$

ผิดพลาด

ค่าต่างๆบนเส้นทแยงมุมของ S_T คือผลบวกกำลังสองของค่าสังเกตการณ์ (Sum of Squared of the Observed Scores) สำหรับแต่ละตัวแปรตาม ขณะที่ค่าต่างๆนอกเส้นทแยงมุม คือ ผลบวกคูณข้าม (Sum of Cross Product) สำหรับค่าต่างๆของ S_R คือผลบวกกำลังสองของค่าพยากรณ์ (Sum of Squared of the Predicted Scores) สำหรับแต่ละตัวแปรตาม กล่าวได้ว่า $(S_R)_{kk}$ มีขนาดค่าใกล้เคียงกับ $(S_T)_{kk}$ ยิ่งขึ้นเพียงใด หรือยิ่งขนาดค่า $(S_E)_{kk}$ เล็กลงเพียงใด การพยากรณ์ตัวแปรตาม โดยอาศัยข้อมูลจากตัวแปรอิสระยิ่งมีความแม่นยำสูงขึ้น

3.3 เกณฑ์อัตราส่วนไลลิสต และสถิติเอฟของราว์

เกณฑ์อัตราส่วนไลลิสต และสถิติเอฟของราว์ (บุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2535: 23-24)

เกณฑ์อัตราส่วนไลลิสต ซึ่งใช้แทนสัญลักษณ์ Λ หมายถึง อัตราส่วนระหว่างการวัดไลลิสตของข้อมูลภายใต้ สมมติฐานปฏิเสธ (H_0) เทียบกับการวัดไลลิสตของข้อมูลภายใต้สมมติฐานแย้ง (H_1) ดังสมการ

$$\Lambda = \frac{|\hat{\Sigma}|}{|\hat{\Sigma}_0|}$$

เมื่อ $\hat{\Sigma}_0$ แทน ตัวประมาณค่าของเมตริกความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วม (Variance – Covariance Matrix)

$\hat{\Sigma}$ แทน ตัวประมาณค่าของเมตริกความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วม (Variance – Covariance Matrix) ของความผิดพลาด (Error) ภายใต้สมมติฐานแย้ง (H_1)

หากขนาดค่าของสถิติอัตราส่วนไลลิสตมีขนาดเล็กลงเพียงใด โอกาสที่จะสร้างสมมติฐานปฏิเสธยิ่งเพิ่มสูงขึ้น ในทางกลับกันยิ่งขนาดค่าของ $|\hat{\Sigma}|$ และ $|\hat{\Sigma}_0|$ ใกล้กันมากขึ้นเท่าใด โอกาสที่สมมติฐานปฏิเสธจะเป็นจริงยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น

สถิติเอฟของราว์ (Rao's F Statistics)

$$F = \frac{1 - \Lambda^{1/s}}{\Lambda^{1/s}} \cdot \frac{ms + 1 - qp / 2}{qp}$$

เมื่อ F	แทน	สถิติเอฟของราว์
S	แทน	$\sqrt{(p^2 q^2 - 4) / (p^2 + q^2 - 5)}$
M	แทน	$[ne - (p + 1 - q) / 2]$
p	แทน	จำนวนตัวแปรตาม
q	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ
ne	แทน	องศาความเป็นอิสระของค่าผิดพลาด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

นิภารัตน์ จำสมบูรณ์ (2540: 91) ศึกษาถึงความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 590 คน พบว่าส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในอันตรายและพิษภัยของยาเสพติดที่มีต่อสุขภาพเป็นอย่างดี รวมทั้งทราบถึงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเป็นอย่างดี จากครอบครัว

โรงเรียนหรือสื่อต่างๆ และยังพบว่า เพศ การศึกษาของมารดา รายได้ของนักเรียน และลักษณะของชุมชน เป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างในระดับความรู้เรื่องยาเสพติดของนักเรียน ในขณะที่เรื่องเพศ อายุ การศึกษาของมารดา รายได้ของครอบครัว กลุ่มเพื่อน อาชีพของบิดา และลักษณะการพักอาศัยที่มีต่อความแตกต่างในพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียน

ฐิติพร ศรศรี (2541: 88-93) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 349 คน พบว่าวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพด้านการรับประทานอาหาร และการออกกำลังกาย อยู่ในระดับเสี่ยงมากร้อยละ 69.6 และ 64.8 ตามลำดับ ส่วนด้านการบาดเจ็บของร่างกายอยู่ในระดับเสี่ยงน้อยร้อยละ 90.8 และมีพฤติกรรมต่อสุขภาพด้านการสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 22.4 และ 62.2 และ 9.7 ตามลำดับ ส่วนการสูบบุหรี่ การสูดดมสารระเหย และการใช้ยาเสพติด มีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 4 และมีพฤติกรรมเสี่ยงที่ปฏิบัติเป็นบางครั้งเรื่องขับถ่ายหลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 6.9 และเคยพยายามฆ่าตัวตายเป็นร้อยละ 5.1 และยังพบว่าวัยรุ่นที่มีเพศ อายุ ผลการเรียน ที่พักอาศัยขณะศึกษาและลักษณะของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพด้านการบาดเจ็บของร่างกาย การออกกำลังกาย การสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ การสูดดมสารระเหย การใช้สารเสพติด และการมีเพศสัมพันธ์ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านการรับประทานอาหารพบว่าวัยรุ่นมีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงไม่ต่างกัน และวัยรุ่นที่มีรายได้ของครอบครัว สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดาต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพทุกด้านไม่ต่างกัน

เลิศลักษณ์ บุญรอด (2543: 84) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครจำนวน 500 คนพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการบริโภคอาหารสูงในเรื่องการรับประทานอาหารไม่เป็นเวลา การรับประทานอาหารจุกจิกไม่เป็นเวลา การดื่มน้ำอัดลม หรือน้ำชา กาแฟ นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติดสูงในเรื่องการคบค้าสมาคมกับคนที่ติดยาหรือและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านความปลอดภัยสูงในเรื่องการวิ่งขึ้นลงบันได การไม่สวมหมวกนิรภัย การหยอกล้อกันบนถนน การข้ามถนนได้สะพานลอย นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงในเรื่อง การใช้สื่อ (ได้แก่ หนังสือการ์ตูน นวนิยาย วีดีโอ ภาพยนตร์) ที่มีรูปโป๊ เปลือย หรือมีฉากการร่วมเพศ การจับกลุ่มคุยเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ การอยู่ลำพังกับเพื่อนต่างเพศ การจับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ และการเดินคนเดียวในที่เปลี่ยวและมืด เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมทางสุขภาพ

โดยรวม พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครอง 1,000–2,000 บาท และ 2,001–3,000 บาทต่อเดือนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองน้อยกว่า 1,000 บาทต่อเดือน

เสนห์ เสถียรพงศ์ (2540: 80) ได้ศึกษาการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาที่เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของบิดาต่างกัน มีผลต่อการทะเลาะวิวาทแตกต่างกัน ทักษะของครอบครัวมีผลค่อนข้างมากต่อการทะเลาะวิวาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องบิดามารดาร์กถูกไม่เท่ากัน การแสดงความรักของบิดามารดาที่น้อยไปหรือมากไป และความเชื่อใจในตัวบิดามารดาน้อยมาก ทักษะต่อเพื่อนที่มีผลค่อนข้างมากกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่มีฐานะใกล้เคียงกัน มีประวัติหนีเรียน ผลการเรียนต่ำ ทักษะต่อโรงเรียน ครูอาจารย์ มีผลค่อนข้างมากกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิริพรรณ บุรี (2548: 69-80) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง 275 คน ผลการวิจัยพบว่า เพศชายและระดับชั้น ลักษณะมุ่งอนาคต มีทัศนคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างผู้ปกครองและนักเรียน อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน บุคลิกภาพ สภาพครอบครัว ลักษณะการพักอาศัย ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

รุ่งรังสิมา สัตยาไชย (2549: 120) ได้ศึกษาการสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 600 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาทลดลงหลังจากได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่นมีพฤติกรรมลดลงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรทิพย์ เสินสด (2549: 124) ได้ศึกษาการสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการต่อต้านสังคมของวัยรุ่น ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 900 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการต่อต้านสังคมลดลงหลังจากได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการต่อต้านสังคมของวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการต่อต้านสังคมของวัยรุ่นมีพฤติกรรมลดลงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการต่อต้านสังคมของวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วีระ ชูจุฬิพร และ ชฎาพร ชูจุฬิพร (2550: 450-458) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในภาคใต้ตอนบน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1,505 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่มีนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ร้อยละ 41.8 และ 27.1 ตามลำดับ นักเรียนชายมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 91.5 เป็นด้านการทำกิจกรรมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 94.9 การตัดสินใจไม่เหมาะสมด้านการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 72.3 ขณะที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 63.2 เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้านการทำกิจกรรมทางสังคม ที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 84 มีการตัดสินใจไม่เหมาะสมต่อผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 68.7 และวิธีคิดแก้ปัญหาที่ไม่เหมาะสมต่อผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 83.8 ทั้งนี้พบว่าพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความฉลาดทางอารมณ์ทั้ง 9 ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2. งานวิจัยในต่างประเทศ

แอนเดรียส (Andreas. 1989: 162-C) ศึกษาปัญหาประจำวันของวัยรุ่น สังคม สิ่งแวดล้อม และบทบาทแอลกอฮอล์ กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก และวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่สมบูรณ์ อายุ 15-20 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกมีปัจจัยหลายประการที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการศึกษามากกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกมีสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีตั้งแต่อายุ 8-13 ปี มีเพื่อนเป็นแบบอย่างแทนพ่อแม่ มีความต้องการอิสระมาก มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและมีการดื่มสุร่าบ่อยมากกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่สมบูรณ์

วอล์กเกอร์และคนอื่นๆ (Walker; et al. 1995: 203) ศึกษาพบว่าเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในด้านต่างๆ เช่น ความก้าวร้าว มีความรู้สึกไม่สบายใจ คับข้องใจ มีความยุ่งยากลำบากในการจัดการกับความไม่แน่นอน และมักใช้วิธีในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่เหมาะสม

เจมส์; เวสและดีเตอร์ (James; West & Deters. 2000: Abstract) ศึกษาช่วงเวลาความรุนแรงของวัยรุ่น พบว่า ความรุนแรงที่สำรวจจากวัยรุ่น 37 คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในโปรแกรมของโรงเรียนมัธยม จากการรายงานตัวเอง การเป็นเหยื่อทางจิตใจมีความสัมพันธ์กัน เพื่อนๆ ทำให้รู้สึกอิจฉา ทำลายทรัพย์สิน พูดในสิ่งที่ทำให้รู้สึกเจ็บปวด ถูกพวกเขาต่อหน้าคนอื่น พยายามข่มขู่ ได้รับความตำหนิ และนำอดีตมาทำให้เจ็บปวด และมีวัยรุ่นกว่าครึ่งรายงานว่าเขาทำให้เพื่อนรู้สึกเจ็บปวด ถูกเพื่อนต่อหน้าคนอื่น ทำบางสิ่งบางอย่างให้เพื่อนอิจฉา พยายามควบคุมและทำลายทรัพย์สินพวกเขา ซึ่งในการค้นพบนี้ยืนยันว่าความรุนแรงของวัยรุ่นเป็นปัญหาสุขภาพที่ร้ายแรงที่จำเป็นต้องหาทางแก้ปัญหาต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่สำคัญ และในสังคมปัจจุบันนี้วันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งมีปัจจัยหลายด้านที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็น ตัววัยรุ่นเอง ด้านครอบครัว ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมทางเพศ พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ พฤติกรรมเสี่ยงด้านความรุนแรง พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด และพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ซึ่งส่งผลต่อการไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีโรงเรียนทั้งหมด 40 โรงเรียน จำนวน 1,043 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 39,527 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 7 โรงเรียน จำนวน 21 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 787 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 263 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 267 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 257 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two Stage Random Sampling) โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สํารวจข้อมูลของประชากรจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ คือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 1 แล้วจัดทำกรอบการสุ่ม (Sampling Frame) โดยในการจัดขนาดโรงเรียนผู้วิจัยได้นำหลักเกณฑ์ของ สํานักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน สํานักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ โดยจำแนกตามขนาดดังนี้

ขนาดที่ 1	จำนวนนักเรียน	1 - 120	คน
ขนาดที่ 2	จำนวนนักเรียน	121 - 200	คน
ขนาดที่ 3	จำนวนนักเรียน	201 - 300	คน

ขนาดที่ 4	จำนวนนักเรียน	301 - 499	คน
ขนาดที่ 5	จำนวนนักเรียน	500 - 1,499	คน
ขนาดที่ 6	จำนวนนักเรียน	1,500 - 2,499	คน
ขนาดที่ 7	จำนวนนักเรียน	2,500	คนขึ้นไป

ซึ่งจำนวนประชากรของ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 แสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามขนาดโรงเรียนและระดับชั้น

ขนาด	โรงเรียน	จำนวนห้องเรียน			รวม	จำนวนนักเรียน			รวม
		ม.4	ม.5	ม.6		ม.4	ม.5	ม.6	
7	1. เตรียมอุดมศึกษา	37	37	37	111	1,569	1,467	1,506	4,542
	2. สุรศักดิ์มนตรี	16	16	18	50	725	731	693	2,149
	3. สวนกุหลาบวิทยาลัย	14	14	14	42	651	626	643	1,920
	4. สตรีวิทยา	14	14	14	42	559	551	601	1,751
	5. โยธินบูรณะ	16	17	16	49	618	568	545	1,731
	6.เทพศิรินทร์	12	12	12	36	566	535	581	1,682
	7. สามเสนวิทยาลัย	14	14	14	42	547	496	567	1,610
	8. วัดสุทธิวาราม	12	12	12	36	602	510	464	1,576
	9. สายน้ำผึ้ง	12	12	12	36	479	459	477	1,415
	10. ศรีอยุธยา	10	10	10	30	413	415	407	1,235
	11. นนทรีวิทยา	8	8	8	24	310	341	274	925
	12. พระชนกพิทยาลัย	9	9	9	27	334	269	300	903
	รวม	174	175	176	525	7,413	6,968	7,058	21,439
6	1. สายปัญญา	10	10	10	30	432	406	399	1,228
	2. สตรีวัดมหาพฤฒาราม	10	10	10	30	377	390	409	1,176
	3. เบญจมาชาลัย	8	8	8	24	382	365	373	1,120
	4. ราชวินิตมัธยม	9	9	9	27	402	329	339	1,070
	5. วัดราชบพิตร	8	8	10	26	282	320	341	943
	6. สันติราษฎร์วิทยาลัย	9	8	8	25	364	302	295	961
	7. สตรีศรีสุริโยทัย	8	8	8	24	308	314	314	936
	8. วชิรธรรมสาธิต	8	8	8	24	300	297	270	867
	9. ปทุมคงคา	8	7	7	22	293	310	263	866
	10. กุญแจวิเทศวิทยา	8	8	8	24	320	280	195	795
	11. ยานนาวาวิเทศวิทยา	8	8	8	24	269	268	226	763

ตาราง 2 (ต่อ)

ขนาด	โรงเรียน	จำนวนห้องเรียน			รวม	จำนวนนักเรียน			รวม
		ม.4	ม.5	ม.6		ม.4	ม.5	ม.6	
	12.ราชันนทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2	6	6	6	18	242	261	232	735
	13.มัธยมวัดมกุฏ กษัตริย์	7	7	7	21	218	241	224	683
	14.สิริรัตนาร	6	6	5	17	242	240	196	678
	15.มัธยมวัดธาตุทอง	6	6	6	18	200	175	181	556
	16. วัดราชาธิวาส	5	5	5	15	164	153	160	477
	17. พิบูลประชาสรรค์	3	3	3	9	52	78	77	207
	รวม	127	125	126	378	4,838	4,729	4,494	14,061
5	1. ไตรมิตรวิทยาลัย	5	5	5	15	203	186	153	542
	2.วัดบวรนิเวศ	5	6	6	17	154	164	164	482
	3.มัธยมวัดเบญจม บพิตร	5	5	5	15	178	138	161	477
	4.พุทธจักรวิทยา	4	4	4	12	127	143	138	408
	5. วัดสังเวช	5	4	4	13	136	112	127	375
	6. วัดน้อยนพคุณ	4	4	4	12	129	131	88	348
	7. ศีลาจารย์พัฒน	4	4	4	12	122	98	117	337
	8.มัธยมสันพิทยา	4	4	4	12	106	112	114	332
	9. เจ้าพระยาวิทยาคม	4	4	4	12	107	104	108	319
	10.สุวรรณสุทธาราม วิทยา	4	4	4	12	122	75	87	284
	รวม	44	44	44	132	1,384	1,263	1,257	3,904
4	1. วัดสระเกศ	3	3	2	8	51	44	28	123
	รวม	3	3	2	8	51	44	28	123
รวมทั้งหมด		348	347	348	1,043	13,686	13,004	12,837	39,527

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551). จำนวนสถานศึกษา
นักเรียนและครู สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (ออนไลน์)

2. การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร ซึ่งใช้สูตรการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น (Level of confidence: $1-\alpha$) ที่ .95 (มยุรี ศรีชัย. 2538: 105) โดยประกอบไปด้วยข้อมูลต่างๆที่ใช้ในการคำนวณ ดังนี้

2.1 กำหนดระดับความเชื่อมั่น (Level of confidence: $1-\alpha$) ที่ .95

2.2 กำหนดขนาดของความคลาดเคลื่อน ($e = Z_{.05/2} S_x$) เท่ากับ 1.5 จากคะแนนเต็มของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาเห็นว่า ขนาดของความคลาดเคลื่อนที่กำหนดขึ้นนี้เป็นขนาดที่เพียงพอที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ในการตัดสินใจในกรณีที่เกี่ยวข้องได้

2.3 ค่าประมาณความแปรปรวนของกลุ่มประชากร (σ^2) ของนักเรียน ได้มาจากการนำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเสี่ยง จำนวน 65 ข้อ ไปใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ,5 และ 6 ตามลำดับ รวมทั้งสิ้นจำนวน 130 คน มีค่าความแปรปรวน 297.96 329.14 และ 641.15 ตามลำดับ

2.4 คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น (Level of confidence: $1-\alpha$) ที่ .95 (มยุรี ศรีชัย. 2538: 105) ได้กลุ่มตัวอย่าง 704 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 244 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 231 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 229 คน

3. ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ขั้นตอนที่ 1 ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดของโรงเรียนเป็นขั้นของการสุ่ม (Strata) และใช้โรงเรียนในแต่ละชั้นเป็นหน่วยของการสุ่ม (Sampling Unit) โดยทำการสุ่มโรงเรียนมาร้อยละ 20 ของจำนวนโรงเรียนในแต่ละขนาด ผลการสุ่มแสดงดังตาราง 3

ตาราง 3 โรงเรียน และจำนวนนักเรียนที่ได้จากการสุ่มในชั้นแรก จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาด	โรงเรียน	จำนวนห้องเรียน			รวม	จำนวนนักเรียน			รวม
		ม.4	ม.5	ม.6		ม.4	ม.5	ม.6	
7	1.ศรีอยุธยา	10	10	10	30	413	415	407	1,235
	2.นนทบุรีวิทยา	8	8	8	24	310	341	274	925
	รวม	18	18	18	54	723	756	681	2,160
6	1.สันติราษฎร์วิทยาลัย	9	8	8	25	364	302	295	961
	2.กุนทรวิฑูรย์วิทยาลัย	8	8	8	24	320	280	195	795
	3.มัธยมวัดมกุฏกษัตริย์	7	7	7	21	218	241	224	683
	รวม	24	23	23	70	902	823	714	2,439
5	1.มักกะสันพิทยา	4	4	4	12	106	112	114	332
	2.พุทธจักรวิทยา	4	4	4	12	127	143	138	408
	รวม	8	8	8	24	233	255	252	740
	รวมทั้งหมด	50	49	49	148	1,858	1,834	1,647	5,339

3.2 ขั้นตอนที่ 2 ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้นเป็นชั้น (Stara) ของการสุ่ม และใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม (Sampling Unit) ได้จำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย โดยการทำการสุ่มจำนวนห้องเรียนมาร้อยละ 15 ของห้องเรียนแต่ละระดับชั้นของช่วงชั้นที่ 4 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 787 คน จำแนกเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 263 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 267 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 257 คน ผลการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแสดงดังตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาด	โรงเรียน	จำนวนห้องเรียน			รวม	จำนวนนักเรียน			รวม
		ม.4	ม.5	ม.6		ม.4	ม.5	ม.6	
7	1.ศรีอยุธยา	1	1	1	3	42	42	41	125
	2.นนทรีวิทยา	1	1	1	3	40	42	34	116
	รวม	2	2	2	6	82	84	75	241
6	1.สันติราษฎร์วิทยาลัย	1	1	1	3	40	38	37	115
	2.กุนทรพิพิธวิทยาคม	1	1	1	3	40	35	40	115
	3.มัธยมวัดมกุฏกษัตริย์	1	1	1	3	31	34	32	97
	รวม	3	3	3	9	111	107	109	327
5	1.มักกะสันพิทยา	1	1	1	3	38	40	39	117
	2.พุทธจักรวิทยา	1	1	1	3	32	36	34	102
	รวม	2	2	2	6	70	76	73	219
	รวมทั้งหมด	7	7	7	21	263	267	257	787

4. การตรวจสอบความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่างโดยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจริงจำนวน 1,000 คน ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ประมาณไว้ร้อยละ 27.07 เพื่อป้องกันความผิดพลาดของข้อมูล ซึ่งอาจเกิดจากนักเรียนไม่ตั้งใจทำแบบสอบถาม หรือทำแบบสอบถามไม่ครบ หลังจากเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจำนวน จำนวน 948 คน ได้ค่าความแปรปรวนของการตอบแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีค่า 306.124 364.752 และ 316.181 ตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาความคลาดเคลื่อนที่กำหนดไว้เป็นเกณฑ์ในการประมาณค่าที่ยอมรับได้ที่ระดับความเชื่อมั่นของการประมาณค่าเฉลี่ยร้อยละ 95 ในการวางแผนกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างมีค่า 1.50 นั้น เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจริงมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเฉลี่ย (S_x) ในภาพรวมมีค่า 0.589 และผู้วิจัยได้กำหนดการประมาณค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงไว้ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นในการวิจัยจึงมีความคลาดเคลื่อน ($Z_{\alpha_2} S_x$) เท่ากับ 1.154 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าความคลาดเคลื่อนที่วางแผนไว้จึงสรุปได้ว่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดเหมาะสม และเพียงพอต่อการนำไปใช้วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบวัด/แบบสอบถามจำนวน 2 ฉบับ ดังนี้

1. ฉบับที่ 1 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง มีทั้งหมด 60 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน
 - 1.1 ด้านอุบัติเหตุ จำนวน 9 ข้อ
 - 1.2 ด้านการใช้สารเสพติด จำนวน 13 ข้อ
 - 1.3 ด้านพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 11 ข้อ
 - 1.4 ด้านการต่อต้านสังคม จำนวน 13 ข้อ
 - 1.5 ด้านการเรียน จำนวน 14 ข้อ
2. ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามตัวแปรปัจจัย เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า 4 ระดับ

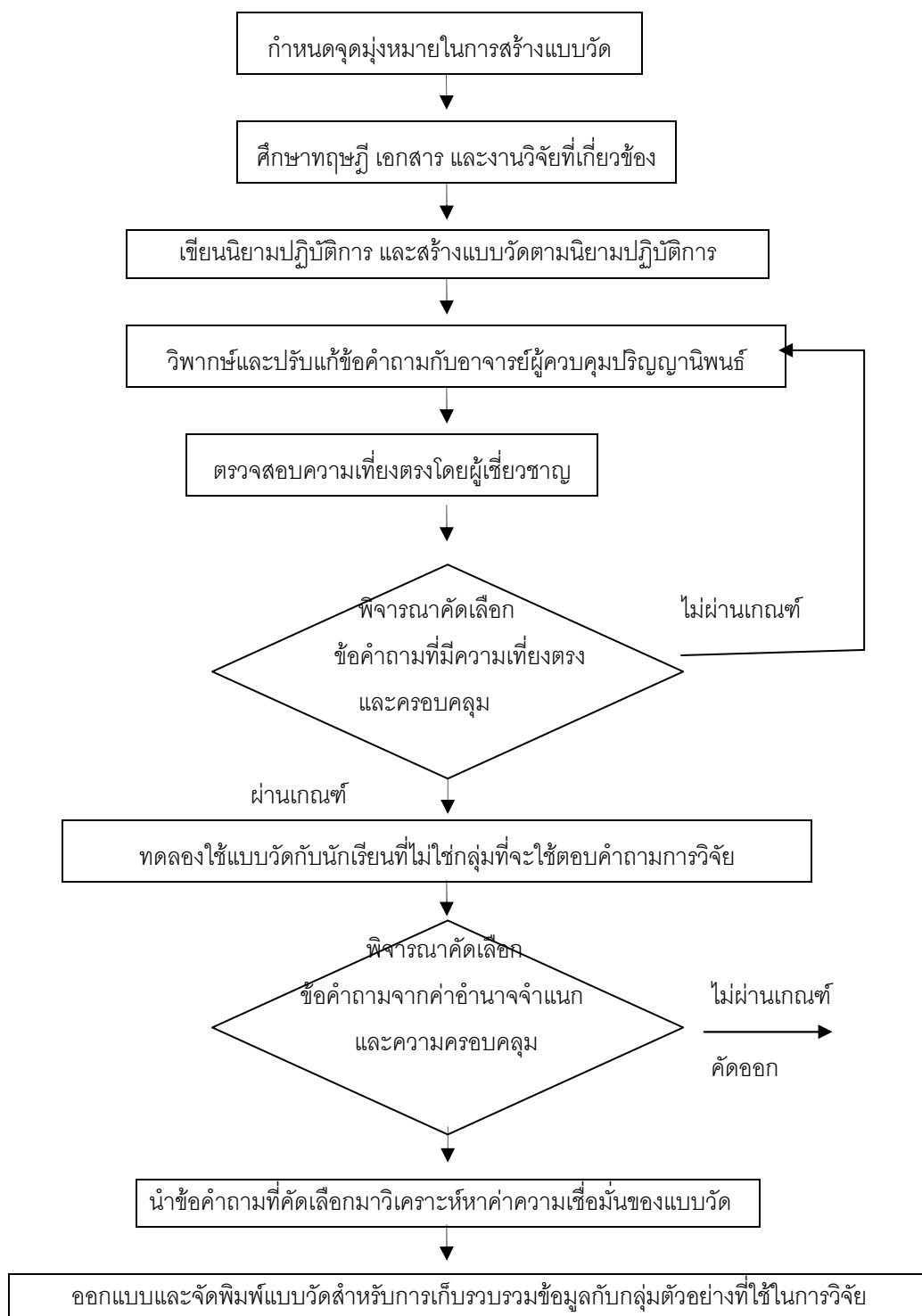
มี 4 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 20 ข้อ
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน จำนวน 20 ข้อ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ จำนวน 20 ข้อ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จำนวน 20 ข้อ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงโดยศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 60 ข้อ โดยมีขั้นตอน ดังภาพประกอบ 3

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ภาพประกอบ 3 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด คือ เพื่อได้แบบวัดสำหรับใช้วัดพฤติกรรมเสี่ยง
2. ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม
3. เขียนนิยามปฏิบัติการจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงในด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน
4. เขียนข้อคำถามของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงโดยให้ครอบคลุมตามโครงสร้างของนิยามปฏิบัติการ โดยมีแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง 5 ด้าน คือ ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน จำนวน 66 ข้อ
5. วิพากษ์และปรับข้อคำถามกับอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโท เพื่อให้ข้อคำถามมีความเที่ยงตรงและครอบคลุมตามโครงสร้างของนิยามปฏิบัติการ และคัดเลือกข้อคำถามเพื่อจัดพิมพ์เป็นแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง
6. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 คนเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจเพื่อพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ
7. คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปและ ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยผลการพิจารณาพบว่า แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์จำนวน 65 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาพิจารณาปรับปรุงข้อคำถามทั้งหมดอีกครั้งโดยพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้แบบวัดมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
8. นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 คือ โรงเรียนมัธยมรัตนพิทยา จำนวน 130 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จากนั้นนำแบบวัดที่ได้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Analysis) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) และวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดพบว่าแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น .944 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าแบบวัดมีความเชื่อมั่นสูง และมีคุณภาพพอที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจึงคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปทำการวิเคราะห์ใหม่ โดยผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงพบว่า มีค่าอำนาจจำแนก(r) อยู่ระหว่าง .217–.712 โดยคัดเลือกไว้ทั้งหมด 60 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกดังนี้

8.1 ด้านอุบัติเหตุ	ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง	.217 - .473
8.2 ด้านการใช้สารเสพติด	ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง	.419 - .712
8.3 ด้านพฤติกรรมทางเพศ	ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง	.299 - .694
8.4 ด้านการต่อต้านสังคม	ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง	.293 - .675
8.5 ด้านการเรียน	ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง	.401 - .593

9. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค ผลการวิเคราะห์พบว่า

9.1 ด้านอุบัติเหตุ	มีค่าความเชื่อมั่น	.804
9.2 ด้านการใช้สารเสพติด	มีค่าความเชื่อมั่น	.876
9.3 ด้านพฤติกรรมทางเพศ	มีค่าความเชื่อมั่น	.834
9.4 ด้านการต่อต้านสังคม	มีค่าความเชื่อมั่น	.883
9.5 ด้านการเรียน	มีค่าความเชื่อมั่น	.856

แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงมีค่าความเชื่อมั่น 0.945

10. ตรวจสอบความถูกต้องในการตอบแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงหรือไม่ ผู้วิจัยจึงได้ทำการตรวจสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตพิษณุพนธ์ จำนวน 40 คนดังนี้

10.1 ให้นักเรียนเขียนชื่อเพื่อนที่นักเรียนสนิทที่สุด แล้วให้นักเรียนทำแบบวัดพฤติกรรมให้กับเพื่อนสนิทของนักเรียน

10.2 นำแบบสอบวัดทั้งสองฉบับมาหาความสัมพันธ์ พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ .938 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าแบบวัดที่นักเรียนทำและแบบวัดที่ให้เพื่อนสนิททำมีค่าความสัมพันธ์สูง แสดงว่ามีความถูกต้องในการตอบแบบวัด แสดงว่าเครื่องมือสามารถวัดพฤติกรรมเสี่ยงได้

11. จัดพิมพ์แบบวัดเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

เครื่องมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต ของสุณิสสา คำบึงกลาง แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน ของเตือนใจ เทียนทอง แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ ของ สุทธิณี กล้ากล่อมจิตร แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ของพิชญา สมทรง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัย จากนั้นเขียนนิยามปฏิบัติการ
2. เลือกและปรับปรุงข้อคำถามจากแบบสอบถามข้างต้นให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ โดยมีแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 20 ข้อ แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน จำนวน 20 ข้อ แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จำนวน 20 ข้อ รวมทั้งหมด 80 ข้อ
3. นำแบบสอบถามที่พิจารณาแล้วมาวิพากษ์กับอาจารย์ที่ควบคุมปริญญาโทพร้อมทั้งปรับแก้ข้อคำถามตามคำแนะนำ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 คนเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจเพื่อพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ
5. คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปและปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยผลการพิจารณาพบว่าแบบสอบถามมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์จำนวน 80 ข้อ
6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงตามขั้นตอนที่ 2 ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 130 คน
7. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)
8. จัดเตรียมแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้แก่

1. แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต ของ สุณิสสา คำบึงกลาง (2548: 99) เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) .24 – .51 มีค่าความเชื่อมั่น .893 ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาและสร้างข้อคำถามเพิ่มเติม รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ นำไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจเพื่อพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการพิจารณาพบว่า แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ และมีค่าอำนาจจำแนก(r) .200–.681 มีค่าความเชื่อมั่น .824

2. แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อนของ เตือนใจ เทียนทอง (2546: 131-132) เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก .30–.70 มีค่าความเชื่อมั่น .81 ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาและสร้างข้อคำถามเพิ่มเติม รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ นำไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจเพื่อพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมเกณฑ์ของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการพิจารณาพบว่า แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ และมีค่าอำนาจจำแนก(r) .215–.650 มีค่าความเชื่อมั่น .865

3. แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อของ สุทธิณี กล้ากล่อมจิตร (2547: 170-171) เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) .31–.46 มีค่าความเชื่อมั่น .79 ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาและสร้างข้อคำถามเพิ่มเติม รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ นำไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจเพื่อพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการพิจารณาพบว่า แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ และมีค่าอำนาจจำแนก(r) .281–.560 มีค่าความเชื่อมั่น .865

4. แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง พัฒนาขึ้นจากแบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ของพิชญา สมทรง (2550: 157-158) เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก(r) .012–.732 มีค่าความเชื่อมั่น .788 ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาและสร้างปรับปรุงข้อคำถาม รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ นำไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจเพื่อพิจารณาความสอดคล้องและครอบคลุมของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการพิจารณาพบว่า แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อ และมีค่าอำนาจจำแนก(r) .233–.638 มีค่าความเชื่อมั่น .801

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ฉบับที่ 1 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ชั้น ☐ ม. 4 ☐ ม. 5 ☐ ม. 6

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของข้อความในแต่ละข้อให้ตรงกับกาปฏิบัติหรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุด

ประจำ หมายถึง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นประจำ หรือมากกว่า 5 ครั้ง/สัปดาห์
 บ่อยครั้ง หมายถึง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนั้นบ่อยครั้ง หรือ 3-4 ครั้ง/สัปดาห์
 บางครั้ง หมายถึง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนั้นบางครั้ง หรือ 1-2 ครั้ง/สัปดาห์
 ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยปฏิบัติเลย

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ			
		ประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
	ด้านอุบัติเหตุ				
0	ข้าพเจ้ามักข้ามถนนโดยไม่ขึ้นสะพานลอยหรือข้ามทางม้าลาย				
00	ข้าพเจ้าคุยโทรศัพท์ขณะก้าวขึ้น ลง รถโดยสาร				
	ด้านการใช้สารเสพติด				
0	ข้าพเจ้าเคยลองเสพยาเสพติด				
00	ข้าพเจ้าดื่มสุราและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เมื่อไปสังสรรค์กับเพื่อน				
	ด้านพฤติกรรมทางเพศ				
0	ข้าพเจ้าชอบอยู่ลำพังกับเพื่อนต่างเพศ				
00	ข้าพเจ้ามักแสดงออกถึงความรักด้วยการกอดจูบกับเพื่อนต่างเพศ				
	ด้านการต่อต้านสังคม				
0	ข้าพเจ้ามักใช้กำลังเมื่อมีเรื่องทะเลาะวิวาท				
00	หากถูกขัดใจข้าพเจ้าจะทำลายข้าวของที่อยู่บริเวณนั้น				
	ด้านการเรียน				
0	ข้าพเจ้ามักไม่เข้าเรียนวิชาที่ไม่ชอบ				
00	ข้าพเจ้าไม่ทำงานส่งครูตามที่กำหนด				

เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

ระดับการปฏิบัติ	เกณฑ์คะแนน
ประจำ	ให้ 4 คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้ 3 คะแนน
บางครั้ง	ให้ 2 คะแนน
ไม่เคย	ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน พฤติกรรมเสี่ยง จำนวน 60 ข้อ

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยทั้งฉบับ	ความหมาย
3.50 – 4.00	210.00- 240.00	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก
2.50 – 3.49	150.00- 209.99	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างมาก
1.50 – 2.49	90.00 - 149.99	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย
1.00 – 1.49	60.00 - 89.99	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย/ไม่เสี่ยง

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ จำนวน 9 ข้อ

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยรายด้าน	ความหมาย
3.50 – 4.00	31.50 – 36.00	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก
2.50 – 3.49	22.50 – 31.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างมาก
1.50 – 2.49	13.50 – 22.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย
1.00 – 1.49	9.00 – 13.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย/ไม่เสี่ยง

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด จำนวน 13 ข้อ

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยรายด้าน	ความหมาย
3.50 – 4.00	45.50 – 52.00	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก
2.50 – 3.49	32.50 – 45.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างมาก
1.50 – 2.49	19.50 – 32.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย
1.00 – 1.49	13.00 – 19.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย/ไม่เสี่ยง

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 11 ข้อ

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยรายด้าน	ความหมาย
3.50 – 4.00	38.50 – 44.00	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก
2.50 – 3.49	27.50 – 38.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างมาก
1.50 – 2.49	16.50 – 27.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย
1.00 – 1.49	11.00 – 16.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย/ไม่เสี่ยง

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม จำนวน 13 ข้อ

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยรายด้าน	ความหมาย
3.50 – 4.00	45.50 – 52.00	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก
2.50 – 3.49	32.50 – 45.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างมาก
1.50 – 2.49	19.50 – 32.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย
1.00 – 1.49	13.00 – 19.49	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย/ไม่เสี่ยง

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน จำนวน 14 ข้อ

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยรายด้าน	ความหมาย
3.50 – 4.00	49.00 – 56.00	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก
2.50 – 3.49	35.00 – 48.99	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างมาก
1.50 – 2.49	21.00 – 34.99	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย
1.00 – 1.49	14.00 – 20.99	นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย/ไม่เสี่ยง

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามวัดตัวแปรปัจจัย

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของข้อความข้อใดข้อหนึ่งที่ตรงกับความเป็นจริงกับตัวนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับได้แก่

จริง	หมายถึง ข้อความตรงกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียน
ค่อนข้างจริง	หมายถึง ข้อความตรงค่อนข้างมากกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียน
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง ข้อความตรงค่อนข้างน้อยกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียน
ไม่จริง	หมายถึง ข้อความตรงน้อยที่สุดหรือไม่ตรงกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
0	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนทำให้ประสบความสำเร็จในอนาคต				
00	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานก่อนทุกครั้งเพื่อให้เสร็จตามกำหนดเวลา				
000	ข้าพเจ้าพยายามหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาที่สนใจ				

มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการปฏิบัติ	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริง	ให้ 4 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 3 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
ไม่จริง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยทั้งฉบับ	ความหมาย
3.50 – 4.00	70.00 – 80.00	นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง
2.50 – 3.49	50.00 – 69.99	นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตค่อนข้างสูง
1.50 – 2.49	30.00 – 49.99	นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตค่อนข้างต่ำ
1.00 – 1.49	20.00 – 29.99	นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
0	ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เพื่อให้เข้ากับเพื่อนๆได้				
00	เมื่อเพื่อนสูบบุหรี่ทำให้ข้าพเจ้าต้องสูบบุหรี่ด้วยเพื่อให้เพื่อนยอมรับ				
000	เมื่อมีปัญหาไม่สบายใจข้าพเจ้ามักจะปรึกษาเพื่อนๆในกลุ่ม				

มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการปฏิบัติ	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริง	ให้ 4 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 3 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
ไม่จริง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยทั้งฉบับ	ความหมาย
3.50 – 4.00	70.00 – 80.00	เพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนสูง
2.50 – 3.49	50.00 – 69.99	เพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนค่อนข้างสูง
1.50 – 2.49	30.00 – 49.99	เพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนค่อนข้างต่ำ
1.00 – 1.49	20.00 – 29.99	เพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนต่ำ/ไม่มีอิทธิพล

ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
0	ข้าพเจ้าอ่านเว็บไซต์ที่รวบรวมเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศแล้วปฏิบัติตาม				
00	ข้าพเจ้ากระทำพฤติกรรมเลียนแบบเกมส์ที่มีความรุนแรง				
000	ข้าพเจ้าเลียนแบบดาราเพื่อให้ดูมีความทันสมัย				

มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการปฏิบัติ	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริง	ให้ 4 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 3 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
ไม่จริง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยทั้งฉบับ	ความหมาย
3.50 – 4.00	70.00 – 80.00	สื่อมีอิทธิพลต่อนักเรียนสูง
2.50 – 3.49	50.00 – 69.99	สื่อมีอิทธิพลต่อนักเรียนค่อนข้างสูง
1.50 – 2.49	30.00 – 49.99	สื่อมีอิทธิพลต่อนักเรียนค่อนข้างต่ำ
1.00 – 1.49	20.00 – 29.99	สื่อมีอิทธิพลต่อนักเรียนต่ำ/ไม่มีอิทธิพล

ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
0	ข้าพเจ้าปรึกษาผู้ปกครองทุกครั้งที่มีปัญหา				
00	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาให้ข้าพเจ้า				
000	ข้าพเจ้าสามารถเล่าเรื่องความรักให้ผู้ปกครองฟังได้				

มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการปฏิบัติ	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริง	ให้ 4 คะแนน	ให้ 1 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้ 3 คะแนน	ให้ 2 คะแนน
ค่อนข้างไม่จริง	ให้ 2 คะแนน	ให้ 3 คะแนน
ไม่จริง	ให้ 1 คะแนน	ให้ 4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	คะแนนเฉลี่ยทั้งฉบับ	ความหมาย
3.50 – 4.00	70.00 – 80.00	นักเรียนมีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองสูง
2.50 – 3.49	50.00 – 69.99	นักเรียนมีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองค่อนข้างสูง
1.50 – 2.49	30.00 – 49.99	นักเรียนมีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองค่อนข้างต่ำ
1.00 – 1.49	20.00 – 29.99	นักเรียนมีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวิธีการดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือรับรองและหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัย จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้บริหารสถานศึกษาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. นำหนังสือรับรองไปติดต่อสถานศึกษา ที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อขออนุญาตหมายวันเวลา ที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 2552 ถึง มีนาคม 2552

3. จัดเตรียมแบบสอบถาม ให้มีจำนวนมากกว่าจำนวนนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อป้องกันการไม่ตอบกลับหรือการตอบข้อมูลไม่สมบูรณ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยได้จัดเก็บข้อมูลทั้งหมด 1,000 ชุด

4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ก่อนที่จะทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะเป็นผู้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูล และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ได้ผลตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

5. ตรวจสอบและคัดแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ หรือมีร่องรอยที่ระบุว่าไม่ตั้งใจทำแบบสอบถาม ออก โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ได้ทั้งหมด 948 ชุด ซึ่งเพียงพอสำหรับเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ดี

6. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและรายงานผลการวิจัย

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามวัดตัวแปรปัจจัย และแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง ตามเกณฑ์การตรวจคะแนนที่ตั้งไว้

2. วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานและประมาณค่าสถิติจากคะแนนแบบสอบถามวัดตัวแปรปัจจัยและแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient : r_{xy}) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมและรายด้าน

4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

4.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรเอกนาม(MR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

4.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม (MMR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน

5. คำนำนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

5.1 คำนำนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง และจัดลำดับนํานักความสำคัญของตัวแปรปัจจัย

5.2 คำนำนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน และจัดลำดับนํานักความสำคัญของตัวแปรปัจจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

สูตรการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้ในการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากรโดยใช้สูตรการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ในระดับความเชื่อมั่นที่ .95 (มยุรี ศรีชัย. 2538: 105)

$$n = \frac{\sum_{g=1}^k \frac{N_g^2 \sigma_g^2}{W_g}}{\frac{N^2 e^2}{Z_{\alpha/2}^2} + \sum_{g=1}^k N_g \sigma_g^2}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนประชากรทั้งหมด
	N_g	แทน	จำนวนประชากรแต่ละชั้น
	e	แทน	ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า
	S_g^2	แทน	ค่าความแปรปรวนแต่ละชั้น
	k	แทน	จำนวนขนาดโรงเรียน
	W_g	แทน	สัดส่วนระหว่างจำนวนประชากรในแต่ละขนาดโรงเรียนกับจำนวนประชากรทั้งหมด
			$\frac{N_g}{N}$

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพื้นผิว (Face Validity) โดยการพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตรของโรบินเนลลีและแฮมเบิลตัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 248-249; อ้างอิงมาจาก Rovinelli and Hambleton. 1977)

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	ΣR	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือเป็นรายข้อ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ในการหา Item-Total Correlation (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2547: 165-166)

$$r_{xy} = \frac{N \Sigma XY - (\Sigma X)(\Sigma Y)}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
	X	แทน	คะแนนของข้อคำถาม
	Y	แทน	คะแนนผลรวมของข้ออื่นๆที่เหลือทุกข้อ

2.3 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 200)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\Sigma s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	K	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

2.4 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (Standard Error of Measurement) โดยใช้สูตร (บุญเขต ภิญญอนันต์พงษ์. 2547: 42)

$$SE_M = S_x \sqrt{1 - r_{tt}}$$

เมื่อ	SE_M	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
	S_x	แทน	คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถาม
	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

2.5 สัมประสิทธิ์การกระจาย (Coefficient of Variation; CV.) โดยใช้สูตร (กัลยา วาณิชบัญชา. 2548: 116)

$$C.V = \frac{S.D.}{\bar{X}} \times 100$$

เมื่อ	C.V.	แทน	สัมประสิทธิ์การกระจาย
	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของข้อมูล

3. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.)

3.2 หาความสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (ล้วนสายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539: 85-86)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X
$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y

3.3 ตรวจสอบความเป็นพหุสัมพันธ์ร่วม (Multicollinearity) ระหว่างตัวแปรปัจจัย โดยการทดสอบค่า Tolerance และ VIF (Variance Inflation Factor) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2548: 370) ดังนี้

$$\text{Tolerance} = 1 - R_i^2$$

ค่าของ Tolerance ของตัวแปรอิสระตัวใดมีค่าน้อยจนเข้าใกล้ศูนย์ แสดงว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระตัวอื่นมาก(กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2548: 370)

$$\text{VIF} = \frac{1}{1 - R_i^2}$$

เมื่อ R_i^2 แทน กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ค่า VIF (Variance Inflation Factor) ถ้าพบว่า ค่า VIF มีค่าเกิน 10 ถือว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กัน หรือเกิดปัญหาความเป็นพหุสัมพันธ์ร่วม

3.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.4.1 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณแบบตัวแปรตามหลายตัว (Multivariate Multiple Regression:MMR)ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2535: 23-24)

1) เกณฑ์อัตราส่วน วิลคิสซูด

$$\Lambda = \frac{|\hat{\Sigma}|}{|\hat{\Sigma}_0|}$$

เมื่อ Λ	แทน	เกณฑ์อัตราส่วนวิลคิสซูด (Wilk's Lambda)
$\hat{\Sigma}_0$	แทน	ตัวประมาณค่าของเมตริกความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วม(Variance-Covariance Matrix) ของความผิดพลาด(Error)ภายใต้สมมติฐานปฏิเสธ (H_0)
$\hat{\Sigma}$	แทน	ตัวประมาณค่าของเมตริกความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วม(Variance-Covariance Matrix) ของความผิดพลาด(Error)ภายใต้สมมติฐานแย้ง (H_1)

2) สถิติเอฟของราวน์ (Rao's F Statistics)

$$F = \frac{1 - \Lambda^{1/s}}{\Lambda^{1/s}} \cdot \frac{ms + 1 - qp / 2}{qp}$$

เมื่อ F	แทน	สถิติเอฟของราวน์
S	แทน	$\sqrt{(p^2 q^2 - 4)/(p^2 + q^2 - 5)}$
M	แทน	$[ne-(p+1-q)/2]$

p	แทน	จำนวนตัวแปรตาม
q	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ
ne	แทน	องศาความเป็นอิสระของค่าผิดพลาด

3.4.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง โดยใช้สูตร (Pedhazur. 1997: 104)

$$R_{y \cdot 123 \dots k} = \sqrt{\beta_1 r_{y1} + \beta_2 r_{y2} + \dots + \beta_k r_{yk}}$$

เมื่อ $R_{y \cdot 123k}$	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ถึง k กับตัวแปรตาม y
$\beta_1, \beta_2, \dots, \beta_k$	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ถึง k ในรูปคะแนนมาตรฐาน
$r_{y1}, r_{y2}, \dots, r_{yk}$	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ถึง k กับตัวแปรตาม y

3.4.3 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณโดยใช้สูตร F-test (Pedhazur. 1997: 105)

$$F = \frac{R^2/k}{(1-R^2)/(N-k-1)}$$

เมื่อ F	แทน	ค่าการแจกแจงแบบเอฟ
R^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
k	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ

3.4.4 หาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ โดยใช้สูตร (Pedhazur. 1997: 103-107)

1) หาค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ (Score Weight)

$$b_j = \beta_j \frac{S_y}{S_j}$$

เมื่อ b_j	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระที่ j ในรูปคะแนนดิบ
β_j	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระที่ j ในรูปคะแนนมาตรฐาน
S_y	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากตัวแปรตาม
S_j	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากตัวแปรอิสระตัวที่ j

2) ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าน้ำหนักความสำคัญโดยใช้สูตร t-test

$$t = \frac{b_i}{SE_{b_i}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าน้ำหนักความสำคัญ
	b_i	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ
	SE_{b_i}	แทน	ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าน้ำหนักของความสำคัญ
	df_2	แทน	$N-k-1$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้วิจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

K	แทน	จำนวนข้อของแบบวัด/แบบสอบถาม
X_k	แทน	คะแนนเต็มต่อฉบับของแบบวัด/แบบสอบถาม
X_1	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคต
X_2	แทน	อิทธิพลของเพื่อน
X_3	แทน	อิทธิพลของสื่อ
X_4	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
Y	แทน	พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม
Y_1	แทน	พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ
Y_2	แทน	พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด
Y_3	แทน	พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ
Y_4	แทน	พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม
Y_5	แทน	พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน
M	แทน	ค่าเฉลี่ยของแบบวัด/แบบสอบถาม
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัด/แบบสอบถาม
S_x	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย
C.V.	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
SE_b	แทน	ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของตัวแปรอิสระในรูปคะแนนดิบ
SE_M	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นแบบวัด/แบบสอบถาม

r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
β	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta-Weight)
b	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระในรูปคะแนนดิบ
df_{reg}	แทน	ชั้นความเป็นอิสระของการถดถอย
df_{res}	แทน	ชั้นความเป็นอิสระของความคลาดเคลื่อน
MS_{reg}	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของการถดถอย
MS_{res}	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2_{adj}	แทน	กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted R^2)
Λ	แทน	ค่าวิลคส์แลมบ์ดา (Wilks' Lambda)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเป็นลำดับ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมและรายด้าน
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient : r_{xy}) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมและรายด้าน
3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง
 - 3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรเอกนาม(MR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม (MMR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน

4. คำนำนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

4.1 คำนำนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง และจัดลำดับนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัย

4.2 คำนำนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน และจัดลำดับนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1.ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมและรายด้าน

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ผู้วิจัยได้นำ แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง แบบสอบถามวัดลักษณะมุงอนาคต แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ และ แบบสอบถามวัดสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองมาวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (M) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S) ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V) ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

ตัวแปร	k	X_k	M	S	C.V.	แปล ความหมาย
ลักษณะมุงอนาคต (X_1)	20	80	59.676	7.707	12.914	ค่อนข้างสูง
อิทธิพลของเพื่อน (X_2)	20	80	42.140	9.016	21.395	ค่อนข้างต่ำ
อิทธิพลของสื่อ (X_3)	20	80	45.182	9.571	21.184	ค่อนข้างต่ำ
สัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_4)	20	80	58.256	8.772	15.057	ค่อนข้างสูง
พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ (Y_1)	9	36	16.363	3.830	23.411	ค่อนข้างน้อย
พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด (Y_2)	13	52	17.003	4.721	27.771	น้อย/ไม่เสี่ยง
พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ(Y_3)	11	44	16.155	4.628	28.639	น้อย/ไม่เสี่ยง
พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม (Y_4)	13	52	19.565	4.854	24.803	ค่อนข้างน้อย
พฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน (Y_5)	14	56	25.037	6.291	25.124	ค่อนข้างน้อย
พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม (Y)	60	240	94.123	18.159	19.294	ค่อนข้างน้อย

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 5 พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มีลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_4) อยู่ในระดับค่อนข้างสูง (59.676, 58.256) ส่วนอิทธิพลของเพื่อน (X_2) และอิทธิพลของสื่อ (X_3) อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ (42.140, 45.182) สำหรับพฤติกรรมเสี่ยง ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด (Y_2) พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ (Y_3) อยู่ในระดับเสี่ยงน้อยหรือไม่เสี่ยง (17.003, 16.155) ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ (Y_1) พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม (Y_4) และพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน (Y_5) อยู่ในระดับเสี่ยงน้อย (16.363, 19.565, 25.037 ตามลำดับ) ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับเสี่ยงค่อนข้างน้อย (94.123)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของตัวแปรปัจจัยมีค่าอยู่ระหว่าง 12.914 – 21.395 ซึ่งปัจจัยที่มีสัมประสิทธิ์การกระจายสูงสุด คือ อิทธิพลของเพื่อน (X_2) และปัจจัยที่มีสัมประสิทธิ์การกระจายน้อยที่สุด คือ ลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของพฤติกรรมทั้งห้าด้านมีค่าอยู่ระหว่าง 23.411 – 28.639 โดยค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงสุด คือ พฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ (Y_3) และค่าสัมประสิทธิ์การกระจายน้อยที่สุด คือ พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ (Y_1) ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม (Y) มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย 19.294

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Coefficient : r_{xy}) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมและรายด้าน

การวิเคราะห์ข้อมูลตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำตัวแปรปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) อิทธิพลของเพื่อน (X_2) อิทธิพลของสื่อ (X_3) และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_4) กับ พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ (Y_1) ด้านการใช้สารเสพติด (Y_2) ด้านพฤติกรรมทางเพศ (Y_3) ด้านการต่อต้านสังคม (Y_4) ด้านการเรียน (Y_5) และพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม (Y) มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (r_{xy}) โดยใช้สูตรของเพียร์สัน ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (r_{xy}) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมและรายด้าน

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	Y_1	Y_2	Y_3	Y_4	Y_5	Y
X_1	-	-.071*	.034	.405**	-.219**	-.276**	-.201**	-.275**	-.362**	-.368**
X_2		-	.461**	-.247**	.208**	.358**	.340**	.335**	.275**	.409**
X_3			-	-.056	.198**	.208**	.278**	.304**	.281**	.345**
X_4				-	-.242**	-.353**	-.306**	-.285**	-.243**	-.381**
Y_1					-	.381**	.251**	.422**	.419**	.632**
Y_2						-	.595**	.513**	.350**	.750**
Y_3							-	.531**	.364**	.731**
Y_4								-	.561**	.819**
Y_5									-	.769**
Y										-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 6 พบว่า กลุ่มของตัวแปรมีความสัมพันธ์กันดังนี้

2.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวแปรปัจจัย พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต กับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และอิทธิพลของเพื่อนกับอิทธิพลของสื่อ มีความสัมพันธ์ทางบวกกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.405$ และ $r=.461$) ส่วนอิทธิพลของเพื่อนกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=-.247$) ส่วนลักษณะมุ่งอนาคตกับอิทธิพลของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางลบกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=-.071$) ลักษณะมุ่งอนาคตกับอิทธิพลของสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.034$) และอิทธิพลของสื่อกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=-.056$)

2.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านมีค่าอยู่ระหว่าง .251-.595 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมีค่าอยู่ระหว่าง .632-.819 ซึ่งทุกคู่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม มีค่าอยู่ระหว่าง .345-.409 โดยตัวแปรอิทธิพลของเพื่อนและอิทธิพลของสื่อ กับ พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง กับ พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงสูงสุด คือ อิทธิพลของเพื่อน ($r=.409$) รองลงมาคือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ($r=-.381$) และลักษณะมุ่งอนาคต ($r=-.368$) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุดคือ อิทธิพลของสื่อ ($r=.345$)

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้าน มีค่าอยู่ระหว่าง .198-.362 โดยตัวแปรอิทธิพลของเพื่อน และอิทธิพลของสื่อ มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กันทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ ลักษณะมุ่งอนาคตกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ($r=-.362$) และรองลงมาคือ อิทธิพลของเพื่อนกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด ($r=.358$) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด ($r=-.353$) และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุดคือ อิทธิพลของสื่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ($r=.198$)

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรเอกนาม(MR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง และการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วย F-test ปรากฏผลดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม

ตัวแปรตาม	R	R^2	R^2_{adj}	df _{reg}	df _{res}	MS _{reg}	MS _{res}	F
พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม	.595	.354	.352	4	943	27669.922	213.772	129.437**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 7 พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมีค่า .595 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถอธิบายร่วมกันได้ร้อยละ 35.40 และค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้มีค่า .352 ซึ่งสรุปได้ว่า ตัวแปรในกลุ่มตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม (MMR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามทั้ง 5 ด้าน ในตาราง 6 พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ จึงเลือกใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรตามพหุนาม (MMR) ด้วยวิธีการหาค่า พิลไลส์ (Pillais) โฮเทลลิง (Hotellings) ค่า Wilk's Lambda (Λ) เพื่อหาว่ากลุ่มของตัวแปรอิสระกับกลุ่มตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันหรือไม่และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยสถิติเอฟของราวน์ (Rao's F-statistics) เมื่อพบความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้วจึงทำการวิเคราะห์ต่อเนื่องด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยแยกวิเคราะห์ตัวแปรตามทีละด้านปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่วิเคราะห์แบบตัวแปรพหุนาม และตัวแปรเอกนาม

การทดสอบนัยสำคัญของสหสัมพันธ์พหุคูณที่วิเคราะห์แบบตัวแปรพหุนาม						
Multivariate test of Significance (S =4 , M=0 , N =475)						
ตัวสถิติ	ค่า		Approx.F	df _{hy}	df _{rr}	
Pillais	.424		22.330**	20.00	3768.00	
Hotellings	.626		29.354**	20.00	3750.00	
Wilk's Lambda (Λ)	.600		25.910**	20.00	3115.26	
การทดสอบนัยสำคัญของสหสัมพันธ์พหุคูณที่วิเคราะห์แบบตัวแปรเอกนาม						
ตัวแปรตาม	R	R ²	R ² _{adj}	MS _{reg}	MS _{res}	F
พฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ (Y ₁)	.345	.119	.116	414.620	12.974	31.957**
พฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้ สารเสพติด (Y ₂)	.482	.232	.229	1225.010	17.189	71.268**
พฤติกรรมเสี่ยงด้าน พฤติกรรมทางเพศ (Y ₃)	.450	.202	.198	1022.457	17.171	59.545**
พฤติกรรมเสี่ยงด้าน การต่อต้านสังคม (Y ₄)	.476	.227	.223	1264.482	18.300	69.097**
พฤติกรรมเสี่ยงด้าน การเรียน (Y ₅)	.487	.237	.234	2218.410	30.337	73.125**

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 8 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรตามห้าด้าน ค่า Wilk's Lambda (Λ) มีค่า .600 (Approx.F=25.910) แสดงว่ากลุ่มตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับกลุ่มตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากนั้นทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน พบว่า ทุกด้านมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ .345, .482, .450, .476 และ .487 ตามลำดับ และสามารถอธิบายร่วมกันได้ ร้อยละ 11.90, 23.20, 20.20, 22.70 และ 23.70 ตามลำดับ

4. ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยง

4.1 ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง และจัดลำดับน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ ผู้วิจัยได้หาค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่า t-test และนำค่าน้ำหนักความสำคัญมาจัดลำดับความสำคัญของแต่ละตัวแปรปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม

ตัวแปร	β	ลำดับที่	b	SE _b	t
X ₁	-.280	1	-.659	.068	-9.755**
X ₂	.230	3	.464	.061	7.563**
X ₃	.237	2	.450	.056	8.015**
X ₄	-.198	4	-.410	.061	-6.712**
R = .595		R ² = .354	R ² _{adj} = .352	F = 129.437**	

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 9 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมีค่า .595 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถอธิบายร่วมกันได้ ร้อยละ 35.40 และค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้มีค่า .352 โดยค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน (X₂) และ อิทธิพลของสื่อ (X₃) ส่วนค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต (X₁) และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₄) โดยลักษณะมุ่งอนาคต (X₁) ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงสูงสุด (β = -.280) รองลงมาคือ อิทธิพลของสื่อ (X₃) อิทธิพลของเพื่อน (X₂) และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₄) ตามลำดับ (β = .237, .230 และ -.198 ตามลำดับ)

4.2 คำนำนัยสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน และจัดลำดับนัยสำคัญของตัวแปรปัจจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ ผู้วิจัยได้หาคำนำนัยสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่า t-test และนำค่านำนัยสำคัญของแต่ละตัวแปรมาจัดลำดับความสำคัญของแต่ละตัวแปร ปรากฏผลดังตาราง 10

ตาราง 10 คำนำนัยสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน

ตัวแปรตาม	ตัวแปรปัจจัย	β	ลำดับที่	b	SE _b	t
Y ₁	X ₁	-.159	1	-.079	.017	-4.739**
	X ₂	.089	4	.038	.015	2.506*
	X ₃	.154	2	.062	.014	4.452**
	X ₄	-.147	3	-.064	.015	-4.270**
R = .345		R ² = .119		R ² _{adj} = .116		F = 31.957**
Y ₂	X ₁	-.173	3	-.106	.019	-5.540**
	X ₂	.253	1	.132	.017	7.612**
	X ₃	.085	4	.042	.016	2.633**
	X ₄	-.216	2	-.116	.017	-6.713**
R = .482		R ² = .232		R ² _{adj} = .229		F = 71.268**
Y ₃	X ₁	-.111	4	-.067	.019	-3.448**
	X ₂	.200	2	.103	.017	5.908**
	X ₃	.178	3	.086	.016	5.418**
	X ₄	-.202	1	-.106	.017	-6.146**
R = .450		R ² = .202		R ² _{adj} = .198		F = 59.545**

ตาราง 10 (ต่อ)

ตัวแปรตาม	ตัวแปรปัจจัย	β	ลำดับที่	b	SE _b	t
Y ₄	X ₁	-.212	2	-.134	.020	-6.761**
	X ₂	.185	3	.100	.018	5.553**
	X ₃	.218	1	.110	.016	6.718**
	X ₄	-.141	4	-.078	.018	-4.368**
R = .476		R ² = .227	R ² _{adj} = .223		F = 69.097**	
Y ₅	X ₁	-.335	1	-.274	.025	-10.751**
	X ₂	.131	3	.091	.023	3.952**
	X ₃	.228	2	.150	.021	7.090**
	X ₄	-.063	4	-.045	.023	-1.955
R = .487		R ² = .237	R ² _{adj} = .234		F = 73.125**	

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 10 พบว่า ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน (X₂)และอิทธิพลของสื่อ (X₃) ยกเว้น อิทธิพลของเพื่อน(X₂)ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ (Y₁)อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต(X₁)และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₄) ยกเว้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₄)ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน(Y₅)อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ซึ่งเมื่อพิจารณาลำดับความสำคัญของตัวแปรปัจจัยส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงแต่ละด้านพบว่า

ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ(Y₁)สูงสุด คือ ลักษณะมุ่งอนาคต(X₁) (β =-.159) รองลงมาคือ อิทธิพลของสื่อ (X₃) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X₄)และอิทธิพลของเพื่อน (X₂) ตามลำดับ (β =.154, -.147 และ .089 ตามลำดับ)

ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด(Y_2)สูงสุด คือ อิทธิพลของเพื่อน (X_2) ($\beta=.253$) รองลงมาคือสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_4) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) และ อิทธิพลของสื่อ (X_3) ตามลำดับ ($\beta=-.216, -.173$ และ $.085$ ตามลำดับ)

ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ(Y_3)สูงสุด คือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_4) ($\beta=-.202$) รองลงมาคือ อิทธิพลของเพื่อน (X_2) อิทธิพลของสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_4) ตามลำดับ ($\beta=.200, .178$ และ $-.111$ ตามลำดับ)

ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม(Y_4)สูงสุด คือ อิทธิพลของสื่อ (X_3) ($\beta=.218$) รองลงมา คือ ลักษณะมุ่งอนาคต(X_1) อิทธิพลของเพื่อน (X_2) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง(X_4) ตามลำดับ ($\beta=-.212, .185$ และ $-.141$ ตามลำดับ)

ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน(Y_5)สูงสุด คือ ลักษณะมุ่งอนาคต(X_1) ($\beta=-.335$) รองลงมา คือ อิทธิพลของสื่อ (X_3) และอิทธิพลของเพื่อน (X_2) ตามลำดับ ($\beta=.228$ และ $.131$)

ซึ่งผลการวิจัยสามารถสรุปลำดับที่ของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านดังตาราง 11

ตาราง 11 สรุปลำดับที่ของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน

ลำดับที่	Y_1	Y_2	Y_3	Y_4	Y_5
1	X_1^{**}	X_2^{**}	X_4^{**}	X_3^{**}	X_1^{**}
2	X_3^*	X_4^{**}	X_2^{**}	X_1^{**}	X_3^{**}
3	X_4^{**}	X_1^{**}	X_3^{**}	X_2^{**}	X_2^{**}
4	X_2^{**}	X_3^{**}	X_4^{**}	X_4^{**}	X_4

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขป ความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัย ประกอบด้วย ลักษณะมุงอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง กับตัวแปรตาม ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียน พร้อมทั้งศึกษาคำแนะนำนักจิตวิทยาของตัวแปรปัจจัยดังกล่าวข้างต้นที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 787 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-stage Random Sampling)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น .804, .876, .834, .883 และ .856 ตามลำดับ พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมีค่าความเชื่อมั่น .945 ส่วนตัวแปรปัจจัยผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามวัดลักษณะมุงอนาคต แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่น .824, .865, .865 และ .801 ตามลำดับ

ผู้วิจัยนำแบบวัดและแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบและคัดเลือกฉบับสมบูรณ์ แล้วทำการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ นำมาข้อมูลทั้งหมดมาหาค่าสถิติพื้นฐาน วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปรปัจจัยกับตัวแปรตาม ผู้วิจัยวิเคราะห์ทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรเอกนามของตัวแปรปัจจัยกับตัวแปรตามรายด้าน และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติทดสอบเอฟ (F-test) แล้วจึงทำการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติเอฟของราวี (Rao's F Statistics)

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม มีค่าอยู่ระหว่าง .345-.409 โดยตัวแปรอิทธิพลของเพื่อนและอิทธิพลของสื่อ กับ พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง กับ พฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงสูงสุด คือ อิทธิพลของเพื่อน ($r=.409$) รองลงมาคือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ($r=-.381$) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุดคือ อิทธิพลของสื่อ ($r=.345$)

1.1 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรเอกนาม (MR) ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงมีค่า.595 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถอธิบายร่วมกันได้ร้อยละ 35.40 และค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้มีค่า .352

1.2 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม(MMR) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรตามห้าด้าน ค่า Wilk's Lambda (Λ) มีค่า .600 (Approx.F= 25.910) แสดงว่ากลุ่มตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับกลุ่มตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากนั้นทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม ด้านการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ .345, .482, .450, .476 และ .487 ตามลำดับ ซึ่งทุกด้านมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. คำนำนัยสำคัญของตัวแปรปัจจัย ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง พบว่า

2.1 คำนำนัยสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อนและ อิทธิพลของสื่อ มีค่านำนัยสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีค่านำนัยสำคัญของปัจจัย - .280 และ - .198

2.2 คำนำนัยสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน ดังนี้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ได้แก่ อิทธิพลของสื่อ โดยส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่านำนัยสำคัญของปัจจัย .154 อิทธิพลของเพื่อนส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่านำนัยสำคัญของปัจจัย .089

ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ส่งผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญ -.159 และ -.147

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติด ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน และ อิทธิพลของสื่อ โดยส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าน้ำหนักความสำคัญ .253 และ .085 ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ส่งผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญ -.173 และ -.216

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ โดยส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าน้ำหนักความสำคัญ .200 และ .178 ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ส่งผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญ -.111 และ -.202

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ โดยส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าน้ำหนักความสำคัญ .185 และ .218 ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ส่งผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญ -.212 และ -.141

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ โดยส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าน้ำหนักความสำคัญ .131 และ .328 ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญ -.335 และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลในประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์พหุคูณแบบตัวแปรเอคนาม พบว่า ตัวแปรปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อ และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง กับตัวแปรตาม คือพฤติกรรมเสี่ยง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการวิเคราะห์พหุคูณแบบตัวแปรพหุนาม พบว่า ตัวแปรปัจจัยกับพฤติกรรมเสี่ยงมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถอธิบายได้จากแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ของเจสเซอร์ (ดูษฎี โยเหลาและคณะ. 2540: 8; อ้างอิงจาก Jessor, R; et al. 1991: 21) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีกรอบแนวคิดที่ครอบคลุมตัวแปรส่วนบุคคลและบทบาทสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการแสดงพฤติกรรม ได้อธิบายกลุ่มตัวแปรที่สำคัญของพฤติกรรมที่เป็น

ปัญหาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มภูมิหลังและสิ่งแวดล้อมทางสังคม กลุ่มการรับรู้ทางด้านสิ่งแวดล้อม และกลุ่มบุคลิกภาพ (กนกรัตน์ แจ่มวิภูกุล. 2545:1) ซึ่งตัวแปรปัจจัยที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา เป็นตัวแปรที่อยู่ในกลุ่มภูมิหลังและสิ่งแวดล้อมทางสังคม กลุ่มการรับรู้ทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งผลการศึกษาทั้งสองสอดคล้องกัน พบว่าตัวแปรดังกล่าวเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยง

3. คำนำน้าหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวม ซึ่งลักษณะมุ่งอนาคตส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมมากที่สุด รองลงมาคืออิทธิพลของสื่อ อิทธิพลของเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

4. คำนำน้าหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงแยกรายด้าน พบผลที่สอดคล้องกันว่า ลักษณะมุ่งอนาคตส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดว่าคุณลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความเพียรพยายามต่อสู้เพื่อความเจริญของตนเอง ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และพฤติกรรมด้านการเรียนซึ่งพบว่า วัยรุ่นที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงน้อยลง (ระวีวรรณ กันวี. 2547: 20-21) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของดวงเดือน พันธุมนาวิน ว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคลซึ่งแสดงเป็นพฤติกรรมการอดได้ รอได้ในสถานการณ์ต่างๆ หรือความพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ซึ่งลักษณะมุ่งอนาคตนี้นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้ (ego strength) ของบุคคลซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้มีอนาคตสูงสามารถระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่างๆของตนเองได้และการควบคุมตนเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งของบุคคลในการเปลี่ยนแปลงหรือควบคุมพฤติกรรมด้วยตนเอง (ดวงเดือน พันธุมนาวินและเพ็ญแข ประจันปัจจุบัน. 2520: 39) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บุญรับ ศักดิ์มณี (2532: 7-8) พบว่าคุณลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญต่อพฤติกรรมต่างๆมากมาย โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อวินในชั้นเรียน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมการเสพยาเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นว่า ลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย และถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำก็มีโอกาสที่เกิดพฤติกรรมเสี่ยงสูง

จากการศึกษาพบว่า อิทธิพลของเพื่อน ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ เพื่อนมีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมของนักเรียน ถ้าเพื่อนมีพฤติกรรมที่ไม่ดี นักเรียนก็จะมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมที่ไม่ดีไปด้วย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการให้เพื่อนยอมรับ ทำตามแบบเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเอรี่และคนอื่นๆ (Ary and others. 1999: 217)ซึ่งได้สร้างแบบจำลองพฤติกรรมและอธิบายว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเริ่มมีอิทธิพลมาจากเพื่อน

ความขัดแย้งในครอบครัว โดยเฉพาะการมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีทำให้วัยรุ่นอยู่ในสภาวะเสี่ยงที่จะเกิดพฤติกรรมที่มีปัญหา คือ พฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ความล้มเหลวในการศึกษา และการใช้สารเสพติด บุหรี่และแอลกอฮอล์ นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่อาจไม่ได้รับจากครอบครัวหรือผู้ใหญ่ เช่น เพศศึกษา ความเสมอภาค ความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น จะเลือกคบเพื่อนที่ถูกใจและอาจนำเอาพฤติกรรมต่างๆ ของเพื่อนมาใช้เป็นแนวปฏิบัติของตน (วรรณา ขาวนิม. 2548: 75; อ้างอิงจาก ณรงค์ เสียงประชา. 2538: 166) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เตือนใจ เทียนทอง(2546: 35-36) พบว่าเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญที่ชักจูงให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น การใช้สารเสพติด การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา ซึ่งอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนเป็นแรงสนับสนุนทางสังคมที่ช่วยให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยง

จากการศึกษายังพบว่า อิทธิพลของสื่อ ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ สื่อมีอิทธิพลต่อนักเรียนสูง ก็จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงสูงไปด้วย เนื่องจากสื่อในปัจจุบันนำเสนอเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับวัยรุ่นมากมาย โดยคำนึงถึงผลประโยชน์มากกว่าผลที่ตามมา กล่าวได้ว่า อิทธิพลของสื่อสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2541: 83-84; อ้างอิงจาก Bandura. 1969: 126-142; 1977: 24-29) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมว่า ความซับซ้อนของพฤติกรรมมนุษย์อันเกิดจากการเลียนแบบหรือเกิดจากการเรียนรู้จากการสังเกตโดยผ่านตัวแบบ โดยการสังเกตผู้อื่นแล้วนำมาสร้างความคิดว่าจะแสดงพฤติกรรมใหม่อย่างไร และในที่สุดข้อมูลเหล่านี้จะเป็นการชี้แนะในการแสดงพฤติกรรมออกมา เนื่องจากมนุษย์สามารถเรียนรู้จากตัวแบบตามความคิดของแบนดูรานั่น แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ ตัวแบบที่เป็นชีวิตจริง(Live model) และตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic model) ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือหนังสือ เป็นต้น จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้โดยผ่านข้อมูลที่ได้รับในระหว่างที่ผู้สังเกตเห็นพฤติกรรมของตัวแบบ ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมน่ากระทำตาม การเรียนรู้โดยการสังเกตประกอบด้วย กระบวนการให้ความสนใจ กระบวนการจำ กระบวนการแสดงออกทางพฤติกรรม และกระบวนการจูงใจ

ทั้งนี้จากการศึกษายังพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียน ส่งผลทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือถ้านักเรียนมีสัมพันธภาพในครอบครัวต่ำ หรือไม่ดี ก็ จะส่งผลให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีออกมาซึ่งอาจจะเป็นการเรียกร้องความสนใจจากผู้ปกครอง ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงก็ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา ซึ่งจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ เซียร์ส (Sears. 1988: 159-197) เชื่อว่าพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม โดยเฉพาะเรียนรู้

พฤติกรรมทางสังคมจากพ่อแม่ ซึ่งเซียร์ส กล่าวว่าพ่อแม่มีอิทธิพลในการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเป็นอย่างยิ่ง เพราะพ่อแม่มีหน้าที่ในการฝึกวินัยและให้แรงเสริมแก่พฤติกรรมของเด็ก โดยปกติ เซียร์ส เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากแรงขับภายใน ได้แก่ ความต้องการพื้นฐาน และสิ่งเร้าภายนอก เช่น การให้ความรัก การลงโทษ การเกิดพฤติกรรมจึงเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องในลักษณะเหตุผล คือพฤติกรรมหนึ่งจะเป็นสาเหตุของอีกพฤติกรรมหนึ่งในเวลาต่อมา สัมพันธภาพในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหา ก็หันหน้าเข้าปรึกษากัน บิดามารดา เป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็ก ถ้าบิดามารดาได้ใช้เวลาในการอบรมขัดเกลานิสัยเด็ก ให้ความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ เด็กก็จะมีพฤติกรรมในทางที่ดี

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงโดยรวมสูงสุด คือลักษณะมุ่งอนาคต รองลงมาคืออิทธิพลของสื่อ อิทธิพลของเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ตามลำดับ ซึ่งครูและผู้ปกครองจะต้องปลูกฝังลักษณะมุ่งอนาคตให้กับนักเรียน ให้คำแนะนำนักเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้จักวางแผนและมีความอดทนรอเพื่อเป้าหมายในชีวิต เมื่อนักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงก็จะทำให้โอกาสเกิดพฤติกรรมเสี่ยงน้อยหรือไม่มีโอกาสเกิดพฤติกรรมเสี่ยงเลย นอกจากนี้เมื่อพิจารณาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงรายด้านพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตยังส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุและด้านการเรียนมากที่สุด ซึ่งเมื่อนักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง แสดงให้เห็นว่าถ้านักเรียนมีเป้าหมาย และสามารถอดทนรอเพื่อเป้าหมายที่ประสบความสำเร็จในอนาคต นักเรียนจะไม่กระทำการที่จะก่อให้เกิดอุบัติเหตุ หรือการกระทำที่จะก่อให้เกิดปัญหาทางด้านการเรียน อิทธิพลของเพื่อนส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการใช้สารเสพติดมากที่สุด ซึ่งจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนควรรู้จักเลือกคบเพื่อนที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดและต้องรู้จักปฏิเสธเมื่อถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดี ขณะเดียวกันผู้ปกครองก็ควรดูแลเอาใจใส่ในการคบเพื่อนของนักเรียน และคอยให้คำแนะนำในสิ่งที่ถูกต้องในการเลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อน อิทธิพลของสื่อส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคมมากที่สุด ดังนั้นสื่อควรนำเสนอในสิ่งที่เป็นประโยชน์และไม่มีการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆของนักเรียน และนอกจากนี้สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด ซึ่งผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างให้กับนักเรียน

และควรให้คำปรึกษากับนักเรียนในทุกเรื่องโดยเฉพาะเรื่องเพศ ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่น่าอายอีกต่อไปเพราะเมื่อนักเรียนได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องและเหมาะสมจากผู้ปกครอง และได้รับความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่สามารถปรึกษาผู้ปกครองได้ ก็จะไม่ก่อให้เกิดการกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงค่อนข้างน้อย จึงควรทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูง

2.2 เนื่องจากตัวแปรปัจจัยที่นำมาศึกษาสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียนได้เพียงร้อยละ 11.90, 23.20, 20.20, 22.70 และ 23.70 ตามลำดับ จึงควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยอื่นๆที่น่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง เช่น ความฉลาดทางอารมณ์ ทักษะชีวิต เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกรัตน์ แจ่มวิภูกุล. (2545). **การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพติดของเด็กละเลยและเยาวชน**. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). **คู่มือการปฏิบัติงาน: การใช้กระบวนการแนะแนวเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). **ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา**. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2544). **คู่มือครูที่ปรึกษาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน**. กรุงเทพฯ: กระทรวงสาธารณสุข.
- กฤติกา ลีลาพตะ. (2544). **การศึกษาความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). **การใช้ SPSS.for windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลวรรณ วิทยาวงศ์จุ. (2526). **ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว**. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- งามตา วานิชานนท์. (2534). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรงค์ อินทรเสวก และคณะ. (2544). **แนวการจัดกิจกรรมด้านภัยยาเสพติดในสถานศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประสานมิตร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). **ประมวลบทความทางวิชาการระหว่างปีพุทธศักราช 2526-531ฉบับอภิธานนาการครบรอบ 33ปี สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์: เยาวชนไทยกับการมุ่งอนาคต**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

จันทิชาติตา พุกษานนท์. (2537,กรกฎาคม-กันยายน). **พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น**. สงขลานครินทร์เวชสาร. 12(94): 141-144.

จินตนา บิลมาศ. (2529). **คุณลักษณะของข้าราชการพลเรือน: รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน กพ.

ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. (2527). **พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู**. กรุงเทพฯ: มิตรนราการพิมพ์.

ฐิติพร ศรศรี. (2541). **การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, และคณะ. (2529). **การควบคุมอิทธิพลของสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน.และคณะ. (2530). **ประมวลบทความทางวิชาการ ตอน1**.กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดวงเดือน พันธุมนาวินและ เพ็ญแข ประจันปัจฉินึก. (2520). **จริยธรรมเยาวชนไทย รายงานการวิจัย ครั้งที่ 21**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. (2526). **การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดุษฎี โยเหลาและคณะ. (2540). **ปัจจัยบ่งชี้สาเหตุการใช้และติดสารระเหยของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครและจังหวัดยโสธร**. รายงานการวิจัยฉบับที่ 63. กรุงเทพฯ.

เตือนใจ เทียนทอง. (2546). **ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษาเขต 1**. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ทิพวรรณ ขาวไธ. (2548). **ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรีเขต 1 และ 2.** ปรินุญยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนิษฐ์ เขียวอยู่. (2546). **พฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี.** วิทยานิพนธ์ วท.ม.(สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- นางลักษณ์ วิรัชชัย. (2543). **พรมแดนความรู้ด้านการวิจัยและสถิติ: รวมบทความทางวิชาการของ ดร.นางลักษณ์ วิรัชชัย.** ชลบุรี: วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นิตยา ปิณฑานนท์. (2526). **อนาคตศาสตร์.** กรุงเทพฯ: พีระพัฒนา.
- นิภา เสียงสืบชาติ. (2549). **ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการขับขี่ของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์แผนกอุบัติเหตุฉุกเฉิน โรงพยาบาลเลิศจิน.** ปรินุญยานิพนธ์ วท.ม.(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา นิธยาน. (2520). **การปรับตัวและบุคลิกภาพจิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต. คณะศึกษาศาสตร์.** มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน. ถ่ายเอกสาร.
- นิภารัตน์ จำสมบูรณ์. (2540). **ความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.** วิทยานิพนธ์ วท.ม.(ประชากรศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล เมืองโสม. (2543). **วัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง: กรณีศึกษาจังหวัดหนึ่งของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.** วิทยานิพนธ์ ปร.ด.(สังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2547). **เอกสารประกอบการเรียนวิชาวัดผล40การวัดประเมินการเรียนรู้(การวัดประเมินแนวใหม่).** กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญรับ ศักดิ์มณี. (2532). **การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ.** ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปัทมา เพ็ชรสิงห์. (2530). **อบายมุขที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์. (2509). **อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป จิน่ง. (2540). **การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เอกสารประกอบการสอน.
- ประพิมพ์ พยอมใหม่. (2549). **การปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประยูรศรี มณีสร. (2535). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว คณะครุศาสตร์ สหรัถนโกสินทร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- ปิ่นทิพย์ ชะเอม. (2544). **ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงกับทุนทางสังคมของวัยรุ่นใน เมืองเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2535). **การวิจัยข้อมูลระดับมัลติแวลูเอทในทางสังคมศาสตร์และ พฤติกรรมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- พนม เกตุมาน. (2535). **สุขใจกับลูกวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ: แปลนพับลิชชิ่ง.
- _____. (2550). **คลินิกจิต-ประสาท**. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: http://www.psychclin.co.th/new_page_78.htm. วันที่สืบค้น 10 พฤศจิกายน 2550.
- พยอม อิงคตานุวัฒน์. (2530). **เลี้ยงลูกอย่างไรให้มีคุณภาพและมีความสุข**. กรุงเทพฯ: แปลนพับ ลิชชิ่ง.
- พรทิพย์ เส้นสด. (2549). **การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ ต่อต้านสังคมของวัยรุ่น**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). **พัฒนาการวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อนแถมมี.
- พรสุข หนูนิรันดร์ (2534). **เอกสารประกอบการสอนวิชาการจัดและบริหารสวัสดิศึกษา**.
กรุงเทพฯ: ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระเทพเวที. (2532). **อนาคตศาสตร์และการแนะแนวเชิงอนาคต**. ราชบุรี: โรงเรียนหนองโพ
วิทยา.
- พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ. (2528, 27 เมษายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่มที่ 96 ตอนที่ 63.
- พัชรินทร์ สิมะทราช. (2544). **ผลการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการ
รับรู้สมรรถนะในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายระดับ
อาชีวศึกษา**. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(การพยาบาลอายุรศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พาสณา ฝโลศิลป์. (2535). **การสำรวจปัญหาการปรับตัวในเด็กวัยรุ่นกรุงเทพมหานคร**.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิชญา สมทรง. (2550). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนชนอมพิทยา อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช**. ปริญญา
นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญแข ประจันปัจฉินึก. (2527). **ลักษณะมุ่งอนาคต: เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่น
และการอบรม หน่วยที่ 9-15**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เพ็ญภา พุ่มหมี. (2550). **การศึกษความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับค่านิยม
ประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร**.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพโรจน์ ไตเทศ. (2531, มี.ค.) **อนาคตกลุ่มประสบการณ์ที่มีอยู่ในหลักสูตรประถมศึกษา**.
วารสารการศึกษากรุงเทพมหานคร. 11(6): 18-29.

- ภักธญามล กระต่ายแก้ว. (2550). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี ศรีชัย. (2538). **เทคนิคการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.** กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี เจ พรินติ้ง.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2544). **เอกสารการสอนชุด “พฤติกรรมวัยรุ่น”.** นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ กันวี. (2547). **ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและด้านจิตลักษณะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ประเสริฐสม. (2544). **พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน.** กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- รุ่งรังสิมา สัตยาไชย. (2549). **การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น.** ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เรณู บุญล้อม. (2548). **ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคของโรเจอร์ส ต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจราจรทางบกจากการขับซิ่งจักรยานยนต์ ของพนักงานโรงงาน ในเครือนิคมอุตสาหกรรม อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี.** ปรินญานิพนธ์ วท.ม.(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). **สถิติที่ใช้ในการวิจัย.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- เลิศลักษณ์ บุญรอด. (2543). **การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

- วรรณ ขาวน้อม. (2548). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเพื่อนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 4(วัดโพธิ์वास) จังหวัดสุราษฎร์ธานี**. ปรินิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ วรรณชาติ. (2541). **ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการคบเพื่อนแบบเสี่ยง
เอดส์ ของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต.
(การวิเคราะห์และวางแผนทางสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2530). **พัฒนาการของบุคลิกภาพ,ตำราเวชศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
อักษรไทย.
- วิณี ชิดเชิดวงศ์. (2547). **รายงานการวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหของเด็กรุ่น
ชลบุรี: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา**. มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- วิสรณ พลเสน. (2547). **คู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนกลุ่มเสี่ยงในระบบการดูแลช่วยเหลือ
นักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดราชบุรี**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วีระ ชูจุฑา และ ชฎาพร ชูจุฑา. (2550,ตุลาคม- ธันวาคม). **ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทาง
อารมณ์และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน**. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่ง
ประเทศไทย. 52(4): 450- 458.
- ศรัทธม ธนะภูมิ. (2535). **พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย**. พิมพ์ครั้งที่7. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). **จิตวิทยาสังคม:ทฤษฎีและการปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศิริวรรณ วิเศษรวงศ์. (2543). **การศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย**.
ปรินิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศุภรัตน์ เอกอัศวิน. (2540,มกราคม- ธันวาคม). **สอนลูกให้เลือกรับสื่อ**. ศูนย์สุขศึกษาวิทยาจิต.หน้า 41-43.

ศุภวรรณ ศรีประภา. (2548). **การเปรียบเทียบผลการวางแผนไขกลุ่มกับการใช้โปรแกรมช่วยเหลือตนเองเพื่อลดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียน**. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศุภาสินี กังวาลเนาวรัตน์. (2532). **การหนีเรียน**. วารสารสุขภาพ. 15: 15.

สมจิตต์ เพิ่มพูน. (2532). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู**. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพร สุทัศน์ย์. (2537). **มนุษย์สัมพันธ์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เข้มสุภาชิต. (2541). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). **จำนวนสถานศึกษา นักเรียนและครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2551**. สืบค้นเมื่อ 9 กรกฎาคม 2551. จาก <http://www.obec.go.th>.

สิริพรรณ บุรี. (2548). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3โรงเรียนนวมินทราชูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร**. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุชา จันทน์เอม. (2542). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

_____. (2544). **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุทธินี กล้ากล่อมจิตร. (2547). **การศึกษาค่านิยมในการปฏิบัติตนของนักเรียนวัยรุ่น**. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุนิสา คำบึงกลาง. (2548). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2.**
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรพงษ์ ชูเดช. (2524). **รายงานการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะที่สำคัญของ
นักศึกษา กับพฤติกรรมการอนุรักษ์น้ำ.** กรุงเทพฯ: สาขาวิชาสังคมศาสตร์และมนุษย
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี.
- สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. (2533). **การสื่อสารกับสังคม. คณะวารสารศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.**
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสน่ห์ เสถียรพงศ์. (2540). **การก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาใน
เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์).**
กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ขปิลมันน์. (2536). **บุคลิกภาพและการพัฒนา: แนวโน้มสู่พฤติกรรมและการมี
พฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ โอ เอส พรีนติ้ง เฮาส์.**
- อรอุษา จันทรวิจ. (2544). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์).**
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.ถ่ายเอกสาร.
- อุไร สุมาวัชร. (2545). **จิตวิทยาการแนะแนวเด็กวัยรุ่น. นครศรีธรรมราช: คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช..**
- Andreas,Parrot. (1989). Pornography and Sex Law.n.p.
- Ary,V. Dennis and others. (1999). Adolescent problem behavior:the influence of parent and
peer. U.S.A.:Elsevier Science Ltd.
- Bandura,Albert. (1977). Social Learning Theory. Englewood Chiffs, N.J.:Prentice-Hall.
- Benson,Peter L. (1993). The troubled journey:A social cognitive. Englewood
Criffs,NJ:Prentice-hall.

- Brown,M.J. (1972). **Differences in attitude of Public School Student toward Selected Drugs and the Relationnship Between these Attitudes and Knowledge**. Dissertation Abstracts International. 32(7): 3752-53A.
- Dwyer,William o,C Leeming and Diana P. Oliver. (1996). **Issues in adolescent sexuality: reading from the woshington post writers group**.Boston : Allyn and Bacon.
- Freud,Sigmund. (1973). **Abstracts of Standard Edition of the Complete Psychological Work of Sigmund Freud** .New York: International Universities.
- James,William H; West Carolyn;Deters,Karla Ezre. (2000). **Youth Dating Violence**. (online). Education abstract Full Text. Available :<http://thailis.uni.net.th/hwwweda/detail.nsp>. Retrieved August 28,2007.
- Kirkendall,Don R. (1987). **Measurement and evaluation for physical educators**. Champaign :Human Kinetics Pubishers.
- Meade,Robert D. (1971). **Future Time Perspective of college Students in America and India**. Journal of Social Psychology. 83: 175-182.
- Mischel, W. (1974). "Process in Delay of Gratification",in L.Berkowitz (ed.) **Advances in Experimental Social Psychology**. Vol.7. New York: Academic Press. Pp. 249-293.
- Pedhazur,Elaza. (1977). **Multiple Regression in Bahavioral Research**. New York : CBS college Publishing.
- Sears,Davis O. (1988). **Social psychology**.Englewood cliffs, N.J:Prentice-Hall.
- Thygerson.Alton L. (1977). **Accident and Disasters**. New Jersey: Prentice Hall.
- Walker,Hill M; Colvin.Geoff; Ramsey. Elizabeth. (1995). **Antisocial Behavior in School : Strategies and Best Practices**. United States of America: Book/Colk Publishing Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัญญา ธีระวิทยเลิศ	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
2. นายสมเกียรติ คูเวโรจน์ปกรณ์	นักวิชาการศึกษาคำนาถการ 8
หัวหน้าหน่วยทะเบียนและประเมินผล
การศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
3. อาจารย์ ดร.สุวพร เข้มเฮง	อาจารย์ภาควิชาการวัดผลและวิจัย
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง	อาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. รองศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ	อาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ข้อคำถามรายข้อ

ตาราง 12 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก
1	1	คัดเลือกไว้	21	1	คัดเลือกไว้
2	1	คัดเลือกไว้	22	0.8	คัดเลือกไว้
3	0.8	คัดเลือกไว้	23	1	คัดเลือกไว้
4	1	คัดเลือกไว้	24	1	คัดเลือกไว้
5	0.8	คัดเลือกไว้	25	1	คัดเลือกไว้
6	1	คัดเลือกไว้	26	1	คัดเลือกไว้
7	1	คัดเลือกไว้	27	1	คัดเลือกไว้
8	1	คัดเลือกไว้	28	1	คัดเลือกไว้
9	0.6	คัดเลือกไว้	29	1	คัดเลือกไว้
10	0.8	คัดเลือกไว้	30	1	คัดเลือกไว้
11	0.8	คัดเลือกไว้	31	1	คัดเลือกไว้
12	0.8	คัดเลือกไว้	32	1	คัดเลือกไว้
13	1	คัดเลือกไว้	33	1	คัดเลือกไว้
14	1	คัดเลือกไว้	34	0.8	คัดเลือกไว้
15	1	คัดเลือกไว้	35	0.6	คัดเลือกไว้
16	1	คัดเลือกไว้	36	1	คัดเลือกไว้
17	1	คัดเลือกไว้	37	1	คัดเลือกไว้
18	1	คัดเลือกไว้	38	1	คัดเลือกไว้
19	1	คัดเลือกไว้	39	1	คัดเลือกไว้
20	0.8	คัดเลือกไว้	40	0.8	คัดเลือกไว้

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก
41	1	คัดเลือกไว้	54	1	คัดเลือกไว้
42	1	คัดเลือกไว้	55	1	คัดเลือกไว้
43	0.8	คัดเลือกไว้	56	1	คัดเลือกไว้
44	0.2	ตัดทิ้ง	57	1	คัดเลือกไว้
45	1	คัดเลือกไว้	58	1	คัดเลือกไว้
46	1	คัดเลือกไว้	59	0.6	คัดเลือกไว้
47	1	คัดเลือกไว้	60	1	คัดเลือกไว้
48	1	คัดเลือกไว้	61	1	คัดเลือกไว้
49	1	คัดเลือกไว้	62	1	คัดเลือกไว้
50	1	คัดเลือกไว้	63	0.6	คัดเลือกไว้
51	1	คัดเลือกไว้	64	1	คัดเลือกไว้
52	1	คัดเลือกไว้	65	1	คัดเลือกไว้
53	1	คัดเลือกไว้	66	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 13 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก
1	1	คัดเลือกไว้	11	1	คัดเลือกไว้
2	1	คัดเลือกไว้	12	1	คัดเลือกไว้
3	1	คัดเลือกไว้	13	1	คัดเลือกไว้
4	1	คัดเลือกไว้	14	1	คัดเลือกไว้
5	0.6	คัดเลือกไว้	15	1	คัดเลือกไว้
6	1	คัดเลือกไว้	16	1	คัดเลือกไว้
7	1	คัดเลือกไว้	17	1	คัดเลือกไว้
8	1	คัดเลือกไว้	18	1	คัดเลือกไว้
9	1	คัดเลือกไว้	19	1	คัดเลือกไว้
10	1	คัดเลือกไว้	20	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 14 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน

ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก
1	1	คัดเลือกไว้	11	0.8	คัดเลือกไว้
2	1	คัดเลือกไว้	12	1	คัดเลือกไว้
3	1	คัดเลือกไว้	13	1	คัดเลือกไว้
4	1	คัดเลือกไว้	14	1	คัดเลือกไว้
5	1	คัดเลือกไว้	15	1	คัดเลือกไว้
6	1	คัดเลือกไว้	16	1	คัดเลือกไว้
7	1	คัดเลือกไว้	17	1	คัดเลือกไว้
8	1	คัดเลือกไว้	18	1	คัดเลือกไว้
9	0.6	คัดเลือกไว้	19	1	คัดเลือกไว้
10	0.8	คัดเลือกไว้	20	1	คัดเลือกไว้

ตาราง 15 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ

ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก
1	1	คัดเลือกไว้	11	1	คัดเลือกไว้
2	1	คัดเลือกไว้	12	0.8	คัดเลือกไว้
3	1	คัดเลือกไว้	13	1	คัดเลือกไว้
4	0.6	คัดเลือกไว้	14	0.8	คัดเลือกไว้
5	0.8	คัดเลือกไว้	15	0.6	คัดเลือกไว้
6	1	คัดเลือกไว้	16	0.8	คัดเลือกไว้
7	0.6	คัดเลือกไว้	17	0.8	คัดเลือกไว้
8	1	คัดเลือกไว้	18	1	คัดเลือกไว้
9	1	คัดเลือกไว้	19	1	คัดเลือกไว้
10	0.6	คัดเลือกไว้	20	0.8	คัดเลือกไว้

ตาราง 16 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า IOC	ผลการคัดเลือก
1	1	คัดเลือกไว้	11	0.8	คัดเลือกไว้
2	0.8	คัดเลือกไว้	12	0.8	คัดเลือกไว้
3	1	คัดเลือกไว้	13	0.8	คัดเลือกไว้
4	0.8	คัดเลือกไว้	14	1	คัดเลือกไว้
5	0.8	คัดเลือกไว้	15	1	คัดเลือกไว้
6	1	คัดเลือกไว้	16	1	คัดเลือกไว้
7	1	คัดเลือกไว้	17	0.8	คัดเลือกไว้
8	0.8	คัดเลือกไว้	18	1	คัดเลือกไว้
9	1	คัดเลือกไว้	19	0.8	คัดเลือกไว้
10	0.8	คัดเลือกไว้	20	0.8	คัดเลือกไว้

ตาราง 17 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก
1	.035	ตัดทิ้ง	21	.356	คัดเลือกไว้
2	.342	คัดเลือกไว้	22	.575	คัดเลือกไว้
3	.404	คัดเลือกไว้	23	.560	คัดเลือกไว้
4	.214	คัดเลือกไว้	24	.402	คัดเลือกไว้
5	.160	ตัดทิ้ง	25	.438	คัดเลือกไว้
6	.255	คัดเลือกไว้	26	.591	คัดเลือกไว้
7	-.086	ตัดทิ้ง	27	.582	คัดเลือกไว้
8	.346	คัดเลือกไว้	28	.577	คัดเลือกไว้
9	.102	ตัดทิ้ง	29	.552	คัดเลือกไว้
10	.368	คัดเลือกไว้	30	.535	คัดเลือกไว้
11	.377	คัดเลือกไว้	31	.289	คัดเลือกไว้
12	.350	คัดเลือกไว้	32	.418	คัดเลือกไว้
13	.389	คัดเลือกไว้	33	.544	คัดเลือกไว้
14	.486	คัดเลือกไว้	34	.446	คัดเลือกไว้
15	.619	คัดเลือกไว้	35	.269	คัดเลือกไว้
16	.473	คัดเลือกไว้	36	.310	คัดเลือกไว้
17	.592	คัดเลือกไว้	37	.498	คัดเลือกไว้
18	.291	คัดเลือกไว้	38	.682	คัดเลือกไว้
19	.549	คัดเลือกไว้	39	.530	คัดเลือกไว้
20	.450	คัดเลือกไว้	40	.651	คัดเลือกไว้

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก
41	.628	คัดเลือกไว้	54	.511	คัดเลือกไว้
42	.579	คัดเลือกไว้	55	.296	คัดเลือกไว้
43	.445	คัดเลือกไว้	56	.355	คัดเลือกไว้
44	.565	คัดเลือกไว้	57	.388	คัดเลือกไว้
45	.420	คัดเลือกไว้	58	.549	คัดเลือกไว้
46	.426	คัดเลือกไว้	59	.463	คัดเลือกไว้
47	.582	คัดเลือกไว้	60	.572	คัดเลือกไว้
48	.178	ตัดทิ้ง	61	.487	คัดเลือกไว้
49	.375	คัดเลือกไว้	62	.452	คัดเลือกไว้
50	.602	คัดเลือกไว้	63	.328	คัดเลือกไว้
51	.523	คัดเลือกไว้	64	.531	คัดเลือกไว้
52	.454	คัดเลือกไว้	65	.424	คัดเลือกไว้
53	.432	คัดเลือกไว้			

ค่าความเชื่อมั่น(α)ของแบบวัด มีค่าเท่ากับ .945

ตาราง 18 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก
1	.522	คัดเลือกไว้	11	.520	คัดเลือกไว้
2	.577	คัดเลือกไว้	12	.622	คัดเลือกไว้
3	.517	คัดเลือกไว้	13	.603	คัดเลือกไว้
4	.200	คัดเลือกไว้	14	.637	คัดเลือกไว้
5	.252	คัดเลือกไว้	15	.560	คัดเลือกไว้
6	.560	คัดเลือกไว้	16	.663	คัดเลือกไว้
7	.441	คัดเลือกไว้	17	.441	คัดเลือกไว้
8	.203	คัดเลือกไว้	18	.350	คัดเลือกไว้
9	.541	คัดเลือกไว้	19	.563	คัดเลือกไว้
10	.665	คัดเลือกไว้	20	.681	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น(α)ของแบบวัด มีค่าเท่ากับ .824

ตาราง 19 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน

ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก
1	.536	คัดเลือกไว้	11	.487	คัดเลือกไว้
2	.574	คัดเลือกไว้	12	.477	คัดเลือกไว้
3	.424	คัดเลือกไว้	13	.536	คัดเลือกไว้
4	.540	คัดเลือกไว้	14	.537	คัดเลือกไว้
5	.465	คัดเลือกไว้	15	.492	คัดเลือกไว้
6	.481	คัดเลือกไว้	16	.452	คัดเลือกไว้
7	.270	คัดเลือกไว้	17	.526	คัดเลือกไว้
8	.317	คัดเลือกไว้	18	.650	คัดเลือกไว้
9	.215	คัดเลือกไว้	19	.603	คัดเลือกไว้
10	.403	คัดเลือกไว้	20	.274	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น(α)ของแบบวัด มีค่าเท่ากับ .865

ตาราง 20 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ

ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก
1	.370	คัดเลือกไว้	11	.517	คัดเลือกไว้
2	.281	คัดเลือกไว้	12	.482	คัดเลือกไว้
3	.515	คัดเลือกไว้	13	.323	คัดเลือกไว้
4	.538	คัดเลือกไว้	14	.404	คัดเลือกไว้
5	.545	คัดเลือกไว้	15	.536	คัดเลือกไว้
6	.560	คัดเลือกไว้	16	.450	คัดเลือกไว้
7	.434	คัดเลือกไว้	17	.399	คัดเลือกไว้
8	.488	คัดเลือกไว้	18	.488	คัดเลือกไว้
9	.494	คัดเลือกไว้	19	.406	คัดเลือกไว้
10	.364	คัดเลือกไว้	20	.538	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น(α)ของแบบวัด มีค่าเท่ากับ .865

ตาราง 21 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก	ข้อที่	ค่า r	ผลการคัดเลือก
1	.505	คัดเลือกไว้	11	.439	คัดเลือกไว้
2	.233	คัดเลือกไว้	12	.600	คัดเลือกไว้
3	.302	คัดเลือกไว้	13	.638	คัดเลือกไว้
4	.299	คัดเลือกไว้	14	.253	คัดเลือกไว้
5	.254	คัดเลือกไว้	15	.259	คัดเลือกไว้
6	.324	คัดเลือกไว้	16	.349	คัดเลือกไว้
7	.297	คัดเลือกไว้	17	.511	คัดเลือกไว้
8	.359	คัดเลือกไว้	18	.421	คัดเลือกไว้
9	.405	คัดเลือกไว้	19	.337	คัดเลือกไว้
10	.469	คัดเลือกไว้	20	.517	คัดเลือกไว้

ค่าความเชื่อมั่น(α)ของแบบวัด มีค่าเท่ากับ .801

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบวัดพฤติกรรม

จำนวน 60 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามวัดตัวแปรปัจจัย

จำนวน 80 ข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2. แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความต่างๆที่กำหนดให้นักเรียนตอบตามความจริง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียน จึงไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ และคำตอบทั้งหมดจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับ จึงไม่มีผลกระทบใดๆต่อนักเรียน จึงขอความร่วมมือให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด และครบทุกข้อทุกชุด เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ที่จะสามารถนำไปใช้วิเคราะห์ในการทำงานวิจัยให้เกิดประโยชน์สูงสุดทางวิชาการ

นางสาววันเพ็ญ น้อยสุข

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ฉบับที่ 1 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ชั้น ☐ ม. 4 ☐ ม. 5 ☐ ม. 6

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรม

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของข้อความในแต่ละข้อให้ตรงกับการปฏิบัติหรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุด

ประจำ หมายถึง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนั้นเป็นประจำ หรือมากกว่า 5 ครั้ง/สัปดาห์

บ่อยครั้ง หมายถึง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนั้นบ่อยครั้ง หรือ 3-4 ครั้ง/สัปดาห์

บางครั้ง หมายถึง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนั้นบางครั้ง หรือ 1-2 ครั้ง/สัปดาห์

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยปฏิบัติเลย

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ			
		ประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
	ด้านอุบัติเหตุ				
1.	ข้าพเจ้ามักข้ามถนนโดยไม่ขึ้นสะพานลอยหรือข้ามทางม้าลาย.....				
2.	ข้าพเจ้ามักคุยโทรศัพท์ขณะก้าวขึ้น-ลงรถโดยสาร.....				
3.	ข้าพเจ้ามักซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้าด้วยตัวเองโดยไม่มีความรู้.....				
4.	ข้าพเจ้ามักวิ่งขึ้นลงบันไดโดยไม่ระมัดระวัง.....				
5.	ข้าพเจ้ามักหลก้มหรือได้รับบาดเจ็บจากการวางสิ่งของไม่เป็นระเบียบ..				
6.	ข้าพเจ้าใช้อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าโดยไม่ระมัดระวังเช่น เสียบปลั๊กขณะมือเปียก.....				
7.	ข้าพเจ้ามักจะไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรเมื่อมีโอกาส.....				
8.	ข้าพเจ้ามักใช้ของมีคมโดยไม่ระมัดระวัง.....				
9.	ข้าพเจ้าเดินบนถนนแทนที่จะเดินบนฟุตบาท.....				
	ด้านการใช้สารเสพติด				
10.	ข้าพเจ้าเคยลองเสพสารเสพติด.....				
11.	ข้าพเจ้ามักดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เมื่อไปสังสรรค์กับเพื่อน.....				
12.	เพื่อนของข้าพเจ้ามักชักชวนให้ข้าพเจ้าเสพสารเสพติด.....				
13.	ข้าพเจ้าสูบบุหรี่.....				
14.	ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้ลองเสพสารเสพติด.....				
15.	เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจข้าพเจ้าจะหาทางออกโดยการ ใช้สารเสพติดหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เพื่อให้ลืมเรื่องราวต่างๆ.....				

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ			
		ประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
16.	ผู้ปกครองของข้าพเจ้าดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทำให้ข้าพเจ้าอยากทดลองดื่ม.....				
17.	การเสพยาเสพติดไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะข้าพเจ้าเห็นคนในชุมชนเสพยาเสพติด.....				
18.	ข้าพเจ้าเที่ยวสถานบันเทิงที่มีแหล่งมั่วสุมของสารเสพติด.....				
19.	ข้าพเจ้ามักไปมั่วสุมกับเพื่อนที่ติดสารเสพติด.....				
20.	ข้าพเจ้ามักซื้อยามาใช้เองโดยไม่ศึกษารายละเอียดถึงประโยชน์หรือโทษของยา.....				
21.	ข้าพเจ้าเคยเห็นญาติพี่น้องหรือคนในครอบครัวใช้สารเสพติดทำให้อยากทดลอง.....				
22.	ข้าพเจ้ามักถูกชักชวนให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์.....				
ด้านพฤติกรรมทางเพศ					
23.	ข้าพเจ้าชอบอยู่ลำพังกับเพื่อนต่างเพศ.....				
24.	ข้าพเจ้ามักแสดงออกถึงความรักด้วยการกอดจูบกับเพื่อนต่างเพศ.....				
25.	ข้าพเจ้าเคยดูภาพยนตร์ประเภทยั่วเย้าทางเพศหรือกามมรณ.....				
26.	ข้าพเจ้าไปเที่ยวค้างคืนกับเพื่อนต่างเพศเพียงลำพัง.....				
27.	ข้าพเจ้าไปเที่ยวสถานบันเทิงที่มีหญิง/ชาย ขายบริการ.....				
28.	ข้าพเจ้าเคยอ่านหรือดูเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาทางเพศเพราะถือว่าเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น.....				
29.	ข้าพเจ้าเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ.....				
30.	เมื่อเลิกเรียนแล้วข้าพเจ้าไปเที่ยวกับคูรัก/เพื่อนต่างเพศ.....				
31.	ผู้ปกครองไม่ห้ามข้าพเจ้าในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคนรัก.....				
32.	ข้าพเจ้านัดเจอกับเพื่อนต่างเพศที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต.....				
33.	ข้าพเจ้าเคยให้คูรัก/เพื่อนต่างเพศแตะเนื้อต้องตัว.....				
ด้านการต่อต้านสังคม					
34.	ข้าพเจ้ามักใช้กำลังเมื่อมีเรื่องทะเลาะวิวาท.....				
35.	หากข้าพเจ้าถูกขัดใจจะทำลายข้าวของที่อยู่บริเวณนั้น.....				
36.	เมื่อเกิดเหตุขัดแย้งข้าพเจ้ามักจะใช้กำลังในการแก้ปัญหา.....				
37.	ข้าพเจ้ามักไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน.....				
38.	เมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันข้าพเจ้าจะเข้าร่วมด้วยเพื่อให้เพื่อนยอมรับ.....				

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ			
		ประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
39.	ข้าพเจ้ามักแสวงหาซื้ออาหารหรือใช้บริการอื่นๆ.....				
40.	ข้าพเจ้ามักจะเฝ้าติดตามกฎจราจรเพราะถือว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก.....				
41.	ข้าพเจ้ามักขีดเขียนผนังห้องน้ำหรือใช้สีสเปรย์ฉีดพ่นกำแพง.....				
42.	ข้าพเจ้ามักจะใช้คำพูดทำร้ายความรู้สึกของผู้อื่น.....				
43.	เมื่อมีใครมาดุด่าเยียดหยามข้าพเจ้าจะชักชวนเพื่อนไปแก้แค้น.....				
44.	ข้าพเจ้าข่มขู่เอาเงินจากเพื่อนหรือรุ่นน้อง.....				
45.	ข้าพเจ้าทะเลาะกับเพื่อนและใช้กำลังตัดสินปัญหา.....				
46.	ข้าพเจ้าแสดงกริยาก้าวร้าวกับผู้อื่น.....				
ด้านการเรียน					
47.	ข้าพเจ้ามักไม่เข้าเรียนในวิชาที่ไม่ชอบ.....				
48.	ข้าพเจ้ามักจะไม่ทำงานส่งครูตามกำหนด.....				
49.	ข้าพเจ้ามักหยุดเรียนโดยไม่มีเหตุจำเป็น.....				
50.	ข้าพเจ้าทำการบ้านหรืองานวิชาอื่นขณะที่ครูกำลังสอน.....				
51.	ข้าพเจ้ามักมาโรงเรียนสาย.....				
52.	ข้าพเจ้าพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องที่ครูไม่ได้สอนในระหว่างที่ครูสอนอยู่.....				
53.	ข้าพเจ้าหนีเรียนไปเที่ยวกับเพื่อน.....				
54.	ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องทบทวนบทเรียนก่อนสอบ.....				
55.	ข้าพเจ้าไม่เอาอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน.....				
56.	ข้าพเจ้ามักเข้าห้องเรียนสายในระหว่างการเปลี่ยนคาบเรียน.....				
57.	ถ้าทำการบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจะคัดลอกเพื่อนโดยไม่สนใจที่จะทำความเข้าใจ.....				
58.	เมื่อไม่เข้าใจข้าพเจ้าจะไม่สนใจเรียนอีกต่อไป.....				
59.	ข้าพเจ้าแกล้งลุกออกไปห้องน้ำหรือไปทำธุระอื่นๆในขณะที่ครูกำลังสอนเพื่อจะได้ไม่ต้องเรียน.....				
60.	ข้าพเจ้านั่งใจลอยคิดถึงเรื่องต่างๆจนทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง.....				

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามวัดปัจจัย

คำชี้แจง แบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของข้อความข้อใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับได้แก่

จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมาก
ค่อนข้างจริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนค่อนข้างมาก
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนค่อนข้างน้อย
ไม่จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนน้อยที่สุดหรือไม่ตรงเลย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง
1.	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในอนาคต.....				
2.	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานก่อนทุกครั้งเพื่อให้เสร็จตามกำหนดเวลา...				
3.	ข้าพเจ้าพยายามหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาที่สนใจ.....				
4.	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดเมื่อต้องเข้าแถวนานๆเพื่อรอสิ่งที่ต้องการ.....				
5.	เมื่อเล่นเกมส้อมพิวเตอร์ข้าพเจ้ามักจะเล่นจนกว่าเกมส์จะชนะ.....				
6.	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนในอนาคตไว้แล้ว.....				
7.	ข้าพเจ้าไม่ปล่อยเวลาว่างให้เปล่าประโยชน์จะต้องหาความรู้เพิ่มเติม..				
8.	ข้าพเจ้าหยุดทำการบ้านไว้ก่อนหากมีเพื่อนมาชวนไปข้างนอก.....				
9.	ข้าพเจ้าพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆเพื่อให้ถึงเป้าหมายที่วางไว้.....				
10.	ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่ชอบเรียนในบางวิชาแต่ข้าพเจ้าก็พยายามตั้งใจเรียน.....				
11.	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะเรียนต่อให้สูงขึ้นเพื่อจะได้มีงานทำที่มั่นคง....				
12.	ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับสุภาษิตที่ว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น.....				
13.	ถ้ามีข้อผิดพลาดข้าพเจ้าจะจดจำเป็นบทเรียนเพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอีก....				
14.	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่อการเรียนเพราะเชื่อว่าความสำเร็จทุกอย่างเกิด จากความพยายามและอดทน.....				
15.	ข้าพเจ้าจะรีบทำงานให้เสร็จก่อนถึงเวลากำหนดส่ง.....				
16.	ข้าพเจ้าตั้งใจจะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นในทุกๆด้าน.....				
17.	ข้าพเจ้าจะปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้ทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง.....				
18.	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้กับการเรียนเพราะรู้สึกว่าตัวเองเรียนไม่เก่ง.....				
19.	เมื่อประสบปัญหาในการทำงานข้าพเจ้าจะพยายามแก้ปัญหาด้วย ตนเอง.....				
20.	การกระทำใดๆก็ตามเมื่อเจออุปสรรคข้าพเจ้าจะพยายามฝ่าฟันไป ให้ได้.....				

ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของเพื่อน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1.	ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เพื่อให้เข้ากับเพื่อนๆได้.....				
2.	เมื่อเพื่อนสูบบุหรี่ทำให้ข้าพเจ้าต้องสูบบุหรี่ด้วยเพื่อให้เพื่อนยอมรับ...				
3.	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้ามักจะปรึกษาเพื่อนๆในกลุ่ม.....				
4.	เพื่อนเป็นบุคคลที่เข้าใจข้าพเจ้ามากที่สุด.....				
5.	ข้าพเจ้ามักใช้เวลาว่างอยู่กับเพื่อนๆ.....				
6.	การจะให้เพื่อนยอมรับต้องทำตามการกระทำของเพื่อน.....				
7.	ข้าพเจ้าไม่กล้าตักเตือนเพื่อนที่ทำพฤติกรรมไม่เหมาะสมเพราะกลัวเพื่อนโกรธ.....				
8.	ข้าพเจ้ามักทำตามคำแนะนำของเพื่อน.....				
9.	เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นคนมีอารมณ์ขันและทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนมีอารมณ์ขันตามเพื่อน.....				
10.	ข้าพเจ้าจะไม่ทำพฤติกรรมที่เพื่อนๆล้อเลียนถึงแม้ไม่ใช่การกระทำที่น่าอาย.....				
11.	ข้าพเจ้าอดอาหารจนรูปร่างผอมเนื่องจากเพื่อนส่วนใหญ่มีรูปร่างผอม.....				
12.	ในกลุ่มเพื่อนคนที่ไม่สูบบุหรี่ถือว่าเซย.....				
13.	ข้าพเจ้าปฏิเสธไม่ได้เมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยว.....				
14.	ข้าพเจ้าต้องเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือเพื่อให้ทันสมัยเหมือนกับเพื่อนในกลุ่ม.....				
15.	ข้าพเจ้าเล่นอินเทอร์เน็ต โดยเข้าเว็บไซต์ตามคำแนะนำของเพื่อน.....				
16.	เพื่อนให้คำแนะนำข้าพเจ้าได้ในทุกเรื่อง.....				
17.	เพื่อนมักคุยเกี่ยวกับละครที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ.....				
18.	ข้าพเจ้าต้องแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อนในกลุ่มเพื่อให้เพื่อนยอมรับ....				
19.	ข้าพเจ้าใช้จ่ายเงินอย่างไม่รอบคอบเพื่อซื้อของใช้ตามเพื่อน.....				
20.	ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขเมื่อได้ร่วมกันทำกิจกรรมกับเพื่อน.....				

ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดอิทธิพลของสื่อ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง
1.	ข้าพเจ้าอ่านเว็บไซต์ที่รวบรวมเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศแล้วอยากปฏิบัติตาม..				
2.	ข้าพเจ้ากระทำพฤติกรรมเลียนแบบเกมส์ที่มีความรุนแรง.....				
3.	ข้าพเจ้าเลียนแบบดาราเพื่อให้ดูมีความทันสมัย.....				
4.	ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนในการเลือกใช้เสื้อผ้า เครื่องประดับต่างๆ โทรศัพท์มือถือ.....				
5.	สื่อมวลชนมักนำเสนอเรื่องเพศในทางที่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมอันดีงามของ สังคมไทย.....				
6.	การนำเสนอข่าวต่างๆของสื่อมวลชนมีผลต่อค่านิยมในการปฏิบัติตนของ ข้าพเจ้า.....				
7.	ข้าพเจ้ามักใช้เวลาไปนานๆกับการเล่นอินเทอร์เน็ต.....				
8.	การนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่มีความรุนแรงส่งผลให้เกิดการเลียนแบบของ วัยรุ่น.....				
9.	ข้าพเจ้ามักเลียนแบบการกระทำของบุคคลที่มีชื่อเสียงจากสื่อต่างๆ.....				
10.	การรับรู้ข่าวสารต่างๆจากสื่อมวลชนทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการปฏิบัติอยู่ใน กรอบเป็นเรื่องล้าสมัย.....				
11.	สื่อมวลชนมักนำเสนอข่าวสารต่างๆเพื่อกระตุ้นให้เกิดการยั่วยุทางเพศ.....				
12.	การโฆษณาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นการส่งเสริมให้ข้าพเจ้าอยากลองดื่ม..				
13.	ข้าพเจ้าเลียนแบบรายการทีวีที่มีการนำเสนอภาพการใช้กำลังทำร้ายร่างกาย..				
14.	ข้าพเจ้าคิดว่าการสูบบุหรี่ของดาราที่นำเสนอทางสื่อมวลชนเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี				
15.	การรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนทำให้ทราบว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรให้ เหมาะสมในการคบเพื่อนต่างเพศ.....				
16.	สื่อมวลชนนำเสนอข้อมูลข่าวสารเพื่อกระตุ้นให้วัยรุ่นเห็นถึงผลเสียของการดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์.....				
17.	การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอยากเรียนต่อให้สูงที่สุด.....				
18.	การโฆษณาสินค้าต่างประเทศยี่ห้อดังตามสื่อต่างๆมีส่วนทำให้ข้าพเจ้า ตัดสินใจใช้ สินค้ายี่ห้อนั้น.....				
19.	สื่อในปัจจุบันนำเสนอข่าวหรือข้อมูลที่ไม่เหมาะสม.....				
20.	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำแนะนำจากการอ่านหนังสือหรือนิตยสารต่างๆ.....				

ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1.	ข้าพเจ้าปรึกษาผู้ปกครองทุกครั้งที่มึปัญหา.....				
2.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณปกครองไม่ค่อยมีเวลาให้ข้าพเจ้า.....				
3.	ข้าพเจ้าสามารถเล่าเรื่องความรักให้ผู้ปกครองฟังได้.....				
4.	เมื่อข้าพเจ้ากระทำความผิด ผู้ปกครองลงโทษข้าพเจ้าด้วยการตี.....				
5.	ถึงแม้ข้าพเจ้ากลับบ้านผิดเวลาแต่ผู้ปกครองไม่สนใจ.....				
6.	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าปรึกษาเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง.....				
7.	ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจเรียนให้สำเร็จตามความคาดหวังของ ผู้ปกครอง.....				
8.	ผู้ปกครองให้คำแนะนำเรื่องการเลือกคบเพื่อนกับข้าพเจ้า.....				
9.	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อผู้ปกครองตักเตือนเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม...				
10.	ผู้ปกครองมักไม่เข้าใจในการกระทำของข้าพเจ้า.....				
11.	ข้าพเจ้าให้ความเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ปกครองในทุกๆ เรื่อง.....				
12.	ผู้ปกครองยอมรับความคิดเห็นของข้าพเจ้า.....				
13.	ผู้ปกครองคอยให้กำลังใจข้าพเจ้าอยู่เสมอ.....				
14.	ข้าพเจ้าโกหกผู้ปกครองเพื่อจะได้ออกไปเที่ยวกับเพื่อน.....				
15.	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้หรือผิดหวังข้าพเจ้าจะไม่แสดงออกให้ ผู้ปกครองรับรู้.....				
16.	ข้าพเจ้ามักไม่ได้รับการแสดงความรักเช่น การกอดจากผู้ปกครอง.....				
17.	ผู้ปกครองแสดงความชื่นชมยินดีเมื่อข้าพเจ้าทำความดี.....				
18.	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมในวันหยุดร่วมกับผู้ปกครองมากกว่าออกไปเที่ยว กับเพื่อน.....				
19.	ผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่ในการเล่นอินเทอร์เน็ตของข้าพเจ้า.....				
20.	ผู้ปกครองอธิบายถึงพิษภัยของสารเสพติดให้ข้าพเจ้าฟังอยู่เสมอ.....				

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาววันเพ็ญ น้อยสุข
วันเดือนปีเกิด	25 กันยายน 2521
สถานที่เกิด	อำเภอสวี่ จังหวัดชุมพร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	94 หมู่ 4 ตำบลครน อำเภอสวี่ จังหวัดชุมพร 86130
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู คศ. 1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมัธยมศึกษาสันพิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 1
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสวี่วิทยา อำเภอสวี่ จังหวัดชุมพร
พ.ศ. 2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสวี่วิทยา อำเภอสวี่ จังหวัดชุมพร
พ.ศ. 2544	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาคณิตศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ